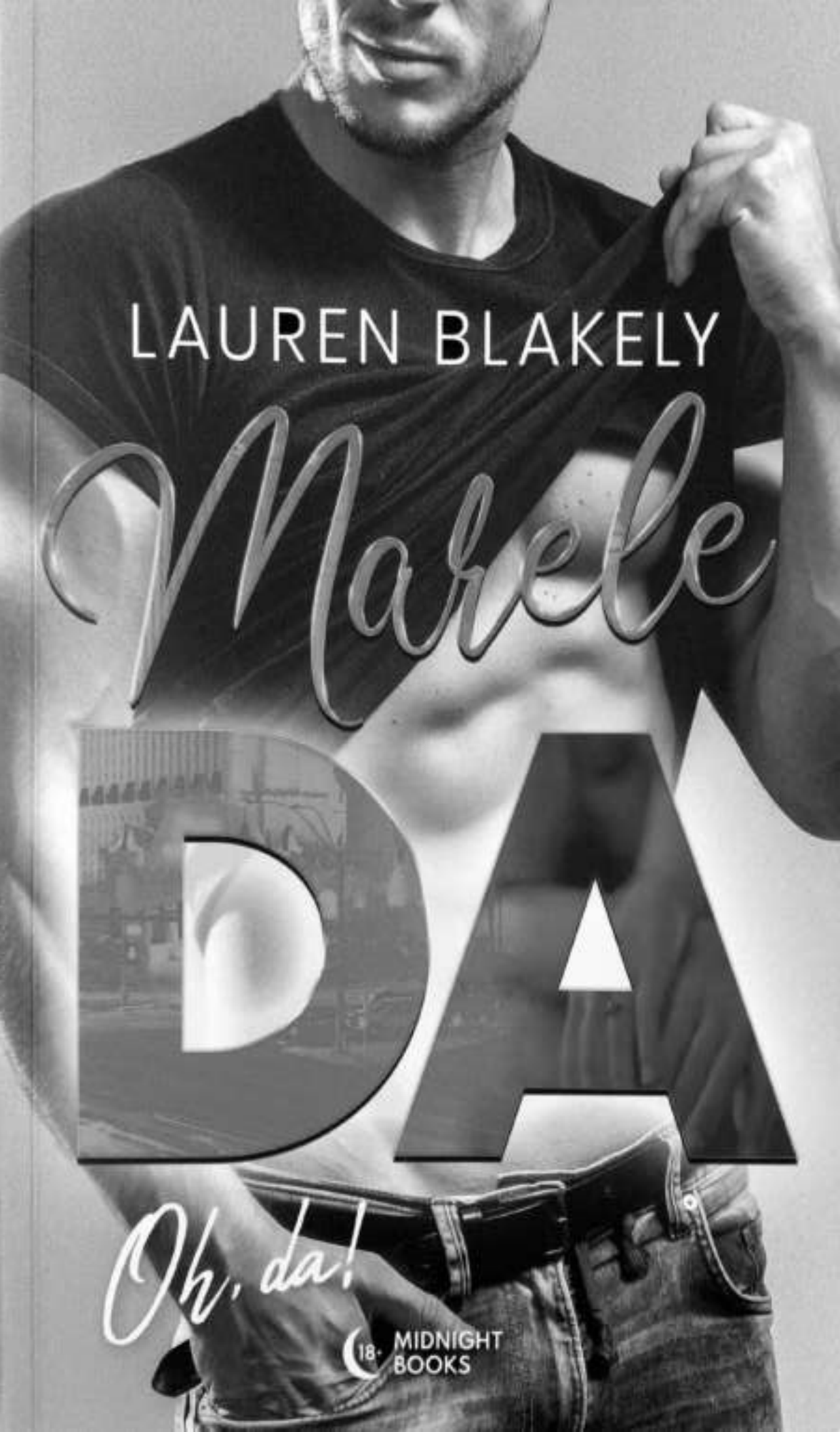
LAUREN BLAKELY
Marele
DA
Oh, da!
18+
MIDNIGHT
BOOKS

LAUREN BLAKELY

Marele DA

Blakely, Lauren
Marele DA / Lauren Blakely ; trad. din lb. engleză: Ina Cassandra Halichias. - București : Midnight Books, 2022
ISBN 978-606-95570-2-0

I. Halichias, Ina Cassandra (trad.)
821.111

Grafician copertă: **Maria Stoian**
Traducător: **Ina Cassandra Halichias**
Redactori: **Monica Velcea, Mihaela Savu**
Corector: **Ionel Palade**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

WELL HUNG
Copyright © 2016 by Lauren Blakely
All rights reserved.

© Midnight Books 2022, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books
Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

LAUREN BLAKELY

Marele DA

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

DESPRE

Iată ce trebuie să știți despre mine – sunt înstărit, bine dotat și îmi place să spun glume. Femeilor le place un tip care le face să râdă – și nu de mărimea penisului său, nu la asta mă refer. Nu, vor ca amuzamentul să fie garnisit cu ceva... uriaș, ca să nu mai vorbim și despre loialitate. Posed toate astea, plus un cont mare în bancă, mulțumită afacerii mele în domeniul construcțiilor, care este în plină expansiune. Da. Știu cum să-mi folosesc toate uneltele.

Pe scenă intră Natalie. Fierbinte, sexy, inteligentă și noua mea asistentă. Ceea ce o face să fie total inaccesibilă... Hei, sunt un tip decent. Serios. Mă străduiesc să stau departe de genul de tentații pe care ea le aduce la muncă.

Până într-o noapte în Vegas... Mda, ați mai auzit-o pe asta. Vești proaste pe frontul afacerilor, ne înecăm tristețea în prea multe Harvey Wallbangers, apoi i-o trag. În camera mea de hotel. În camera ei de hotel. În spatele aparatului de jocuri mecanice Titanic de la Flamingo (nu întrebați!). Și, înainte de a putea să o fac să mai spună încă o dată „Ah, Dumnezeule, chiar acolo, DA!", amândoi zicem da – marele „da" – într-o capelă de pe marginea drumului, în fața unui tip cu perciuni falși și o costumație de un auriu strălucitor.

Dar se pare că ceea ce s-a întâmplat în Vegas nu a rămas în Vegas. Iar acum, mădularul nu mai stă în

pantaloni când ea se află prin preajmă. Încerc să rezist. Sincer. Dar, cu cât încercăm mai mult să ne ținem mâinile la locul lor, cu atât mai mult sfârșim din nou dezbrăcați și cu atât mai mult vreau să-mi petrec timpul cu ea și când sunt complet îmbrăcat.

Acum, întrebarea este... o iau pe această femeie să îmi fie fostă soție?

PROLOG

A fost odată ca niciodată un băiat, a fost și o fată, și s-au întâmplat niște lucruri nebunești.

Sfârșit.

•

•

•

•

•

•

•

Doar glumeam.

Sunt genul de tip care oferă servicii complete și nu aș sări niciodată peste partea bună. Când spun o poveste de genul „n-o să-ți vină niciodată să crezi ce s-a întâmplat", o marchez cu garanția mea personală că primești întregul biscuit Oreo, de la delicioasele napolitane de ciocolată până la umplutura dulce de cremă. Și vă rog, vă încurajez să o devorați pe toată, fiecare bucățică apetisantă a poveștii.

Ca, de exemplu, atunci când ne-am dat în roller-coaster și am aflat exact de ce unii oameni țipă din toți rărunchii pe pantele descendente.

Sau povestea cu partida rapidă de sex din spatele aparatului de jocuri de noroc, când cineva a tras trei cireșe în timp ce eu i-am tras-o ei.

Totuși, nu sunt sigur că vreunul dintre aceste momente a surclasat după-amiaza cu scara de zugrav.

Ce? Nu aveți nicio fantezie cu scări de zugrav? Veți avea în curând, și nu veți mai privi vreodată la fel treapta cea mai de sus a unei astfel de scări.

Dar, între toate acele lucruri atât de nebunești încât ar trebui să fie ilegale, pe care nu le-aș fi putut prevedea nici în cele mai îndrăznețe visuri ale mele – și, credeți-mă, nu există nicio lege acolo, sus, între urechile mele –, au existat și niște chestii foarte reale.

Genul de real care îți sfârtecă inima cu drujba.

Care aproape că ți-o smulge din piept.

Asta mi s-a întâmplat și mie.

Așa că acum, după aproape șaizeci și nouă de zile petrecute cu ea – iar ironia acestui număr *nu* îmi scapă –, mă aflu *aici*.

Pe treptele tribunalului. Ea urcă. Eu cobor.

Mă întind spre brațul ei. O apuc de mână.

— Așa se termină totul?

Vocea-mi abia dacă seamănă cu a mea.

Și a ei este o șoaptă.

— Tu să-mi spui.

Aș putea să vă spun că sunt un jucător. V-aș putea spune că am o sculă mare, un trup tare ca piatra și o inimă de aur. Dar nu sunteți aici pentru CV-ul meu. În plus, ați mai auzit povești despre cuceritorul care a fost îmblânzit.

Nu ați auzit-o pe asta însă.

Avertisment: Nu dezvălui în avans ce se va întâmpla, așa că va trebui să vă puneți centura de siguranță și să vă bucurați de călătorie.

Singurul lucru pe care vi-l pot spune este că finalul poveștii noastre este unul la care nu v-ați aștepta nici măcar o secundă.

1

Am să vă spun un mic secret despre bărbați. Când vedem o gagică de care ne place, toți spunem că este-n limbă după noi. Nu contează cine este femeia, care ar putea fi situația ei sau dacă avem măcar o idee cât de mică dacă este sau nu adevărat. Pur și simplu, o spunem.

Cum ar fi chiar acum.

Floyd, tipul roșcat căruia i-a luat cu trei zile mai mult decât era cazul să aducă balamalele pentru acest apartament luxos din Upper East Side, și-a pus un cot pe tejghea și vorbește în gura mare. Probabil simte nevoia de o pauză după marele efort de a nu respecta un termen-limită. Eu, pe de altă parte, sunt hotărât să-l respect, așa că lucrez în continuare, înșurubând balamalele într-o ușă de dulap pentru una dintre clientele mele.

O clientă despre care Floyd crede că e *în limbă după cârnatul lui.*

Cuvintele lui. Nu ale mele.

— Wyatt, ai văzut cum s-a holbat Lila la mine când am intrat? spune el în timp ce își ia băutura energizantă cu negru și verde, o dă peste cap, apoi își șterge gura cu mâna, lăsând o dâră de picături pe ciocul lui înspicat cu roșu.

— Hmm. Cred că am ratat acel moment, răspund eu, și mă bucur că, în acest moment, Lila este jos, în sala de sport a clădirii, și nu-l poate auzi.

— Îți spun eu, gagicile fac coadă pentru mine la fiecare lucrare, zice Floyd, umflându-și pieptul.

Ridic dintr-o sprânceană în timp ce răsucesc șurubelnița și îi dau cea mai bună replică seacă pe care o am.

— Această coadă de femei... ai spune că se extinde dincolo de ușă și pe holul casei fiecărui client?

El încuviințează din cap, de parcă și-ar crede prostiile. Evident, sarcasmul trece neobservat pe lângă Regele Cârnaților Fierbinți.

— Absolut. Aș putea să le am toată ziua. Fix una după alta. De asta lucrăm în domeniul ăsta, nu-i așa, frate?

Ridică un pumn ca să ne salutăm, dar am mâinile ocupate, așa că doar spun:

— Pentru coadă?

El încuviințează din cap.

— Cea mai bună coadă pe care am avut-o vreodată. Nimic nu se compară cu un ciocan în mână pentru a țintui puicuțele.

Râd la această afirmație de o prostie incredibilă. Pentru că exact pentru cozile de femei am intrat în domeniul construcțiilor de case. *Deloc.*

— Probabil că nici măcar n-ai obosi vreodată. Ai o vigoare constantă? îl întreb, încurajându-l în timp ce trec la următoarea balama, distanțând-o uniform de-a lungul părții din spate a ușii.

— O, da! Dar uite care este chestia. Asta este regula de aur a domeniului în care lucrăm, adaugă el, apoi își apasă degetul pe buze.

„Ah, ce noroc pe capul meu. O să-mi dezvăluie secretul lui."

— Sunt înnebunit după reguli. Spune-mi, spune-mi, zic eu ca un acolit plin de nerăbdare.

— Regula de aur este următoarea: poţi să te culci cu clienţii, dar nu poţi să te culci niciodată cu asistenta ta.

— Chiar aşa? spun cu o voce perfect serioasă, ca şi cum tocmai ar fi împărtăşit înţelepciune venită de pe muntele Olimp.

Floyd încuviinţează din cap cu înţelepciune.

— Ai încredere în mine. Învaţă din greşelile mele. Mi-am pierdut cea mai bună asistentă din Univers când nu mi-am putut ţine mâinile departe de fundul ei mişto, spune el, apoi oftează melancolic în timp ce privirea îi alunecă spre tavan. Probabil îşi aminteşte de obrajii ei dulci. O asistentă bună valorează cât greutatea ei în aur. Îşi atinge pieptul cu degetul. De aceea, noua mea asistentă este o bunicuţă cu părul cărunt. Asta înlătură cu totul tentaţia.

Termin de înşurubat balamalele pe uşă şi iau autofiletanta din centura de scule. Îndreptând-o către el, mă uit în ochii lui.

— Dar gândeşte-te la asta... Îmi las vocea să se stingă uşor, fac o pauză încărcată, apoi spun: Ce s-ar întâmpla dacă aş fi interesat de vulpile argintii[1]?

Face ochii cât cepele, iar cuvintele îi ies seci şi nesigure:

— Eşti?

— Absolut. Sunt un tip care oferă şanse egale.

Nu mă pot abţine să nu fac mişto de el, aşa că îi dau înainte, oferindu-i la rândul meu pe tavă o porţie mare de lăudăroşenie.

— Îmi menţin barca pe linia de plutire şi, dă-mi voie să-ţi spun, consider că bunicuţele sunt foarte mişto. Vorbim despre un şir întreg de sexoase. Numai pensionare cât vezi cu ochii. Nu-mi pot ţine mâinile la distanţă.

1 În original, *silver fox* (engl.) — argou pentru femeile în vârstă (n. tr.).

— Tu știi. Bine că nu ai o bunicuță care să răspundă la telefoane, altfel ai fi belit-o în stil mare.

— Ăsta a fost un joc de cuvinte intenționat, nu? Las autofiletanta jos, sprijin ușa de tejghea și îmi cobor vocea. Dar știi, Floyd, mai există o opțiune, spun, iar acum e rândul meu să mă aplec, să cobor vocea și să-mi transmit genialitatea.

— Da?

Practic salivează pentru ceea ce crede, fără îndoială, că va fi un pont în ceea ce privește sexul la birou.

Mă îndrept de tot de spate. Am 1,90 și sunt mai înalt decât el.

— Ai putea – îmi păstrez tonul egal și ușor –, de exemplu – iau o ultimă pauză –, să-ți ții mădularul în pantaloni la serviciu.

Întregul apartament se cufundă în liniște. Floyd se scarpină în cap. Își încruntă sprâncenele și spune nedumerit:

— Ha?

Aparent, sfatul meu îi este atât de străin, încât aș fi putut la fel de bine să vorbesc turcește.

— Oricum, este timpul să plecăm, Floyd. Trebuie să termin treaba asta la timp pentru Lila, care nu este în limbă nici după cârnatul tău, nici după tâmpeniile tale.

Îl bat prietenește pe spate, îi mulțumesc pentru livrarea întârziată a balamalelor și îl trimit la plimbare.

Câteva ore mai târziu, mi-am terminat treaba pe ziua de azi, exact când o Lila plină de energie vine acasă de la sala de sport, cu un pas săltăreț, îmbrăcată în colanți și tenișI. Îi arăt la ce am lucrat în această după-amiază pentru remodelarea bucătăriei și o pun la curent cu ce mai trebuie făcut mâine, pe măsură ce mă apropii de ultima parte a lucrării.

— Totul se conturează atât de frumos, spune ea în felul ei plin de energie. Faci o treabă extraordinară! Şi mă bucur atât de mult că Natalie a reuşit să strecoare în programul tău această renovare. Ştiu că ai programul extrem de încărcat, dar ai avut recomandări atât de bune, iar eu trebuia să am parte de tot ce este mai bun pentru casa mea.

Încuviinţez din cap şi îi mulţumesc, apoi dau credit cui se cuvine.

— Natalie este vrăjitoarea programărilor. Ea poate face ca aproape orice să funcţioneze.

— Bine, pentru că s-ar putea să am un alt proiect pentru tine. Lasă-mă să discut cu soţul meu, Craig, când se întoarce acasă diseară de la şedinţa consiliului de administraţie, şi apoi vom aranja ceva.

— Sună foarte bine. Şi ne vedem mâine să terminăm dulapurile.

În curând, mă întorc la biroul nostru din West 50s, unde las uneltele şi materialele şi sunt întâmpinat de nimeni alta decât însăşi Stăpâna Programărilor, adică femeia care a schimbat cursul acestei nave.

— Hei, Wyatt, strigă Natalie de la biroul ei când intru.

Vedeţi, aproape că îmi vine să-l sun pe Floyd şi să-i spun că este *uşor* să-mi urmeze sfatul. Eu mă descurc în fiecare zi. Ce miracol! Mai ales dacă luăm în calcul faptul că am o asistentă cu mintea ascuţită de să te tai în ea, frumoasă, deşteaptă, fantastică în meseria ei şi cu un zâmbet care mă ucide. Puteţi spune despre mine că sunt de modă veche. Îmi place de mor o femeie cu un zâmbet minunat, iar Natalie, cu ochii ei albaştri strălucitori şi părul blond de majoretă, câştigă detaşat când vine vorba despre zâmbit. Este modelul perfect de femeie americană, ca o plăcintă cu mere, iar eu nu vreau altceva decât să o mănânc.

Adică, nu vreau asta.

La naiba, a sunat aiurea.

Nu vreau să-mi mănânc asistenta. Sau să i-o trag asistentei mele. Sau să-mi aplec asistenta peste birou.

Vedeți? Am urmat propriul sfat. Mădularul meu este în siguranță în pantaloni.

În plus, Natalie se pricepe foarte bine la ceea ce face, și nu e bine să mă gândesc la ea în acest fel. Ca să nu mai spun că este periculos. Ultima dată când m-am giugiulit cu cineva cu care lucram, afacerea mea s-ar fi putut prăbuși. Acea experiență m-a învățat o lecție pe care ar fi trebuit să o învăț cu mult timp în urmă – nu amesteca afacerile cu plăcerea. Vei obține un cocktail neplăcut, care îți lasă un gust amar. Așa că, deși Natalie are cel mai frumos chip pe care l-am văzut de mult timp și cea mai generoasă inimă, completată de o latură jucăușă și amuzantă, și chiar dacă am crezut cândva că mă dorește, nu pot să mă îndrept în direcția aia cu ea.

Păstrez lucrurile la un nivel simplu și lejer când afișează acel zâmbet ucigaș și mă întreabă:

— Cum merge contractul cu Mayweather?

Fac un gest de la trunchi până la picioare, apoi adulmec aerul pentru efect.

— Grozav, dar ai ceva care să înlăture mirosul de nesimțire de pe mine?

Arată spre rafturile de pe peretele îndepărtat al biroului nostru și răspunde sec:

— Raftul de sus. Partea stângă. Săptămâna trecută mi-am cumpărat un spray nou antidobitoci. Dar, uneori, este nevoie să te dai de câteva ori ca să aibă efect cum trebuie. Așa că folosește-l ca lumea, bine?

Ridic degetul mare în semn că am înțeles, mă prefac apoi că iau un spray și mă stropesc bine, după care îl pun la loc.

— Gata. Mult mai bine acum.

Apuc scaunul zdrenţăros de culoarea mustarului de vizavi de biroul ei şi mă cufund în el. Clienţii nu vin aici; biroul este doar pentru noi, aşa că ne putem zgârci la mobilă.

Ea învârte stiloul în mână.

— Deci, cine a provocat contaminarea de astăzi? A fost Floyd sau Kevin, electricianul unsuros pe care ai încercat să-l strângi de gât?

— Kevin Unsurosul avea nevoie să-l strângă cineva de gât. Eşti sau nu de acord?

Ea încuviinţează din cap.

— Complet de acord. Sunt atât de mult de acord cu tine, încât nu-mi pot imagina cât de mult aş mai putea fi de acord.

— Strangularea a fost sută la sută necesară, adaug eu, deoarece Kevin s-a dat la ea când a trecut pe aici cu câteva săptămâni în urmă.

Uitaţi cum stă treaba – Natalie ar putea să-l dea cu cracii-n sus într-o clipită. Putea să-l trântească ea însăşi la pământ. Dar rahatul ăla pe care l-a făcut cu privirile şi comentariile obscene nu ţine la mine. Aş fi făcut la fel şi dacă un tip ar fi încercat să se dea la sora mea mai mică, Josie, la patiseria unde lucrează. Aşa că i-am pus o mână pe umăr lui Kevin, în stil vulcanian, şi l-am escortat imediat afară din biroul meu. Nimeni, şi chiar vreau să spun că nimeni, nu are voie să se dea la angajaţii mei.

— Astăzi a fost Floyd, îi spun, apoi îi zic versiunea sigură pentru locul de muncă a poveştii – cea despre cuceririle lui Floyd în rândul clientelor, nu comentariile sale despre culcatul cu asistentele.

Nu este nevoie ca aşa ceva să rămână plutind în aer între noi. Nu pot să plantez ideea aia interzisă în capul ei.

Acea idee riscantă, periculoasă, murdară, jegoasă, al dracului de seducătoare. Privirea îmi cutreieră pentru scurt timp prin birou, și cataloghez toate locurile care cer să fie botezate. Biroul ei, scaunul ei, podeaua...

Și, dintr-odată, capul mi se umple de un tumult sălbatic de idei nepotrivite. Exact ceea ce nu ar trebui să se întâmple. Este ca și cum extratereștri în călduri mi-au invadat mintea.

Dar eu nu sunt Floyd. Pot să mă comport mai bine de atât, așa că îmi imaginez o menghină, îndes imaginile în ea și le zdrobesc afară din mintea mea. Atât imaginile lascive, cât și extratereștrii în călduri.

— Apoi, l-am condus afară din casa Lilei și i-am zis că ne vedem mai târziu, îi spun, terminând povestea, în timp ce îmi trec o mână prin părul meu șaten-închis. Adică mai târziu într-o altă viață.

— Hmm..., spune ea.

— „Hmm, asta este grozav" sau „Hmm, de ce i-ai dat papucii unuia dintre furnizorii noștri"?

— Hmm de genul „povestea ta îmi dă o idee bună". Ceva ce vreau să fac de mult timp.

— Și ce vrei să faci?

Ochii îi strălucesc. Ai ei sunt de o nuanță mai deschisă decât ai mei, care sunt de un albastrul-închis.

— Vrei să găsesc un nou furnizor de balamale?

Ideea este mai mult decât perfectă. Lovesc cu entuziasm cu palma de marginea biroului ei.

— Da. Și, ca să știi, ești genială și ado...

Am tăiat ultimul cuvânt, astfel încât să sune ca o notă joasă de bas. Notă pentru mine însumi: Nu îi spune că este adorabilă când le reproșezi altor bărbați că se dau la ea la serviciu.

Mă privește, așteptând să-mi termin propoziția, și, cumva, răsucesc cuvintele într-un nou compliment, în timp ce spun:

— Genială și... abundentă.

„Abundentă? Serios? Ce naiba a fost asta? Poate că nu va remarca."

Nu am eu norocul ăsta.

— Abundentă? întreabă ea, scepticismul simțindu-i-se pregnant în voce.

Așa cum ar și trebui să fie, la dracu'!

— Sunt abundentă?

Încuviințez din cap și îi dau înainte, asumându-mi prostia care mi-a ieșit pe gură:

— Mintea ta. Este ca o abundență de idei. Este o bogăție de Ziua Recunoștinței. Este abundentă – spun, pentru că trebuie să fac să pară convingătoare această mușamalizare.

Ea își îndreaptă umerii.

— Dacă spui tu, Hammer. Iar acest creier abundent a fost cu doi pași înaintea ta astăzi. Am găsit deja un nou furnizor. Am sunat pe ici, pe colo, am vorbit cu câțiva colegi de-ai noștri și am primit câteva recomandări excelente. Am deja pregătit un nou tip cu balamale.

Zâmbetul meu se răspândește rapid.

— La naiba! Ești cu trei pași înaintea mea.

— O asistentă bună așa și trebuie să fie.

— Iar tu ești una grozavă. Ce-ai zice să sărbătorim cele șase luni în care ai făcut din WH Carpentry & Construction o afacere mult mai bună decât era înainte?

WH vine de la numele meu, Wyatt Hammer.

Dar WH ar putea însemna și altceva. Veți vedea. Nu vă faceți griji. Întregul Oreo, vă aduceți aminte? O să vi-l ofer pe tot.

2

Ea alege *bibimbap*[2] vegetarian picant, de la un restaurant coreean de pe Ninth Avenue, nu departe de birou.

— *Bibimbap*, spune ea, de parcă ar cântări cuvântul. Este dificil de pronunțat și de obicei iese ca *bipiti-bop*, ceva ce spune o zână bună dintr-un film Disney. Dar, de fapt, *bibimbap* nu are deloc gustul unui film Disney.

— Sau de zână bună, adaug eu, întinzându-mi gâtul într-o parte pentru a mi-l relaxa după munca de azi.

Opt ore în picioare, înșurubând, bătând și dând găuri. Nimic nu se compară cu o zi de muncă grea, dar, frate, ce m-aș mai duce la un masaj!

Îmi aruncă o privire.

— Și tu știi ce gust are o zână bună?

Îmi dau seama de cum a sunat comentariul meu, dar îi dau înainte:

— Ca și cum toate visurile tale ar deveni realitate.

— Vrei să spui că ai ieșit în oraș cu zâne bune?

— Poate că am făcut-o.

— Atunci, eu am ieșit cu duhul din lampa lui Aladin, spune ea, făcând pe șmechera, în timp ce chelnerița noastră se apropie.

---

2 Fel de mâncare coreean care constă dintr-un amestec de orez, carne și legume (n. tr.).

Natalie îi spune ce vrea, iar eu comand pentru mine *bibimbap* de vită, atât de picant, încât îți pârlește părul, apoi adaug un aperitiv și câteva beri.

Suntem aici pentru că lui Natalie îi place mâncarea picantă. Cu cât mai picant, cu atât mai bine. De fapt, m-a provocat la câteva aventuri culinare în ultimele șase luni. Din fericire, m-am născut cu papile gustative rezistente la foc și cu o voință competitivă de fier, așa că, de obicei, o învinge, dar trebuie să recunosc sincer că femeia asta se ține tare pe poziții. Poate să înghită un ardei *habanero* cum n-am văzut vreodată pe nimeni altcineva s-o facă.

Nu voi minți. A fost extrem de excitant să o văd mâncând câțiva băieți iuți pe un burger într-o seară, acum câteva săptămâni, când am ieșit la masă după serviciu. O femeie care se poate descurca de minune cu condimentele are ceva aparte.

Adică, ar fi *fost* excitant dacă m-aș fi gândit la ea în acest fel. Dar nu m-am gândit, așa că nu am fost excitat.

Caz închis.

Un minut mai târziu, chelnerița se întoarce cu două beri, iar eu ridic un pahar pentru a închina în cinstea lui Natalie.

— Pentru șase luni pline de magia ta! Ești mai pricepută decât o zână bună.

— Pentru șase luni la un loc de muncă serios, în sfârșit! glumește ea.

Natalie a avut diverse locuri de muncă ciudate înainte să o angajez eu. Avea nevoie de un loc de muncă și a fost foarte directă în această privință. De fapt, seara în care m-a abordat în căutarea unui loc de muncă subliniază perfect punctul meu de vedere despre bărbații care spun că femeile sunt căzute în limbă după noi.

Pentru că nu avem nici cea mai mică idee dacă într-adevăr sunt. Bâjbâim cu toții și suntem neîndemânatici, orbi la ceea ce vor cu adevărat femeile. Femeile sunt,

practic, cele mai complicate creaturi inventate vreodată și de aproximativ douăzeci de mii de ori mai complexe decât cel mai inteligent computer din lume. La nunta prietenului meu Spencer, toamna trecută, cu Charlotte, sora lui Natalie, Natalie s-a îndreptat spre mine cu o privire hotărâtă, iar eu i-am spus în glumă fratelui meu geamăn, Nick:

— Mă vrea în patul ei.

Greșit. Greșit ca un cui ruginit.

S-a dovedit că se îndrepta spre mine dintr-un alt motiv. Când discutaserăm cu o seară înainte, menționasem câteva dintre problemele cu care se confrunta firma mea – principala problemă fiind dezorganizarea mea totală –, iar ea concepuse un plan de îmbunătățire a operațiunilor și de a face astfel încât firma mea să se extindă și să câștige lucrări și mai mari. Mi-l prezentase în timpul unui joc de biliard la hotelul în care se ținea nunta. Propunerea ei fusese ireproșabilă, și era exact ceea ce mi-am dat curând seama că aveam nevoie.

Am angajat-o două săptămâni mai târziu.

Acum, după o jumătate de an împreună, nu-mi pot imagina WH Carpentry & Construction fără ca ea să se ocupe de partea de afaceri. Priceperea ei îmi permite să mă concentrez asupra lucrurilor la care sunt bun – să construiesc, să fac, să lucrez.

Mă înghiontește cu cotul în braț.

— Îți amintești ziua în care am început? Și te-ai dus la o întâlnire care fusese, de fapt, programată în calendarul de anul trecut?

Scot un geamăt.

— Nu-mi aduce aminte!

Ea clatină din cap amuzată.

— Dar eu te-am salvat! Te-am sunat literalmente când ai ajuns la blocul de apartamente al clientului, pe

cale să intri și să dai o estimare pentru o bucătărie pe care o refăcuseși deja.

Încuviințez din cap în timp ce amintirea îmi trece prin fața ochilor.

— Da. Bun cu uneltele, dezastru cu programările.

— Iar acum, te pricepi la amândouă, spune ea, cu buzele arcuite în zâmbetul ăla al ei cuceritor.

Îmi întorc scurt privirea. Nu pot să mă uit țintă la zâmbetul ei. Probabil m-ar hipnotiza. M-ar face să îi execut ordinele.

— Iar afacerile nu ar putea merge mai bine de atât, spun eu. Ar trebui să ne putem extinde acum, așa cum am vorbit prima dată. Să angajăm mai mulți băieți – angajați pe perioadă nedeterminată, ca să nu ne mai bazăm doar pe zilieri pentru fiecare lucrare.

— Exact. Cu noile lucrări pe care le avem pregătite pentru vară, putem aduce câțiva angajați cu normă întreagă, să le acoperim beneficiile de sănătate și toate celelalte chestii bune.

Ea enumeră câteva dintre proiectele pe care le-a rezervat – o serie de remodelări de bucătării de înaltă calitate. Din moment ce suntem în Manhattan, aceste lucrări ne pot aduce un profit de șase cifre sau mai mult.

— Apropo, am vrut să te întreb. Cum ai ajuns să fii atât de organizată? Ai dosare în cap? Recunoaște. E ca la Container Store[3] acolo, sus, spun eu, bătând ușor cu un deget în capul ei.

Se preface că gâfâie, cu limba ieșindu-i din gură cum face vara un câine.

— Nu mă face să mă entuziasmez. Container Store este locul meu preferat din Univers și sunt convinsă că aș putea trăi fericită acolo.

3 Firmă de produse pentru organizarea lucrurilor (n. tr.).

— Deci, ăsta e răspunsul? întreb în timp ce chelneriţa soseşte cu un aperitiv cu pui ce pare aşa picant, că practic te face să scoţi fum pe urechi.

Ăsta o să ne dea stomacul în clocot. Excelent.

— Pasiunea ta pentru acel magazin este motivul pentru care ai devenit atât de organizată?

Natalie îşi îndreaptă umerii.

— Ţi-am spus că hainele mele sunt atârnate pe culori în dulap? Că toate cărţile mele sunt aranjate în ordine alfabetică şi că nu am lipsit nicio zi de şcoală în viaţa mea?

— Iar chiloţii tăi sunt probabil aranjaţi după...

Trag frâna şi virez de la subiectul lenjeriei ei. Rahat. Unde naiba e filtrul din creierul meu? Jur că Floyd mi-a tulburat minţile astăzi. Poate că balamalele lui au fost defecte.

— După culoare, răspunde ea cu un sunet ca un ciripit, de parcă ar şti că am fost acolo.

Ştie că am alunecat într-o zonă în care nu ar trebui să merg. Totuşi, iată-mă aici, întrebând mai multe:

— Şi cea mai populară nuanţă este?

Ridică dintr-o sprânceană, iar colţul buzelor i se arcuieşte uşor. E ca şi cum şi-ar fi pus expresia perfectă de fată cochetă, iar acum am o anexă corporală foarte pusă pe treabă.

Ale dracului penisuri! Câteodată, e nedrept că avem aceste ştremeleaguri păcătoase cu care să ne luptăm toată ziua. Şi, credeţi-mă, este o bătălie epică. Bărbat contra erecţie.

Bărbatul rareori câştigă.

Erecţiile sunt prea puternice.

Un răspuns i se rostogoleşte de pe buzele roz lucioase. Natalie şi-a dat cu un fel de luciu de buze roz strălucitor. Nu ruj. Da, ştiu ce este un luciu de buze. Am sărutat o mulţime

de femei și nu sunt un neanderthalian cu o cutie de scule care nu știe diferența dintre luciu de buze și ruj. Unul este alunecos și are un gust uimitor când se desprinde de pe buzele unei fete când o sărut; celălalt este mai gros și are un gust uimitor când se desprinde de pe buzele unei fete când o sărut.

— Alb, spune ea, iar situația de la sud de graniță se intensifică.

Înșfac o furculiță și mă arunc asupra puiului. Poate că ăsta va fi leacul pentru mădular sculat.

— Iar acum, știu de unde vin toate abilitățile tale în afaceri. Organizarea sertarului de lenjerie intimă.

— Și rozul este foarte popular.

Iar în momentul ăsta vorbim despre mădular de oțel. Chiloții roz pe Miss America sunt o rețetă pentru o Sculă Viagra – mereu în erecție.

— Roz. Alb. Atât timp cât sunt aranjați pe culori, asta este tot ceea ce contează. Ea face un gest către pui. Este timpul să ne zburăm creierii.

Ne întrecem unul pe altul în a mânca un preparat cu pui care are gustul unui chibrit aprins pe gât, apoi stingem flăcările cu bere și trecem la felul principal.

La sfârșitul mesei, telefonul meu bâzâie de două ori.

Natalie arată în direcția buzunarului meu.

— Mesaj de la serviciu, spune ea repede, amintindu-mi că mi-a setat telefonul să sune de două ori când mesajele către numărul de la serviciu sunt direcționate spre telefonul personal.

În timp ce Natalie se ține ocupată verificându-și propriul telefon, eu îl iau pe al meu și deschid un mesaj de la Lila Mayweather.

„Am primit aprobarea! Abia aștept să discutăm despre noul proiect împreună. Mi-ar plăcea să începem

cât mai curând! Când vii mâine, poți să o aduci și pe Natalie cu tine?"

Zâmbesc. Mă face cumva să fiu mândru atunci când clienții mei o plac atât de mult. Mă pregătesc să-i arăt mesajul, dar ea este încă ocupată cu telefonul ei, tastând în continuare. Nu pot să nu mă întreb cui îi trimite mesaje. Sunt tentat să trag cu ochiul, dar mă abțin. Totuși, când se oprește și își pune telefonul deoparte, surprind un singur cuvânt – *tortură*.

Interesant. Dar nu sunt dornic să mă joc de-a Sherlock în seara asta, așa că, în schimb, îi arăt textul Lilei.

– Se pare că ești căutată.

Ea radiază.

– Mă întreb despre ce ar putea fi vorba. Ai vreo idee?

Clatin din cap.

– N-am habar. Dar o să aflăm mâine. Crezi că putem include asta în program?

– Următoarea lucrare nu începe decât peste ceva timp. Să aflăm detaliile, dar cred că o putem face.

– Sunt destul de sigur că meriți o mărire de salariu, spun eu.

Ea radiază.

– Mă bucur foarte mult că am putut să te ajut, Wyatt.

– Și eu, spun, pentru că, deși este o gagică de nota zece, deși este superbă în mai multe feluri decât pot număra și, deși, dacă nu ar fi asistenta mea, aș fi un nenorocit insistând să o conving să meargă acasă cu mine, este și al naibii de uimitoare în ceea ce face.

Își lasă șervețelul jos, se uită la ceas și îmi aruncă un zâmbet trist.

— Ar trebui să plec. Am un curs în seara asta. Singurul moment pe care l-am putut găsi liber la *dojo* săptămâna asta.

— Înțeleg perfect, îi spun, iar când pleacă, mai că mă întreb dacă se duce cu adevărat la cursuri sau dacă nu cumva vreun tip îi trimitea mesaje în timp ce ea își verifica telefonul.

Poate că a fost o tortură să-și petreacă timpul cu mine? Nu. Sunt un sac ambulant de glume. În plus, îmi reamintesc că, nu este treaba mea să știu despre viața ei de după serviciu.

Tocmai de aceea nu mă gândesc la ea mai târziu, când mă îndrept spre apartamentul meu. Sau când fac duș. Sau când mă prăbușesc în pat și răsfoiesc un articol cu informații interesante despre animale, inclusiv faptul că delfinii nu intră niciodată în somn profund. Creierul lor este prea activ.

Ăsta este unul dintre lucrurile frumoase la a fi eu. Pot să-mi opresc creierul.

Femeile sunt complicate, dar situația cu Natalie este simplă. Îmi păstrez mâinile pentru mine.

Și jur că nu se complică și mai mult în dimineața următoare, când Lila ne prezintă planul ei.

3

Lila Mayweather ne servește cafeaua în cești delicate de porțelan, cu un model cu trandafiri pe margine. Ca să știți, nu sunt genul de om care să folosească cești delicate. Dar când ești la Roma...

Așezată pe un scaun cu spătar înalt din sufrageria ei, Lila poartă o fustă de tenis, iar părul ei șaten se leagănă într-o coadă de cal atent aranjată. Totul la ea este impecabil, până la faptul că ne oferă frișcă într-unul dintre acele recipiente speciale cu cioc și apoi ne întinde cleștele de cositor pentru cuburile de zahăr.

— Mi-e suficient, spun eu.

Nu-mi aduc aminte când am băut ultima dată cafea din altceva decât dintr-un pahar de hârtie sau dintr-o cană cu mânerul rupt.

Dar casa Lilei emană clasă din toate colțurile, iar renovarea ei este una dintre cele mai elegante pe care le-am făcut vreodată. Am sentimentul că va deschide mult mai multe uși pentru afacere. Ea și Natalie s-au înțeles bine încă de la început, iar acum discută despre priceperea la arte marțiale a lui Natalie.

Lila lasă o mână pe brațul dezgolit al lui Natalie, care este îmbrăcată cu o bluză albă cu mâneci scurte.

— Mi-ar plăcea să particip la unul dintre cursurile tale cândva. Îmi place să încerc noi modalități de a face sport.

— Vă promit că vă voi face să transpiraţi, spune jucăuşă Natalie, în timp ce-şi încrucişează picioarele.

N-ai decât să mă faci pe mine să transpir.

Ce mama naibii? Extratereştrii în călduri s-au întors, punând din nou stăpânire pe creierul meu.

— Am vrut mereu să învăţ tehnici de autoapărare. De cât timp predai karate?

Natalie a fost campioană la karate în liceu. Mda, de parcă asta nu ar fi o calitate atractivă majoră. Nu partea cu liceul, ci aia cu karate. Dar, dacă îmi las gândurile să zăbovească asupra faptului că ştie să se bată, steagul va fi arborat pe catarg toată ziua.

În schimb, mă gândesc la cuburi de zahăr. Şi la petale de trandafir pe cești. Şi la porţelanuri asortate. Pentru că eu nu sunt Floyd.

Ele mai vorbesc vreme de câteva minute, iar eu îmi termin cafeaua, deoarece, cu sau fără ceaşcă, îmi place să bag la greu cafea şi sunt capabil să mă înfrupt din această licoare delicioasă dimineaţa, la prânz sau seara. Lila îşi lasă jos ceaşca, îşi încrucişează mâinile în poală şi spune:

— Motivul pentru care v-am rugat pe amândoi să fiţi aici astăzi este că am un nou proiect interesant. Craig investeşte într-o proprietate, o clădire nouă şi frumoasă, iar eu am mână liberă să refac apartamentul de lux de la ultimul etaj aşa cum cred eu de cuviinţă.

Femeia pare să radieze bucurie în timp ce ne împărtăşeşte mai multe.

— Bineînţeles că m-am gândit mai întâi la WH Carpentry & Construction, şi mi-ar plăcea să ştiu dacă ai lua în considerare să faci remodelarea bucătăriei. Sunt pur şi simplu îndrăgostită de ceea ce aţi făcut aici şi nu-mi pot imagina să las pe altcineva să pună mâna pe electrocasnicele mele.

Nici măcar nu pot să încerc să-mi stăpânesc zâmbetul, nu doar din cauza insinuărilor neaşteptate, ci

și pentru că acest contract ar putea ajuta la finanțarea noilor angajări. Iar zâmbetul mi se lățește pe chip, pentru că aceasta ar fi definiția unui lucru fără bătaie de cap. Nu sunt foarte sigur de ce a vrut să ne ofere o cafea pentru a-mi cere să mai accept un contract. Bineînțeles că sunt interesat. Îmi place să lucrez. Îmi place să construiesc. Îmi plac clienții fericiți.

— Sună fantastic, spun eu.

— Unde se află acest apartament nou minunat? întreabă Natalie.

— Este la etajul douăzeci și doi. Este absolut superb și are o priveliște uimitoare.

— Sună extraordinar. La ce dată de începere vă gândiți?

— M-am gândit că mai întâi aș putea să vi-l arăt, ca să știți cu ce aveți de-a face, sugerează Lila.

Încuviințez din cap.

— Categoric. Doriți să-l vedem acum?

Ea râde ușor și clatină din cap.

— Oh, nu, îmi pare rău, nu m-am făcut înțeleasă cum trebuie. Va trebui să luați avionul meu privat pentru a ajunge acolo.

Înghit în sec și mă uit la Natalie. Ea clipește la mine. Facem schimb de câteva cuvinte nerostite. Sunt destul de sigur că toate sunt din categoria „Sfinte Sisoe".

Nu trebuie să spui „avion privat" de mai multe ori ca eu să întreb: „Când decolăm?" Așa că o fac. Ridic fericit din umeri.

— Când trebuie să ne săltăm de la sol?

— Este prea devreme la sfârșitul săptămânii? Este pe Strip[4]. Clădirea este lângă Bellagio[5].

4 Locul unde se află cea mai mare concentrație de cazinouri și hoteluri (n. tr.).

5 Hotel și cazino din Las Vegas (n. tr.).

Își duce o mână la piept. Diamantul de mărimea unui ou de pe degetul ei aproape că mă orbește în timp ce spune cu regret:

— Of, fir-ar să fie, ar fi trebuit să întreb. Ați fi dispuși să lucrați în Las Vegas? Aș fi încântată să vă plătesc cu douăzeci la sută peste onorariul din New York pentru inconvenientul de a lucra în afara orașului și pentru că trebuie să găsiți echipa și muncitorii potriviți și așa mai departe.

Cred că această femeie ar putea fi o zână bună.

— Aș fi încântat să văd despre ce este vorba, Lila, spun eu. Sunt sigur că ne putem gândi cum să facem totul posibil.

Lila îmi aruncă un zâmbet, apoi își înclină capul către Natalie.

— De aceea m-am gândit la voi amândoi. Știu că Natalie este vitală pentru ca toate astea să se întâmple, spune ea, fluturând o mână în direcția bucătăriei, și mi s-a părut logic ca voi să mergeți împreună.

Ultimul cuvânt răsună ca un ecou.

Împreună. Împreună. Împreună.

Nimeni nu scoate un cuvânt la început, apoi tăcerea se adâncește. Devine mai grea. Mai încărcată.

Îmi reamintesc deodată că am luat cina doar noi doi. Ce e rău în a călători împreună?

Îmi dreg vocea, și privirea mea întâlnește ochii albaștri ai lui Natalie. Jur că în ei pot să-i văd entuziasmul.

— Natalie, ți-ar fi la îndemână treaba asta? Pentru programul tău de la *dojo*?

Ea încuviințează din cap cu viteza luminii.

— Da. Și, odată ce vom ști care este amploarea lucrării, voi face tot ce pot pentru a include asta în programul lui Wyatt.

Lila aproape că țopăie pe scaun.

– Minunat! Pot chiar să aranjez să stați într-un apartament la Bellagio. Considerați potrivit acest gen de cazare?

Vorbește serios. Asta este cea mai incredibilă parte din întreaga ei propunere. Faptul că are impresia că există posibilitatea să considerăm Bellagio *nepotrivit*.

– Da, cred că ni s-ar potrivi de minune, spun eu, pe un ton serios. Natalie, Bellagio corespunde standardelor tale?

– Având în vedere că eu funcționez mai degrabă la nivelul unui motel de pe marginea autostrăzii, cred că posibilitatea să stau la Bellagio m-ar determina să fac roata, îi spune Lilei, care râde dulce.

Să facă roata. Nu m-ar deranja s-o văd pe Natalie învârtindu-se cu capul în jos. De preferință în timp ce poartă o fustă scurtă.

– Vreți să stați în aceeași cameră sau separat? întreabă Lila, uitându-se când la unul, când la celălalt.

Și este aproape ca și cum am fi niște cățeluși care se rostogolesc unul peste altul, întrecându-se să răspundă *separat* pe același ton ferm. Ca să nu existe nicio confuzie, repetăm amândoi:

– Separat.

Mai stăm puțin de vorbă, iar când Lila se scuză ca să dea niște telefoane, mobilul lui Natalie o alertează că a primit un mesaj. În timp ce îl citește, expresia i se întunecă.

– La naiba! Hector nu poate ajunge. Spune că nu a dormit suficient azi-noapte.

Hector este tipul pe care mă bazam să mă ajute astăzi cu ultimele detalii legate de instalarea dulapurilor.

– Băgaaa-mi-aaaaș, spun, de parcă ar avea zece silabe. Oftez. Uite de asta trebuie să angajăm niște oameni cu normă întreagă.

Ea încuviințează din cap.

— Avem nevoie de responsabilitate. Regularitate. A spus că poate veni mâine, totuși.

Am clătinat din cap.

— Nu este în regulă. În plus, dacă Frumoasa din Pădurea Adormită nu-și face somnul de frumusețe suficient nici la noapte?

Își înfășoară mâna în jurul antebrațului meu.

— Lasă-mă să dau niște telefoane și să văd dacă mai găsesc alți băieți de ultim moment.

Obiectivul meu este întotdeauna să termin o lucrare la timp și nu pot să o dezamăgesc pe Lila.

— Nu-ți face griji în privința asta. Voi face totul singur. O să stau până târziu ca să termin.

Natalie clatină dintr-un deget spre mine.

— Nu vei face așa ceva! Este periculos să lucrezi prea multe ore la rând. O să te ajut eu.

Îi arunc o privire.

— Apreciez oferta, dar Hector nu avea de gând să se ocupe de scheme sau de programări. El folosește o bormașină și un fierăstrău circular.

Arcuiește o sprânceană, apoi arată cu degetul spre ea însăși.

— Așteaptă! După șase luni petrecute împreună, crezi că nu știu să manevrez un fierăstrău circular? Sau să bat un cui?

— Știu că ești suficient de capabilă să bați un cui...

Ea mă întrerupe și ridică trei degete.

— Pot repara un robinet care curge.

Două degete.

— Pot doborî un om matur la pământ cu mâinile goale.

Ultimul deget.

— Şi nu numai că pot hăpăi ardei *habanero*, dar pot să înşurubez[6] orice.

Îmi pică faţa. Nici măcar nu pot răspunde. Nici măcar nu pot să vorbesc, şi nu cred că ea este conştientă de dublul înţeles, pentru că este concentrată să-şi ducă mâinile spre talia mea, şi, la dracu', este un loc al naibii de potrivit pentru ele. Dacă ar putea să şi le mute doar puţintel mai jos, fanteziile mele s-ar putea împlini.

Fie, am visat că i-o trag în forţă. De parcă asta ar fi o surpriză.

Îmi desface cureaua cu scule şi-o pune în jurul taliei, strânge catarama şi începe să arate *al dracului de sexy*.

Blugi. Bluză albă. Cureaua mea din piele uzată pentru scule prinsă jos pe şolduri.

Pentru restul zilei voi lucra lângă ea.

Te rog, te rog, te rog, te rog, lasă extratereştrii în călduri să locuiască astăzi pe planeta minţii altui bărbat.

* * *

Tentaţie, numele tău este Natalie.

— Unde ai învăţat să te joci cu astfel de unelte? întreb în timp ce lucrăm unul lângă altul.

Îşi dă ochii peste cap, apoi scoate limba la mine. Nu are efectul scontat. O face să pară drăgălaşă. La fel ca atunci când fetiţele îşi dau jos pantalonaşii şi-ţi arată luna plină[7] ca pe un fel de insultă. Nu este o insultă. Este o victorie. Nu că vreo fată ar fi făcut asta în ultima vreme. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nimeni nu mi-a mai arătat fundul de ani de zile. Ar fi drăguţ dacă Natalie mi-ar întrerupe lipsa vizionării de funduri.

---

6 În original, *screw* (engl.) — joc de cuvinte al autoarei, unde termenul se poate referi deopotrivă la înşurubare, dar şi la actul sexual (n. tr.).

7 În original, *moon* (engl.), *ad. lit.* „lună", care în argou se traduce „a arăta luna", cu sensul de „a arăta fundul" (n. tr.).

— În același loc unde ai învățat și tu să te joci cu păpușile, mi-o aruncă ea.

— Oh, s-au tras focuri de armă, spun eu.

În timp ce-și bagă mâna în centura de scule după un șurub, spune:

— Crezi că nu sunt îndemânatică doar pentru că sunt femeie?

Râd în batjocură.

— Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l poți pune în cârcă, scumpo, spun, apoi mă opresc.

Scumpo? De obicei, nu-i spun așa. Dar știți ceva? I se potrivește.

Introduce șurubul în lemn, apoi spune:

— Ca să știi și tu, am învățat de la mama.

— De la mama ta, care e chirurg?

— Mda. Partea amuzantă este că și chirurgii se joacă cu unelte. Bisturie, foarfeci, chiar și... – face o pauză, iar ochii îi sclipesc cu o veselie răutăcioasă – burghie.

Mă prefac că mă cutremur.

— Oricum, sunt impresionat. Știam că poți face lucrurile de bază, dar ai ținut secretă amploarea abilităților tale de meșter. Pe de altă parte, nu mi-ai spus luni întregi că ești ninja.

Ea râde.

— Nu ninja. Doar am centură neagră, nivelul trei. Și, în plus, nu încerc să pretind că sunt maestru tâmplar, ca tine. Pot să mă descurc, dar nu pot da cu ciocanul ca Wyatt Hammer. Tu ești maestru la dat cu ciocanul, nu-i așa?

Mișc din sprâncene.

— De parcă aș fi avut altă alegere pentru o carieră. Iau un burghiu din cutia de scule de pe podea și adaug: Oricum, ești de acord să mergem la Vegas?

Ea încuviințează din cap.

— Absolut. Nu am fost niciodată. Sună distractiv, spune, apoi adaugă repede: Adică, nu că am merge să vizităm obiectivele turistice. Avem treabă de făcut.

— Hei, sunt sigur că ne putem face timp să ne dăm în roller-coaster sau în roata mare sau orice altceva îți dorești. Să jucăm la ruletă, să vedem un spectacol. Apropo, am vorbit serios aseară când am spus că meriți o mărire de salariu. Dacă acest nou contract se va concretiza, îți ofer o mărire de salariu de zece procente.

Aliniez ușa dulapului. Ea face același lucru cu cea de lângă mine, când, cu coada ochiului, văd că ușa începe să alunece.

Direct către fața ei.

Într-o clipă, sunt în spatele ei, cu mâinile întinse de o parte și de alta, prinzând-o înainte ca aceasta să se balanseze haotic în balamale.

— Am prins-o, spun, ținând ușa dulapului în loc.

— La naiba! Aproape că m-a lovit...

— În față, adaug eu încet.

Ea încuviințează din cap, iar părul ei îmi atinge obrazul. Senzația este mai plăcută decât ar trebui. Cu alte cuvinte, prea plăcută.

— Ar fi fost naspa să mă aleg cu fața turtită de un dulap, spune ea, încercând să glumească, dar respiră adânc, iar vocea tremurândă o dă de gol.

— Dar ești în regulă, zic serios, pentru că nu este momentul pentru glume.

— Mulțumită ție. Te-ai mișcat repede.

— Nu am vrut să ți se întâmple ceva.

Pieptul meu este lipit de spatele ei. Vintrea mi se presează de fundul ei. Fața mea este îngropată în gâtul ei și, pe măsură ce inspir, aroma lui Natalie îmi inundă creierul. Nu am fost niciodată atât de aproape de ea, iar

ea miroase exact așa cum mă așteptam să miroasă. A proaspăt. A curat. Ca o rază de soare.

Ca și cum aș sta întins într-un hamac în curte, iarba fiind proaspăt tunsă, iar ea se îndreaptă către mine, în timp ce lumina aurie a după-amiezii târzii îi încadrează chipul ca o aură. Se strecoară în hamac, își dă jos cămașa, îmi desface fermoarul și ne-o tragem. O partidă leneșă de sex de după-amiază, fără grabă, cu această femeie care miroase a soare.

Îi mai inhalez pentru ultima oară aroma, iar respirația i se oprește.

Scoate un sunet mic, un *ah* moale, iar acel sunet îmi face ceva. Mă face să încep să mă gândesc. Să încep să mă întreb. Să mă împleticesc ușor pe o pistă periculoasă de *poate că Natalie mă dorește și ea*. Poate că nu sunt singurul care nutrește niște pofte trupești. Jur că simt cum un fior îi trece prin trup, ca o undă într-un lac.

— Ai grijă, îi șoptesc, și nu sunt sigur dacă directiva este pentru ea sau pentru mine.

— O să am.

— Fără clătite faciale la serviciu, bine? spun, iar acum eu sunt cel care încearcă să glumească.

Cobor ușa dulapului pe tejghea și mă dau înapoi. Ea se întoarce, se uită în jos și își dă o șuviță de păr la o parte de pe frunte.

Niciunul dintre noi nu mai spune nimic în timp ce terminăm.

Mă gândesc serios că, dacă pot supraviețui o zi cu ea lucrând alături de mine, pot face față unei călătorii de weekend.

Ce ar putea merge prost într-o călătorie de afaceri la Vegas?

4

Număr zilele până la plecare, dar am destule lucruri care să mă țină ocupat. Cum ar fi să-mi văd sora și fratele, amândoi mai mici decât mine, a doua zi dimineață în drum spre tura mea de voluntariat la adăpostul de câini.

– Este timpul să o eliminăm pe Elizabeth Lecter, îi spun lui Josie în timp ce muşc din batonul cu şapte straturi pe care mi-l dă.

Josie face ochii mari și dă rapid din mâini.

– Asta înseamnă că ai terminat? Adică, ai terminat de tot?

Ia loc în fața mea, la patiseria Sunshine, la o masă galbenă ca lămâia. Este patiseria mamei noastre, dar Josie este cea care o administrează mai nou.

Arăt spre baton.

– Chestia asta este gustoasă, îi spun.

Îi dă unul lui Nick, fratele meu geamăn, și ridică din umeri fericită.

– Știu. Sunt tare de tot când vine vorba despre chestii făcute la cuptor.

– S-ar putea să te pricepi chiar mai mult decât mama, zice Nick din colțul gurii, ca și cum ar șopti. Dar să nu-i spui și ei asta.

Josie mimează că își trage fermoarul peste buze, apoi arată spre telefonul meu. Pe ecran apare profilul fals de Facebook al numitei Elizabeth Lecter.

— Chiar eşti pregătit să scapi de pretinsa noastră prietenă Elizabeth? Chiar şi ţinând cont de ceea ce a reuşit după episodul de duminică seara?

Îmi trec un deget peste gât, imitând un cuţit.

— Este timpul să o omorâm — pe ea şi pe toţi ceilalţi.

— Să ne facem ieşirea cu fanfară, spune Nick, de acord cu noi, în timp ce smulge o bucată din dovada talentului inegalabil al lui Josie în bucătărie.

— Niciodată nu va fi mai bine ca acum. Uită-te la asta!

Arăt spre telefon. Îmi iau faţa în mâini şi îmi deschid larg gura, ca în *Ţipătul* lui Edvard Munch.

— E ca şi cum fosta mea iubită se topeşte de durere.

Josie citeşte cu voce tare răspunsul pe care fosta mea iubită, Katrina, l-a scris la începutul acestei săptămâni pe pagina ei: „Chiar nimic nu mai este sacru? Ştie cineva cât de mult dor spoilerele? La fel de bine aş putea să iau un cuţit şi să mi-l înfig în piept."

Nick mimează că-şi şterge lacrimile de la ochi.

— Eheee, ehe, ehe, ehe.

Mă las pe spate în scaun şi îmi întind picioarele în faţă.

— Aceasta ar fi putut fi cea mai mare realizare a noastră. Sunt destul de mândru de fabrica noastră de profiluri false de Facebook. Dar trebuie să îi recunosc reuşita micuţei domnişoare Elizabeth. Chiar a fost cea mai tare cu spoilerul ei din episodul final din *Urzeala tronurilor*.

Josie ridică un deget.

— Dar să nu uităm de spoilerul prietenei noastre inventate, Emma Krueger. Vă amintiţi când a postat despre moartea lui Hodor? Pagina de Facebook a Karinei era plină de lacrimi în acea seară.

Josie bate palma cu mine pentru reuşita aia.

– Doar pentru a fi surclasat de mesajul epic al lui Elinor Bates, care a anunţat că Jon Snow era în viaţă, adaug, şi simt cum mă cuprinde un val de mândrie la amintirea acelui mare succes.

– Dar, chiar şi aşa, este timpul să ne luăm rămas-bun. Treaba noastră s-a încheiat.

Josie îşi trece o mână prin părul ei cu şuviţe roz.

– Să ţinem un moment de reculegere înainte să le vii de hac?

Îmi întipăresc o expresie serioasă pe chip, şi toţi trei ne plecăm capetele. Câteva secunde mai târziu, îmi ridic privirea şi şterg profilurile cu ajutorul cărora mi-am dus dulcea răzbunare la bun sfârşit.

Elizabeth Lecter, Elinor Bates şi Emma Krueger sunt toate inventate, inspirate de numele eroinelor lui Jane Austen, o aluzie a lui Josie la diploma ei în literatură, apoi asociate cu numele de familie ale unora dintre cei mai mari răufăcători din toate timpurile.

Unii s-ar putea întreba de ce aş face-o praf pe Katrina, o fostă iubită, inofensivă în aparenţă, care este şi fosta mea creatoare de site-uri web. Adică, fostă *pe bune*. Adică, nu am ieşit cu ea în oraş cât timp am lucrat împreună, pe cuvântul meu de onoare. Sigur, mi s-a părut drăguţă, iar ea a simţit în mod clar acelaşi lucru în privinţa mea, din moment ce m-a invitat în oraş de câteva ori în perioada aceea. Dar îmi învăţasem deja lecţia de a *nu* mă încurca niciodată cu cineva care are legătură cu afacerea mea, chiar dacă prima dată când s-a întâmplat, cu prietena mea din facultate, Roxy, ea nici măcar nu era implicată cu adevărat în afacerea mea. Doar *voia* să se implice.

Oricum, odată ce treaba la site a fost terminată şi modalitatea de accesare a fost schimbată din motive de siguranţă sporită – mulţumită prietenului meu Chase,

care mi-a reamintit să-mi schimb parolele la fel de des cum îmi schimb lenjeria de corp –, eu și Katrina am ieșit împreună timp de o jumătate de an.

Acum, permiteți-mi să vă explic totuși cum de șase luni plăcute de ieșiri împreună au putut duce la o astfel de despărțire. Atenție, în timpul acelor șase luni, niciunul dintre noi, nu l-a înșelat pe celălalt și chiar ne-am bucurat de picnicuri în nenorocitul de parc, iar dacă există un lucru pe care nu-l fac, acela este să ies la iarbă verde, dar ei îi plăceau ieșirile astea, iar eu am mers ca să o fac fericită. Din păcate, nu îmi doream ceva mai mult de la Katrina, și jur că nu avea nicio legătură cu tortura ieșirilor la iarbă verde, așa că am pus capăt relației. *Amiabil*. Ca un tip de treabă.

Apoi, Katrina a luat-o razna rău de tot și și-a folosit abilitățile pentru a intra pe site-ul companiei mele și a-mi șterge toate fișierele.

Din senin.

Chiar și după ce au fost schimbate parolele.

Ca o nebună de legat.

Da, a fost de rahat. Mi-a afectat afacerile. A trebuit chiar să angajez un avocat care să se ocupe de mizeria lăsată în urmă. Problemele pe care le-a cauzat ea au fost printre motivele pentru care am avut nevoie de ajutorul cuiva pentru a mă organiza din nou.

Așa că am lovit-o pe Katrina, care a declarat pe față că urăște tot ce înseamnă carte și că iubește tot ce înseamnă *Urzeala tronurilor*, chiar acolo unde o durea cel mai tare. Eu și Josie am inventat profiluri false de femei care ar putea fi cliente pentru serviciile web ale Katrinei, am devenit prietene pe Facebook și apoi am postat spoilere în fiecare duminică seara pe peretele Katrinei, în direct și în timp real, pe măsură ce fiecare episod era difuzat. Farsa noastră a funcționat doar pentru că fosta mea iubită era plecată la muncă în afara

ţării de când începuse sezonul şi nu avea acces imediat la internet ca să poată urmări serialul ei preferat din Univers.

Bu-hu-hu, ura şi la gară!

Este cam cea mai trolată trolare[8] din toate timpurile şi una dintre cele mai binemeritate răzbunări. Adică, tipa mi-a tras-o fără motiv, fără lubrifiant, cu o şurubelniţă în cruce, ceea ce ar putea fi, doar ar putea fi, motivul pentru care sunt un pic mai precaut când vine vorba despre a mă implica într-o relaţie cu cineva care are de-a face cu afacerea mea.

Dar toate farsele bune au un sfârşit şi este timpul să ne luăm rămas-bun de la aceasta. Îmi închid aplicaţia Facebook, apoi îmi pun mâna peste a lui Josie.

— Mama şi tata ar fi mândri că ai învăţat de la cei mai buni. Nu-i aşa, frăţioare? îi spun lui Nick, din moment ce noi doi suntem regii farselor şi i-am dat mai departe lui Josie câteva dintre cele mai bune idei pe care le-am avut.

— Este cu adevărat impresionant ce am făcut cu creierele pe care ni le-au dat, spune Nick. Le folosim pentru a face lucruri bune, nu-i aşa?

— Absolut.

Îmi bag în gură restul de baton cu şapte straturi, apoi mă ridic şi îmi şterg mâinile una de cealaltă.

— Trebuie să ne ducem spre Little Friends pentru a plimba câinii. Ah, la dracu', asta îmi aminteşte de ceva. Nick, poţi să te ocupi tu de câini vineri? Eu trebuie să merg la Vegas pentru un contract.

El ridică dintr-o sprânceană.

---

8 A trola (termenul în original nu are echivalent în limba română) este o expresie de argou şi provine de la transformarea în verb a substantivului englezesc troll (*ad. lit.* „spiriduş" – din mitologia scandinavă, care întruchipează forţele rele) şi se referă la inundarea paginilor de internet cu mesaje inutile, licenţioase etc. („a te comporta ca un trol") (n. tr.).

— Lucrezi în Vegas acum?

— S-ar putea să da. Un client mă duce cu avionul. Pare a fi o treabă grozavă. Chiar sper să primesc contractul.

— Asta este minunat. Bravo ţie! spune Nick şi mă bate amical pe spate.

— Da, ar trebui să fie o călătorie bună.

Mă îndrept spre uşa portocalie – patiseria este un omagiu adus tuturor lucrurilor luminoase şi vesele –, când Josie spune:

— Ciudat.

Mă întorc cu faţa la ea.

— Ce este ciudat?

Îmi aruncă o privire insinuantă.

— Că nu ai menţionat că Natalie merge cu tine.

— De ce e ciudat?

Nu este nevoie să o întreb de unde ştie. Josie este colega ei de cameră, şi amândouă locuiesc în vechea casă a surorii lui Natalie. Când Charlotte s-a mutat şi s-a căsătorit cu Spencer, i-a închiriat vechea locuinţă surorii ei, oferindu-i o reducere a chiriei, astfel încât Natalie să poată locui în oraş şi să predea cursuri de noapte la un studio de karate de aici. Cu câteva luni în urmă, contractul de închiriere al lui Josie a expirat, aşa că s-a mutat şi ea.

Nu mi se pare ciudat că sora mea mai mică locuieşte cu ea.

Jur că nu mi se pare deloc ciudat.

— Mi se pare straniu că nu ai spus că mergi cu ea, remarcă Josie.

Nick clatină din cap, râzând.

— Omule, asta e o reţetă pentru dezastru, dacă am văzut vreodată una.

— Tu ar trebui să ştii, răspund eu.

— De aceea am și spus-o.

Îmi ridic palmele în aer, în semn de „calmează-te".

— E legat de muncă, lelițelor.

Josie își strânge nodul de la șort, un exemplar albastru-deschis cu cireșe pe el.

— Oricum ar fi, Natalie pare entuziasmată de călătorie și de faptul că va vedea Vegasul pentru prima dată.

Îmi ciulesc urechile.

— Pe bune? La naiba, vocea mi s-a pițigăiat către final, ca a unui elev de clasa a noua în plină pubertate. Ridic din umeri cu dezinvoltură. Adică, super!

Cacealmaua mea nu trece neobservată. Josie ridică insinuant dintr-o sprânceană, dar spune doar:

— Asigură-te că vede atracțiile turistice, bine?

— O voi face. Semnul orașului Vegas. O plimbare cu gondola. Fântânile de la Bellagio.

— Ce ai sub fermoar, îmi șoptește Nick la ureche, iar eu îi dau coate nenorocitului.

— Doar fii băiat cumsecade! Așa cum mi-ai spus mereu că merită o fată, spune Josie în timp ce se întoarce la tejghea, iar cuvintele ei rezonează cu ceva din adâncul meu.

Cu cea mai adâncă dorință din inima mea – să fiu un băiat cumsecade. Pentru că nu am fost întotdeauna. Dar, dacă sunt acum, asta i se datorează lui Josie. O iubesc pe fata asta ca pe nimeni altcineva.

Ea arată spre amândoi.

— Asta e valabil în cazul amândurora, ca regulă generală de bază. Știu exact cum sunteți voi doi. Am crescut cu voi, scandalagiilor, vă mai aduceți aminte?

Duc mâna la un chipiu imaginar și pocnesc din călcâie, stând în poziție de drepți.

— Întotdeauna sunt un băiat cumsecade, Josie.

Eu și Nick plecăm, îndreptându-ne spre adăpostul de câini Little Friends, unde suntem voluntari.

— Măcar știi să fii băiat cuminte? mă întreabă în timp ce ne plimbăm pe Columbus, înconjurați de aerul cald de primăvară.

Îmi iau ochelarii de soare atârnați de gulerul tricoului și mi-i pun la ochi.

— Da, eu fac exact opusul față de ce faci tu.

— O să fii atât de distrus, spune el, clătinând din cap în timp ce râde de mine.

Ocolim un tip care aleargă, îmbrăcat în niște pantaloni de un roz electric, în timp ce taxiurile și mașinile merg cu viteză pe bulevard.

— Natalie ți-a picat cu tronc încă de la nunta lui Spencer. Îți amintești?

Resping idea fluturând dintr-o mână.

— Neah, nu e adevărat.

— Omule, mi-ai spus că te-a vrut când a venit să danseze cu mine la nuntă.

— Chiar m-a dorit.

— Exact ce-am spus și eu. Zici asta doar atunci când vrei o fată.

Mă uit la cerul albastru.

— Sunt destul de sigur că spun asta tot timpul. Sunt un ticălos încrezut, nu?

Îi fac cu ochiul, apoi îl bat amical pe umăr când ajungem la trecerea de pietoni.

— Relaxează-te, cowboyule! Chiar dacă am dorit-o cândva, sunt un maestru al autocontrolului.

El mă ia peste picior:

— Autocontrol. Cuvinte niciodată folosite până acum pentru a-l descrie pe frățiorul meu.

Mă prefac că râd.

— Poate că nu mă cunoşti atât de bine.

— Cred că te cunosc mai bine decât oricine altcineva.

— Atunci, spune-mi, o, înţeleptule, cum altfel aş fi reuşit performanţa secolului — să stau departe de ea în toate aceste luni?

Arcuiesc către Nick o sprânceană în semn de provocare, aşteptând ca el să îmi dea o replică.

Îşi împinge ochelarii mai sus şi încuviinţează uşor din cap.

— Bine, bine. Ai un pic de autocontrol.

Scutură din cap ca şi cum nu i-ar veni să creadă.

Dar eu cred.

Trebuie să cred.

Mai ales când, trei zile mai târziu, mă urc într-un avion privat cu Natalie Rhodes, ispita în carne şi oase, Miss Centura Neagră cu o limbă de foc oţelit.

În timp ce se aşază pe un scaun din piele bej şi îşi încrucişează picioarele, îmi aruncă un zâmbet.

Zâmbetul ăla dulce şi sexy.

La naiba, a fi băiat cuminte e supraapreciat. Vreau să fiu rău cu ea.

5

M-aș putea obișnui cu genul ăsta de viață. Scaunele din piele care se lasă pe spate până la capăt. Servirea impecabilă, inclusiv un prânz cu trei feluri de mâncare. O călătorie liniștită în lux, alături de Natalie.

Lila moțăie pe scaunul ei de pe partea cealaltă a culoarului. A luat un Xanax. Zborul îi provoacă anxietate, așa că se află pe tărâmul somnului, purtând o mască de ochi din satin negru.

— Mai doriți ceva? ne întreabă însoțitoarea de bord.

Mă uit ca lovit cu leuca. Pentru o fracțiune de secundă, îmi dau seama că este drăguță. Ne-a servit pe toată durata zborului, dar abia acum am observat cum arată. Păr roșcat ca mătasea, buze pline și ochi căprui calzi, alături de o siluetă bine lucrată și îngrijită. Dar apoi, toate gândurile despre ea îmi zboară din minte. Și asta nu doar pentru că ar fi nepoliticos să mă dau la însoțitoarea de bord din avionul Lilei, ci și pentru că ar fi lipsit de clasă să mă dau la ea în fața unui angajat. Dar realitatea este că nu prea vreau să o cunosc mai bine *pe ea*. Mă interesează mai mult să stau de vorbă cu Natalie pe durata acestui zbor. Chiar dacă ne tachinăm unul pe celălalt la birou și chiar dacă am ieșit de câteva ori la cină, discutăm mai ales despre muncă. Sunt multe lucruri pe care nu le știu despre ea.

Însoțitoarea de bord adună farfuriile cu ton și ne întreabă dacă vrem să ne uităm la un film. Îmi mut atenția spre Natalie, lăsând-o pe ea să decidă. Ea clatină din cap și spune:

— Cred că o să citesc.

Dar nu citește. Nu își scoate Kindle-ul sau o carte de buzunar. În schimb, mă împunge cu cotul și îmi spune:

— Nu mi-am imaginat niciodată că, lucrând pentru o firmă de construcții, voi zbura la Vegas în felul ăsta. Ar fi trebuit să te găsesc cu mult timp în urmă. Nu aș fi acceptat niciodată toate slujbele mizerabile pe care le-am avut înainte.

Râd.

— Povestește-mi mai multe despre trecutul pestriț al locurilor tale de muncă.

De fapt, nu știu prea multe despre ceea ce a făcut înainte de a lucra pentru mine. Nu CV-ul ei i-a adus slujba. Priceperea ei a făcut-o.

Ea își arcuiește o sprânceană.

— Ca atunci când am fost angajată la o linie fierbinte?

Aproape că-mi ies ochii din cap. Apoi, îmi controlez expresia și fac tot posibilul să mă prefac netulburat.

— Ah, da?

Ea încuviințează din cap.

— A fost oarecum mișto. Am făcut de toate, dar m-am specializat în blănuri și picioare.

Mă străduiesc să îmi păstrez o expresie serioasă, pe când imagini și sunete cu Natalie învârtind un cablu telefonic în timp ce toarce răgușit despre tocurile înalte din picioruşele ei îmi trec prin fața ochilor ca un panou publicitar. Înghit, apoi reușesc să rostesc sec:

— Pe bune?

Nu sunt sigur dacă sunt excitat sau isteric. Poate ambele. Mai mult excitat, totuși.

Ea dă din cap de câteva ori.

– Nu ai idee câți bărbați au fetișuri legate de picioare până nu faci sex prin telefon. Vor să te audă cum te plimbi pe tocuri. Le place sunetul pe care îl scot pe o podea de lemn[9] tare – joc de cuvinte intenționat.

Fir-ar, îmi plac jocurile de cuvinte. Sunt al naibii de înnebunit după ele. Dar habar n-am cum să reacționez la ăsta. Îmi trec o mână peste bărbie. Asta e o cu totul altă latură a lui Natalie. Și nu pot să nu mi-o imaginez cum se plimbă pe podea încălțată cu pantofi cu tocuri cui. Este deja o combinație amețitoare de aspect de majoretă și inimă de băiețoiacă – dacă mai includ și tocurile, sunt pierdut. Ca să știți, nu am vreun fetiș cu picioare, dar pun pariu că ar arăta păcătos de sexy în pantofi cu tocuri de zece centimetri. Roșii. Cu picioarele ei înfășurate în jurul taliei mele în timp ce i-o trag, lipită de un perete.

– Și blănurile? întreb, făcând tot posibilul să rămân ancorat în partea de fetiș bizar a discuției, nu în partea libidinoasă de fantezie personală.

– Oameni care poartă costume întregi de blană, îmi explică ea.

– *M-am prins* ce înseamnă asta. Mă încrunt confuz și adaug: Ceea ce nu înțeleg este faptul că blănurile par să țină mai degrabă de viața reală.

Ea dă din cap exagerat.

– Oho, este o chestie *imensă* în sexul prin telefon. Te prefaci că porți un costum complet de vulpe. Sau, uneori, un costum de veveriță. Ratonii erau și ei populari. Dar în principal o veveriță sexy. Asta era preferata.

---

9 În limba engleză, în argou, termenii *wood* (*ad. lit.* „lemn") și *hard wood* se referă la erecție (n. tr.).

Încerc. Jur că încerc. Dar să mi-o imaginez pe Natalie șoptind cuvinte lascive precum „freacă-ți coada blănoasă de mine în timp ce eu depozitez nuci în obraji" îmi dă cu virgulă.

— Bărbații sunau pentru că voiau s-o facă cu o fată în costum de veveriță?

Ea încuviințează din cap.

— Se numește *yiffing*[10]. Nebunie curată, nu-i așa?

Îmi trec o mână prin părul des, un pic ondulat astăzi.

— Puțin, dar orice îți face ție ziua mai bună.

Ea arcuiește o sprânceană.

— Recunoaște. Ești șocat.

— Neah, spun eu, prefăcându-mă relaxat. Apoi, mă gândesc *la naiba cu toate* și adaug: Bine, bine. Poate doar un pic.

Un zâmbet uriaș îi apare pe chip.

— Te-am prins.

Arată cu degetul spre mine, iar victoria strălucește în ochii ei de un albastru-deschis.

— M-ai prins cu ce?

— Am auzit că-ți plac farsele. Josie mi-a spus.

Mă umflă râsul și clatin din cap în semn de apreciere.

— Foarte bine, spun, apoi aplaud încet. Ai câștigat la luatul peste picior[11].

Îmi întind piciorul stâng, iar ea încearcă cât mai convingător să mă tragă de el. Mă prefac că l-a prins, iar ea trage mai tare de aer, piciorul meu fiind ca un pește mare capturat de ea.

---

10 Fără echivalent în limba română (n. tr.).

11 În original, *to pull one's leg* (*ad. lit.* „a trage pe cineva de picior") (n. tr.).

Mârâie în timp ce dă la mulinetă, apoi îmi pun piciorul pe pământ și batem palma.

— Serios. Cina este din partea mea în seara asta.

— N-ar strica să fie întotdeauna din partea ta, spune ea, apoi adaugă pentru a sublinia: *Șefule.*

Ah, uite și mementoul.

— Oricum, continuă ea, s-ar putea să te fi luat peste picior. Dar tot ce am spus este adevărat. Nu am zis niciodată că *eu* am dat telefoanele. Și știu toate astea pentru că am lucrat la o linie erotică. Doar că nu am fost eu însămi operator. Eu selectam fetele care voiau să lucreze pentru noi, stabileam programul, mă asiguram că sunt plătite, înregistram toate apelurile. A fost ciudat de distractiv.

— Iar eu sunt ciudat de impresionat.

Nu mi-aș fi imaginat niciodată linia fierbinte ca făcând parte din trecutul profesional al lui Natalie, dar modul în care o descrie se potrivește perfect cu abilitățile ei de organizare.

Mă lovește în joacă în biceps.

— Și nu am mințit, din punct de vedere tehnic.

— Totuși, tehnic vorbind, m-ai amuzat al naibii de tare.

— Foarte bine, spune ea cu un zâmbet luminos. Vrei să afli mai multe despre slujbele mele din trecut? Am avut unele interesante.

— Sigur, spun, întinzându-mi picioarele lungi și bucurându-mă din plin de spațiul existent, nu doar de conversație.

— După linia erotică, am lucrat ca pedichiuristă pentru animale de companie.

— Asta e o meserie?

Ea încuviințează din cap, cu o privire intensă.

— La naiba, da! Și nu este un mod rău de a-ți câștiga existența. Nici nu ai idee cât ar plăti oamenii bogați din Manhattan ca să vină cineva la ei acasă și să taie ghearele cățelului chihuahua.

— Atunci, de ce nu ai făcut asta în continuare?

— Poate părea șocant, dar nu am vrut să-mi petrec întreaga viață lucrând cu picioare de câine. Nu mă înțelege greșit. Iubesc câinii, iar lăbuțele sunt minunate, dar, când asta a început să intre în conflict cu programul meu de seară de la *dojo*, a trebuit să renunț.

O ating pe genunchi.

— Ceea ce ne aduce la adevărata ta pasiune. Administrarea unei lovituri cu latul piciorului în cap.

Se preface că vrea să mă lovească în piept, venind *atât* de aproape.

— Sau în inimă.

Ochii îi sclipesc. Pentru o clipă, văd ceva în ei. Sau poate e doar faptul că vorbele ei par un avertisment, ca și cum ar putea să-mi dea cu adevărat o lovitură în inimă.

Clipesc, apoi mă uit în altă parte.

Își lasă brațul în jos, punându-și mâinile în poală.

— Îmi place, totuși.

Tonul ei este mai calm acum, mai serios decât atunci când a vorbit despre *yiffing* și picioare, despre lăbuțe și gheare.

— Întotdeauna mi-a plăcut.

— De când erai mică?

— Părinții mei m-au dat la cursuri de karate când aveam șase ani. Aveam multă energie, și era un loc minunat în care să mi-o consum. A ajuns să îmi placă la nebunie. Tehnicile, abilitățile și, mai presus de toate, faptul că te poți perfecționa încontinuu.

Își ridică privirea, susținând-o pe a mea. În acest moment, ea pare să se lepede de un strat care se afla între

noi – cel de șef –asistent, poate –, în timp ce se aventurează pe un teritoriu mai personal.

— Pe de altă parte, îmi place foarte mult să predau. Preferata mea este partea de autoapărare. Chiar vreau să continui să le predau femeilor tehnici de autoapărare și să folosesc artele marțiale pentru asta. Simt că este un lucru special pe care îl pot face, știi?

Vocea ei este vulnerabilă, ca și cum ar vrea să fie reasigurată că ceea ce-mi spune înseamnă ceva pentru mine. Că o voi trata cu grijă. Și o voi face.

— Înțeleg perfect ce vrei să spui și cred că ești fantastică la asta.

— Nu mă înțelege greșit. Îmi place să lucrez pentru compania ta, iar slujba mea la WH este una fantastică, spune ea.

Apoi, un zâmbet suav îi arcuiește buzele, extinzându-se până când se transformă într-un căscat. Un căscat uriaș. Își duce mâna la gură.

— Cred că aud un pui de somn care mă strigă.

Câteva minute mai târziu, doarme adânc pe scaunul ei. La puțin timp după aceea, capul îi alunecă pe umărul meu. Apoi, când este adâncită în somnul REM, partea superioară a corpului i se lasă în jos, în jos, în jos... capul ei atingându-mi poala.

Și așa mi-am petrecut restul zborului, cu Natalie ghemuită în poala mea.

Da, mă excită. Da, sunt al naibii de excitat. Și, da, mintea mea este plină de o grămadă de imagini cu locul unde ar putea fi capul ei dacă s-ar trezi, s-ar mișca doar câțiva centimetri și ar deschide gura larg.

Mă dau înapoi în scaun, încercând să distanțez fața lui Natalie de bijuteriile familiei.

Destul de curând, începem coborârea spre Las Vegas. Ea se trezește când aterizăm și sare direct în

picioare, privind de jur-împrejur, ca și cum conștientizează unde se află în timp ce își revine.

— Am...

Arată spre picioarele mele.

— Dormit în poala mea?

Ea încuviințează din cap.

— Da.

Cască ochii până ajung de dimensiunea unor farfurioare.

— Am făcut eu asta?

Arată înnebunită spre vintrea mea.

Ah, la naiba. A observat banana din buzunarul meu. Trec printr-o litanie de potențiale scuze pentru că mi s-a ridicat catargul în timpul somnului ei de după-amiază, în vreme ce privirea mea îi urmărește degetul. Nu spre scula mea arată. Ci spre pata umedă de pe blugii mei. Pata umedă imensă, care ar putea fi cauzată doar de...

Își duce o mână la piept.

— Îmi pare atât de rău că mi-a curs salivă pe tine.

Mă umflă râsul.

— Scumpo, poți să salivezi pe mine oricând.

Îmi aruncă un zâmbet în loc de scuză, apoi scotocește în buzunarul de la spate – după telefon, probabil. Cum nu găsește nimic, mă uit în jur și îl zăresc pe podea, lângă picioarele mele, unde trebuie să fi căzut în timp ce dormea.

Mă întind să i-l iau și fac tot posibilul să mă uit în altă parte, dar nu pot să nu observ partea de final a unui mesaj de la sora ei care apare pe ecran.

„Știam eu că te vei simți așa!"

În ce fel, mă întreb eu?

6

Turnul Eiffel este un pitic. Roata Mare se învârte ca o jucărie în miniatură, iar roller-coasterul de la New York-New York[12] se înfăşoară în jurul acelui cazinou ca o machetă de arhitect. Aici, sus, la etajul douăzeci şi doi al noului palat al soţului Lilei, suntem regii şi reginele unui oraş al figurilor regale.

Această clădire este una dintre cele mai înalte din oraş. Cu siguranţă că în curând va găzdui panouri publicitare la fel de înalte ca întregul turn, îmbiind turiştii la extravaganţe strălucitoare pentru simţuri. Deocamdată, este posibil să fie locul următorului meu contract.

Încă nu sunt pe deplin lămurit de ce mă vrea Lila pe mine şi nu pe cineva din zonă, aşa că o întreb. Mi-am construit o reputaţie pe baza onestităţii – nu este nevoie să schimb asta acum. Este lângă mine, cu braţele încrucişate, cu o privire mândră în timp ce se uită la priveliştea amplă a oraşului păcatului de la ferestrele din podea până în tavan ale sufrageriei ei.

– Îţi place? Apartamentul este minunat, dar bucătăria este un dezastru, nu-i aşa?

Lila îşi flutură braţul spre aragazul roşu, dulapul negru şi blatul de un verde smarald.

– Poţi să o schimbi?

12 Hotel şi cazino în Las Vegas (n. tr.).

— Cu siguranță. Vom face totul să se armonizeze și vom transforma bucătăria în piesa centrală a casei pe care o doriți. Dar trebuie să vă întreb, doamnă Mayweather, de ce nu găsiți pe cineva de aici? Orice antreprenor ar fi bucuros să lucreze în acest spațiu superb.

Se întoarce către mine, mă privește în ochi și râde politicos.

— Ești drăguț că spui asta. Dar știi cât de greu este să găsești oameni în care să ai încredere? Să-i lași să intre în casa ta? Mai ales într-un oraș nou?

Tonul ei devine mai strident în vreme ce se joacă cu șiragul de perle. Din cuvintele sale nerostite, am impresia că Lila a întâlnit câteva mere stricate la viața ei.

— Sunt atât de mulți antreprenori prădători deghizați în prieteni.

Aproape că îmi vine să bat palma cu ea în semn de solidaritate, pentru că eu însumi am avut destul de-a face cu mere stricate. Prietena mea din facultate, Roxy, a fost cel mai putred dintre toate, dar nu mi-aș fi dat nici în ruptul capului seama la momentul respectiv. După absolvire, m-a încurajat să încep o afacere în domeniul lucrului manual, a devenit cea mai mare susținătoare a mea și m-a ajutat să elaborez un plan de afaceri. Când a plecat după un tip de pe Wall Street care îi mărea contul din bancă, a făcut tot ce i-a stat în putință, în drum spre ieșire, ca să muște o bucată din WH Carpentry & Construction și să o păstreze pentru ea. Era ca un urs koala care s-a dovedit a fi un aligator.

Încuviințez din cap către Lila, din moment ce nu-mi pasă de merele stricate, de aligatori sau de fostele iubite care își ascund mult prea bine nebunia.

— Vă înțeleg. Apreciez faptul că spuneți că puteți avea încredere în mine și mă bucur că simțiți asta. Înseamnă mult pentru mine.

— În plus, ai terminat la timp, iar în Manhattan niciunul dintre prietenii mei nu a găsit vreun antreprenor care să facă asta.

Flutură o mână și își ridică bărbia, ca și cum s-ar simți jignită de măgăriile de care au avut parte prietenii ei în această privință.

— Ești o specie rară, Wyatt, iar cea mai mare nevoie în acest caz este să termini la timp, deoarece vreau ca acest loc să fie gata pentru a găzdui o gală pentru una dintre organizațiile mele caritabile preferate. O tipă din oraș care se ocupă de acte de caritate, Sophie Winston, mă va ajuta să o organizez. Va fi prea greu să gestionezi lucrările de la distanță?

Mă întorc pentru a asimila felul în care este împărțit apartamentul. Este un spațiu deschis generos, un living adâncit în podea și dormitoare superbe. Stilul este modern și curat. Pereți albi, mobilier simplu și parchet din lemn masiv, deschis la culoare. Bucătăria, în schimb, este un haos desperecheat, de parcă o maimuță beată ar fi proiectat-o în timp ce ronțăia o banană injectată cu droguri.

Natalie iese cu pași apăsați din bucătărie, unde făcea măsurători. Apare hotărâtă, cu laptopul închis în mâini, mâzgălind într-un carnețel așezat pe calculator.

— Hei, Natalie! o strig. Crezi că ne putem descurca cu treaba asta? Vom avea nevoie de un electrician și va trebui să găsim niște furnizori locali pentru piese.

— De fapt, spune Lila, ridicând un deget pentru a interveni, nici măcar asta nu va trebui să faci. Poți să folosești toți furnizorii tăi obișnuiți din New York și să transporți totul cu avionul meu.

Îmi înfrânez un zâmbet. Isuse Hristoase! Este o zână bună. Încearcă să-mi îndeplinească toate visurile profesionale.

Natalie stă lângă mine.

— Cât privește un electrician, am deja unul. Am vorbit cu un prieten care conduce Edge, un club de noapte de aici. Ne va pune în legătură cu omul lui pentru partea electrică, precum și cu oricine altcineva avem nevoie pentru alte lucrări mai aparte. Tu doar ar trebui să fii aici pentru a face munca efectivă, îmi spune Natalie, apoi se întoarce spre Lila. Putem să o facem. Eu pot gestiona totul de la distanță, iar Wyatt poate fi la fața locului pentru a face munca efectivă. Vom face în așa fel încât să meargă treaba.

— Minunat! Sunt atât de încântată, spune Lila, cu un zâmbet la fel de larg ca bulevardul principal din Vegas. Acest ajutor contează mult pentru mine, și vreau ca locuința mea să strălucească. Aveți idee dacă vă puteți încadra în buget? întreabă ea, apoi îmi spune cât este dispusă să cheltuiască.

Cifra are multe zerouri, și aproape că-mi cade falca.

— Nu cred că asta ar trebui să fie o problemă. Ce-ar fi să lucrăm la un deviz, să ți-l trimitem și apoi...

Lila ne sare în ajutor:

— Și apoi, pot să-l semnez în seara asta!

Abracadabra, într-adevăr.

Odată intrați în lift, suntem doar eu și Natalie, căci Lila rămâne în urmă. Ușile se închid cu un zgomot ușor, iar eu mă întorc spre asistenta mea.

— Pot s-o spun acum?

— Partea în care îmi dai o mărire de salariu de douăzeci la sută? întreabă ea pe un ton jucăuș.

Râd.

— Sunt destul de sigur că am spus zece la sută.

— Zece la sută. Douăzeci la sută. Care este diferența?

Liftul coboară lin.

– Pe bune, acum. Va trebui să te plătesc în plus pentru asta. Implică o grămadă de treabă.

– Forțează-mi mâna, spune ea și îmi întinde brațul.

Mă prefac că o strâng.

– *Au, au, au, au*, spune ea, cu fața schimonosită.

Îi dau drumul.

– Dar, oficial, răspunsul este da. Mărirea de salariu e de astăzi. Mulțumită Lilei.

– Chiar dacă încă nu a semnat nimic oficial?

Fac un gest cu mâna în aer.

– O consider deja o afacere încheiată.

Îi ofer o mână pentru a o strânge, în schimb, ea își aruncă brațele în jurul meu.

– Mulțumesc foarte mult, spune pe cel mai sincer ton, cu buzele aproape de gâtul meu, cu sânii lipiți de pieptul meu, cu degetele aproape de părul meu.

– Meriți, zic eu.

Și miroși al dracului de bine. Iar senzația pe care o am cu tine lipită de mine este spectaculoasă. Și eu sunt un maestru dat naibii al stăpânirii de sine, pentru că tot ce vreau să fac este să apăs butonul de oprire, să-ți încolăcesc un picior în jurul șoldului meu și să ți-o trag viguros.

– Acum, pot să-mi fac videoclipurile.

Își ridică pumnul în semn de victorie în timp ce ne despărțim.

– Videoclipurile?

Toată fața ei este însuflețită. Ochii îi sunt aprinși ca niște scântei.

– Tocmai am început să lucrez la o serie de videoclipuri de autoapărare. De genul celor pe care le vezi pe

YouTube. Vreau să fie bine realizate și cred că, dacă sunt, pot atrage noi cursanți la orele pe care le predau.

Zâmbesc.

— N-am știut niciodată asta. Este fantastic. Ai început deja să le filmezi sau încă ești în proces de planificare?

— Am făcut câteva, dar este necesar să fie de o calitate mai bună. Le lipsește ceva. Cred că știu despre ce este vorba, dar nu am avut fondurile necesare pentru a continua să le fac la calitatea pe care o vreau, spune repede, apoi tonul ei se schimbă, ca și cum și-ar cere scuze pentru speranța pe care o manifestă. Probabil pare o prostie – visurile mele privind tehnicile de autoapărare.

Face un semn disprețuitor cu mâna.

O apuc de braț.

— Nu, nu pare deloc o prostie. Visurile nu sunt niciodată o prostie. Acum, poți să ți le urmezi așa cum vrei.

Îmi aruncă acel zâmbet care mă dezarmează mereu, care se agață de inima mea și amenință să facă ravagii în viața mea. Este un zâmbet atât de sincer; îmi transmite faptul că este o persoană directă, care joacă mereu cu toate cărțile pe față. Care împarte complimente, care împărtășește entuziasmul, care nu ascunde cine este sau ce își dorește. Toate acestea, de la arcuirea buzelor la felul în care ochii ei albaștri se aprind, la felul în care întreaga ei față strălucește... Fir-ar, mă pierd în această latură a ei și trebuie să mă adun. Să-mi amintesc de aligatori... de aligatorii nebuni, chiar dacă nu pot s-o încadrez pe Natalie în categoria reptilelor.

Totuși, după ce m-am fript o dată, acum suflu și-n iaurt, așa că este timpul să las deoparte aceste gânduri despre ea. Am început prin a-i elibera brațul.

Când ajungem la parter și ieșim în hol, ea spune:

— Trebuie să recunosc, o să-mi fie dor să te văd prin birou în cele câteva săptămâni cât vei fi aici, lucrând la casa Lilei.

Şi la naiba dacă acest comentariu al ei nu se agaţă de mine şi mai mult! Înainte de a-mi putea etala măiestria autocontrolului, porţiunea fără filtru a creierului meu îmi smulge controlul.

— Şi ştii ceva? Şi mie o să-mi fie dor de tine, îi spun, şi nu e vorba despre extratereştri excitaţi; sunt doar eu.

Ajungem la uşa rotativă şi ieşim în soarele de după-amiază din Vegas pentru a merge rapid spre Bellagio.

Natalie arată cu degetul în direcţia din care am venit.

— Cred că ţi-am luat vorba din gură mai devreme. Când am intrat prima dată în lift şi ai întrebat: „Pot s-o spun acum?"

Râd în timp ce derulează banda înapoi la ceea ce gândeam atunci când am plecat de la apartament.

— Doar... *Sfinte Sisoe*. Lila este cea mai generoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

— Este generoasă. Dar ai auzit ce a spus. Ţi-ai câştigat dreptul la generozitatea ei.

Nu mai există acum nicio urmă de tachinare în tonul lui Natalie, iar complimentul ei îmi reaminteşte de ceea ce contează – să fiu un băiat cumsecade. La serviciu. În viaţă. Cu femeile.

Trebuie să nu îmi mai imaginez că i-o trag lui Natalie în lift şi, din acelaşi repertoriu, că o să-i duc dorul. Astea sunt chestii la nivel de iubită. Natalie nu este decât o angajată. Nimic mai mult.

Mă uit la ceas.

— Este aproape ora patru. Crezi că există vreo şansă să găsim o bodegă dispusă să ne servească atât de devreme?

Glumesc, din moment ce suntem în Vegas, iar consumul nonstop de băutură nu numai că este posibil, ba este chiar încurajat.

— Absolut. Hai să comandăm ceva la Bellagio.

— Sună bine. Ce zici să luăm cina mai devreme, să bem câteva pahare și să facem un deviz?

Vedeți? Vorbesc numai despre muncă.

— Apoi, mai târziu, poate sărbătorim și ne dăm în roller-coaster?

Eu accept, pentru că doar munca, fără distracție, îl face pe Wyatt să fie un băiat plictisitor.

7

Cinci ore mai târziu, Natalie îmi arată exact unde vrea să-mi aplice o lovitură la gât cu latul palmei.

— Apoi, ca să mă asigur că eşti la pământ, m-aş învârti aşa, spune ea repede şi execută o lovitură rapidă, joasă, în apropierea genunchiului meu. Dar cu siguranţă te-aş lovi mai tare şi te-ai prăbuşi la pământ. Îmi face cu ochiul, apoi adaugă: Asta n-a fost decât lovitura de bază.

Mă cutremur.

— Nu mi-ar plăcea să dau peste tine pe o alee întunecată, sensei Natalie, indiferent pe care dintre lovituri mi le aplici.

Ne aflăm la un bar zgomotos cu muzică rock din hotelul New York-New York, din moment ce aici este roller-coasterul. Natalie a băut deja două pahare – mojito este alegerea ei în seara asta. A detaliat exact ce vrea să facă în videoclipurile de autoapărare. De cele mai multe ori, demonstrează mişcările pe mine. Ei, nu e chiar o demonstraţie completă, în care dau cu fundul de pământ, dar se preface că mă loveşte.

Poate că sunt masochist, dar îmi place la nebunie. Sau poate că pur şi simplu vreau să acaparez întreaga atenţie a acestei femei. Oricare ar fi motivul, rezultatul este cel mai bun în opinia mea – mâinile ei mă ating. Dar, în definitiv, totul este bun acum, pentru că proiectul a primit o mare undă verde, iar noi sărbătorim.

Am făcut un deviz când ne-am întors la Bellagio. Natalie i l-a trimis prin e-mail Lilei. Treizeci de minute mai târziu, Lila i-a răspuns cu: „Minunat! Primul cec va fi depus luni."

Ceea ce înseamnă o mărire de salariu pentru Natalie și calea spre extindere pentru mine. Înseamnă, de asemenea, că Natalie mai are puțin până să se ameţească, iar eu nu sunt prea mult în urma ei. S-a schimbat de hainele de lucru. Poartă o fustă roșie cu un fel de model floral suprarealist, pantofi negri cu toc și o bluză neagră de mătase. Tocurile sunt sexy, dar și șlapii și-ar fi făcut treaba.

Vedeți, sunt un tip care nu refuză nimic. Nu am un gen anume când vine vorba despre femei. Unii domni preferă blondele, altora le plac roșcatele, iar alții se dau în vânt după femeile cu aspect exotic. Eu? Sunt omnivor când vine vorba despre doamne și am un apetit mare și consistent.

Acum însă, cu Natalie radiind de energie și entuziasm, mă gândesc că preferata mea este o blondă cu o garnitură de palme la fund. Poate un aperitiv de sărutări fierbinți și flămânde, un fel principal de partide de sex viguros și, la desert, am lua-o de la capăt.

La dracu'!

Iar mi-au zburat gândurile în direcția aia.

Clipesc încercând să scap de gândurile nepotrivite la locul de muncă și mă străduiesc să găsesc un subiect general de care să mă agăț, ca să-mi recapăt gândirea de băiat cumsecade. Ceva care să nu-mi facă fanteziile să dea în clocot. Poate ce facturi trebuie să înregistrăm. Sau ce scule noi să comandăm. Poate chiar ce urmează în program după această nouă lucrare din Vegas.

Dar nu am chef să discut despre muncă, așa că mă gândesc la ceva ce am citit la începutul săptămânii. Chiar când sunt pe cale să-i spun ciudățenia recent descoperită

care mi-a plăcut foarte mult – pisicile nu au clavicule, ca noi, lucru care explică faptul că se pot strecura prin spații mici, de mărimea capului lor –, ea se apropie de mine în timp ce Bon Jovi răsună din sistemul audio.

— Uită-te acolo, spune ea într-o șoaptă. Îi dezvăluie toate fanteziile ei cu blană.

Îi urmăresc privirea spre un cuplu din partea cealaltă a barului. Tipul este îmbrăcat din cap până-n picioare de la Brooks Brothers[13], de la costumul bleumarin până la cravata roșie, desfăcută. Femeia pare a fi o colegă, judecând după bluza albă impecabilă, sau poate este cineva cu care el tocmai a încheiat o afacere. Dar, cu brațul așezat pe după umerii ei, se pare că el are de gând să încheie un alt gen de afacere.

— Costumul de raton este sus, în camera lui, spun eu, deoarece jocul lui Natalie pare mai distractiv decât diverse informații despre pisici.

Îmi înclin capul spre o femeie îmbrăcată în stil gotic, cu căști în urechi, și spre tipul tatuat de lângă ea, care bea shoturi.

— Se îmbracă precum Little Bo Peep ca să îl poată bate cu un... La naiba, cum se numesc?

Ea își dă ochii peste cap.

— Wyatt, spune ea, prefăcându-se a mă admonesta, se numesc bastoane cu mâner curbat.

Pocnesc din degete.

— Asta e. O bate la fund cu un baston cu mâner curbat.

Pentru o fracțiune de secundă, respirația lui Natalie pare să i se precipite printre buze.

— Sună cumva distractiv, spune ea pe un ton obraznic, ca și cum pare că ar vrea să joace acest gen de joc. Și dacă mi-am pierdut oile?

13 Magazin de îmbrăcăminte bărbătească de lux (n. tr.).

Și, evident, ea intră în joc.

— Vrei să te ajut să le găsești?

Privirea este îmbietoare.

— Da, dar, pentru a le găsi, am nevoie de încă o băutură. Vreau o vodcă cu apă tonică de data asta, spune ea și, pentru că barmanul dă târcoale, comand două.

În timp ce el se apucă de turnat, ea își sprijină bărbia în palmă, uitându-se direct la mine.

— Îmi place vodca cu apă tonică. Vrei să știi de ce?

— Sunt convins că-ți place.

Dar, înainte de a putea dezvălui motivul preferinței sale pentru această băutură, telefonul îi sună în geantă, auzindu-se suficient de tare pentru a ne atrage atenția. Ea îl caută și îl strânge la piept ca pe un lucru prețios.

— Este Lila. În ritmul ăsta, probabil sună să ne spună că vrea să ne plătească și mai mult.

— La naiba, da! Și îți voi da *tie* tot ce e în plus. Îmi umflu pieptul și adaug: Pentru că sunt un tip generos.

Vedeți? O pot trata bine, și nici măcar nu mă gândesc să i-o trag.

În această secundă, adică. Acum zece secunde, mă gândeam cu toată ființa.

— Cred că s-ar putea să te iubesc, spune ea, și îmi trimite un pupic în timp ce barmanul ne aduce băuturile.

Privește telefonul, iar expresia i se transformă. Buzele i se curbează în jos și lasă să-i scape un lung și nesfârșit „of, la naiba".

Închide ochii și înghite, apoi ia o gură de aer.

— Pisici bălțate, spune ea, dar nu sună drăguț sau jucăuș.

Pare frustrată.

Inima mi se lovește cu putere de cutia toracică, iar îngrijorarea prinde rădăcini.

— Ce este, Natalie? o întreb, întinzând mâna spre braţul ei.

Ea deschide ochii şi vorbeşte pe un ton monoton:

— Lucrarea este anulată.

Toată emoţia se scurge din mine.

— Pe bune?

Pur şi simplu, îmi dă cu virgulă.

Ea încuviinţează din cap.

— Faci mişto de mine? întreb din nou, pentru că nu are niciun sens.

— Aş vrea eu, spune ea lipsită de emoţie, apoi citeşte cu voce tare: „Dragă Natalie: Îmi pare foarte rău că îţi trimit acest mesaj, dar domnul Mayweather a avut o înţelegere, pentru o altă proprietate, care tocmai a eşuat. Din păcate, trebuie să pun în aşteptare remodelarea apartamentului din Vegas. Sper să îi vină rândul în curând şi vreau să ştiţi că abia aştept să lucrez cu WH Carpentry & Construction. P.S.: Chiar acum iau avionul spre casă pentru a-l consola. Ştiu că nu este nici pe departe acelaşi lucru, dar am cumpărat bilete la clasa întâi la o companie comercială pentru tine şi Wyatt, la un zbor de mâine după-amiază. Biletele sunt în e-mail. Sper să fie suficient ce am aranjat. Toate cele bune, şi ne vom regrupa în curând."

Natalie scapă telefonul pe bar cu un zgomot ce trădează deznădejdea, sunetul răsunându-mi până în oase.

Pentru că...

Ducă-se naibii o turmă de pisici bălţate! Asta doare.

Iau vodca cu apă tonică şi dau pe gât jumătate dintr-o înghiţitură. Ea face acelaşi lucru cu a ei.

— Sunt tristă, Wyatt, spune ea, în timp ce buzele ei frumoase se curbează încă o dată în jos.

Şi, cu asta, îmi pune capac. Nu pot suporta gândul că fata asta este tristă. Vreau ca acel zâmbet să revină

pe chipul ei și voi găsi o cale de a face lucrul ăsta să se întâmple. Nu-mi pasă de cum mă face *pe mine* să mă simt pierderea lucrării. Trebuie să o fac pe Natalie fericită din nou, iar lucrul ăsta îmi va lua gândurile de la vestea de rahat.

— Hei, spun, apucând-o de umăr. Suntem în Vegas. Hai să profităm din plin! Bine?

Ea oftează abătută.

Îmi pun mâinile pe umerii ei.

— Serios. O să rezolvăm cumva. Vom face ca treaba să meargă. Îți voi da mărirea de salariu indiferent de ce s-a întâmplat. Dar acum, chiar aici, ne distrăm. Ai înțeles?

Ea clatină din cap.

— Ești drăguț că spui asta, dar nu trebuie să-mi dai mărirea de salariu. Știu că a fost condiționată de lucrarea de la familia Mayweather.

— Nu, spun eu, corectând-o și ținându-i privirea. A fost consecința faptului că ești uimitoare în ceea ce faci. Iar asta nu s-a schimbat. Nu vom lăsa să ne doboare un eșec. Nu ai mai fost niciodată în Vegas, iar eu ți-am promis că îți voi arăta obiectivele turistice. Tu alegi. Orașul ăsta este al tău, și vom face tot ce vrei în seara asta.

Ridică din umeri, apoi flutură din mână resemnată.

— Ar fi trebuit să știu mai bine. Era o lucrare ridicolă, supraplătită și nebunească. Era prea frumos ca să fie adevărat. Nu există ciocolată fără calorii sau un tip care este deopotrivă amuzant, bine dotat și dulce.

Vreau să protestez, dar are dreptate, pentru că în niciun caz nu sunt dulce.

— Și același lucru este valabil și pentru un client dispus să dea cu douăzeci la sută mai mult pentru treaba asta. Doar cai verzi pe pereți.

— Natalie, nu este ridicol. Este rezonabil. Ai spus-o mai devreme. Suntem buni la ceea ce facem. Lila știe

acest lucru. Asta este doar o piedică. Afacerile mai au și momente proaste. Am văzut întâmplându-se asta de multe ori în acest domeniu. La naiba, și Nick trece prin așa ceva cu lucrările lui. Sunt sigur că sora ta ar spune același lucru. Pun pariu că ea și Spencer au avut de la furnizori oferte care nu s-au concretizat – așa este în firea lucrurilor. Ne-am dorit, nu s-a întâmplat, mergem mai departe.

Din moment ce încă nu a fost de acord cu propunerea mea de a profita din plin de noaptea asta, continui să merg mai departe, nenorocitul hotărât din mine conducând nava.

– Și, indiferent de ce se întâmplă, tot primești o mărire de salariu, ca să-ți poți face videoclipurile. Iar în seara asta? Ne distrăm de minune. Ne-am înțeles?

Buzele îi zvâcnesc, iar ăsta este indiciul de care am nevoie ca să insist. Nu-i voi da șansa de a fi supărată. Cercetez rapid barul, iar privirile mi se îndreaptă spre un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-o cămașă turcoaz cu imprimeu tropical, și o femeie care poartă una asortată. Îmi iau mâna de pe umărul lui Natalie, dar mă aplec mai aproape și îi șoptesc:

– Cătușe pentru cuplul cu cămăși hawaiiene. În seara asta, el o încătușează. Și i-o trage bine și tare, sprijiniți de stâlpul patului de la Flamingo.

– Da, îmi șoptește ea pe un ton conspirativ, reluând firul, de parcă nu ar putea rezista acestui joc. Sunt căsătoriți de douăzeci de ani și încă o fac în fiecare seară.

Este un adaos interesant. Ridic dintr-o sprânceană.

– Mi se pare mie sau asta e ceva ce ți-ai dori, scumpo?

Ea încuviințează din cap.

– Într-o bună zi. Mai ales că ultimul meu iubit nu a fost ca... Se oprește, apoi adaugă: N-ar trebui s-o spun.

Mi-a stârnit curiozitatea.

— Nu, ar *trebui* s-o spui. Vreau să știu.

Își înșfacă paharul și mai ia o înghițitură.

— Spune-mi, Natalie. Nu a fost *cum*?

Își trece vârful degetului pe marginea paharului, evitând să răspundă.

O țintuiesc cu privirea.

— Mărturisește tot! Nu a vrut să-ți pună cătușele? Să te plesnească cu un baston cu mâner curbat? Să o facă în fiecare seară?

Pentru că eu i-aș pune cătușe. Aș lega-o. I-aș da palme la fund. I-aș trage-o în patru labe. Într-o mașină. În avion. Oriunde și peste tot și în fiecare noapte. Fără inhibiții.

— Bine. Nu era foarte... *interesant* în pat.

Și mi s-a sculat. Așa, pur și simplu. Nu din cauza fostului ei iubit, ci din cauza a ceea ce implică acest lucru – că ea este *interesantă* în pat, iar eu sunt foarte interesat să se întâmple lucruri interesante între așternuturi cu ea.

— Iar tu preferi pe cineva interesant, să înțeleg?

— Ciudat pentru că eu, spune ea mișcând din sprâncene, nu prefer câtuși de puțin o partidă de sex obișnuită. Și consider cătușele, stilul capră, sexul în public și palmele la fund foarte interesante și plăcute.

Își duce o mână la gură și se strâmbă.

— La naiba! Nu am spus asta cu voce tare, nu-i așa?

— Fiecare cuvințel delicios.

Rânjesc.

— Deci, avem o înțelegere? Fără Natalie cea tristă în seara asta?

Expiră, își roade colțul buzelor, apoi rânjește jucăuș.

— Atât timp cât mă pot urca în roller-coaster, ne-am înțeles.

— Vei avea parte de roller-coaster și te vei bucura de experiența completă în Vegas. Nimic mai puțin, spun, întinzându-i mâna.

Ea dă mâna cu mine.

— Experiență completă în Vegas.

— O noapte. Vom reuși să le includem pe toate.

— Le vom face pe toate.

Își întinde brațul cu grandoare.

— Ne vom relaxa.

— Vom da la o parte prudența, spune ea cu un zâmbet de toată frumusețea.

Se întinde după vodca cu apă tonică, cotul ei trimițându-i telefonul mai aproape de mine. Cu coada ochiului, îi văd mesajele. Cel de la Lila este cel mai recent. Dar, sub el, se află unul către Charlotte, pe care trebuie să-l fi deschis după ce l-a închis pe cel al Lilei, iar cuvintele îmi sclipesc precum o ispită, ca o linie pe care n-ar trebui s-o trec, dar pe care o voi trece oricum.

„Îl vreau atât de mult."

Iar asta este tot ce trebuie să știu. Cuvintele mă îmbărbătează, și mă întorc la ceea ce sunt destul de sigur că sugera înainte ca mesajul Lilei să pice din senin. Îi ating paharul.

— Spune-mi, de ce îți place vodca cu apă tonică?

— Ghicește, îmi zice ea, apropiindu-se de mine, cererea ei fiind ca o invitație la flirt.

— Din cauza savorii pe care o are pe buzele tale când te sărut? întreb, încercând marea cu degetul.

Ea spune un singur cuvânt. *Da.*

Și, înainte să-mi dau seama, o sărut pe Natalie.

8

Să ne întoarcem puțin.

Cum am ajuns de la a nu ne săruta la a ne săruta? Care a fost punctul de cotitură? S-a aplecat spre mine? M-am apropiat mai mult de ea? Detaliile contează. Le voi împărtăși cu plăcere.

Începeți cu șase luni de tensiune sexuală. Adăugați două mojito pentru ea, două beri pentru mine și câteva vodci cu apă tonică. Amestecați toate astea cu niște vești proaste pe frontul afacerilor și adăugați cireașa de pe tort – comentariul lui Natalie care mi-a dat una-n cap ca un baros și care nu a lăsat nici urmă de îndoială cu privire la ceea ce voia... –, și iată-mă aici.

Nu ne aplecăm unul către celălalt. Nu există o apropiere de genul centimetru cu centimetru, senzuală. Nu este vorba despre o ardere lentă.

Este o prăbușire incendiară. Suntem două mașini care merg cu viteză pe autostrada acestei nopți și ne izbim una de alta, ne târâm peste capote și ne sărutăm ca nebunii.

Nici urmă de tatonare. Trecem de la a nu ne săruta la a ne săruta în mai puțin de șaizeci de nanosecunde. Mda, nici eu nu prea știu ce înseamnă o nanosecundă. Dar se întâmplă într-un timp foarte scurt.

Iar acum am mâna în părul ei, trăgând-o aproape, în timp ce ne zdrobim buzele unele de altele. Ne sărutăm tare și aspru, alimentați de dorința adunată și de mai mult

decât suficientă vodcă și rom pentru a face acest lucru inevitabil.

Dinții ei mă zgârie, iar eu mârâi, iubindu-i asprimea. Îi sug cu putere buza de jos și sunt răsplătit cu aproape același sunet din partea ei. Este ca un tigru, iar împreună suntem ca două animale.

O strâng mai tare de scalp, iar mâinile ei sunt peste tot pe mine – în părul meu, apoi pe pieptul meu, de-a lungul brațelor mele. Ne sărutăm atât de profund, de parcă am încerca să ne cățărăm unul pe celălalt.

La un moment dat, se oprește, respiră greu, apoi îmi șoptește la ureche:

— Îmi doresc să fac asta de atâta vreme!

— Ba eu chiar de mai multă. Acum, pune-ți buzele alea înapoi pe ale mele, îi spun, iar ea se conformează.

Mâinile mele îi cuprind obrajii, dar nu sunt blând, iar ea nu mă vrea așa. Nu este o fată delicată. Este tare și dură, și vrea ceea ce vreau și eu. Îi țin strâns chipul în mâini, iar ea practic se târăște în poala mea, grăbindu-se să se apropie mai mult, apoi și mai aproape, în timp ce-și presează sânii de pieptul meu.

Sunt așezat pe un scaun la bar, și ne cam dăm în spectacol. Dar nu-mi pasă.

Limba mea caută și vânează, dorind să guste fiecare colț al gurii ei, savurând vodca și apa tonică – și mai ales pe *Natalie*. Ea scâncește și geme, iar eu înghit fiecare sunet sexy pe care îl scoate.

Acest scaun este al nostru. Acest bar este al nostru. Noaptea aparține acestui sărut, pentru că nu este un sărut de început. Conține toate indiciile necesare pentru a asambla puzzle-ul care spune unde se va sfârși această noapte.

Cu o certitudine de nezdruncinat, știu ce fel de sărut este acesta.

În timp ce îi explorez gura, iar ea o revendică pe a mea cu aceeași urgență, știu că i-o voi trage lui Natalie în seara asta.

***

Cumva, reușim să ieșim din bar. Eu achit nota de plată, ea își ia geanta și telefonul, și ne împleticim în adâncurile marelui New York-New York.

— Deci, toată această experiență a Vegasului.

Ochii ei flirtează, vocea ei este obraznică, iar șoldurile i se unduiesc în timp ce merge.

— *Vine*[14] la rând și roller-coasterul?

Asta da invitație, dacă am auzit vreodată una. Și eu răspund.

— Să mergem acum! Profităm la maximum de fiecare secundă în acest oraș.

Nu spun următoarea parte – că, de luni, ne întoarcem la normal. La muncă. Mai mult decât seara asta este prea riscant, dar nu vreau să stabilesc acum regulile de bază. Vreau să trăiesc momentul în seara asta. În plus, vodca deja îi spune creierului meu: „Cine dă două parale pe ziua de luni?"

— Le facem pe toate, spun în schimb, pentru că asta are mai mult sens acum decât să mă gândesc la consecințe.

— Foarte bine!

Mă apucă de gulerul tricoului meu negru, în timp ce ne oprim în față la Nathan's Famous Hot Dogs, unde clienții își îndeasă în gură porții de hotdog și sendvișuri lungi de treizeci de centimetri.

— Pentru că îmi plac roller-coasterele, spune ea, frecându-se de mine în lumina puternică din holul cazinoului, iar prin aer plutesc zgomotele de *bing-bing-bing* ale aparatelor de joc din apropiere și sunetul ruletelor care se învârt.

---

14 În original, *come* (engl.) – joc de cuvinte, termenul având deopotrivă sensul de „a veni" și de „a avea orgasm" (n. tr.).

Îi prind șoldurile cu mâinile, astfel încât să simtă lungimea penisului meu întărit atingând-o. Ea gâfâie când intră în contact cu erecția mea, apoi un geamăt dulce și sexy îi scapă de pe buze. Reacția ei este neprețuită și perfectă.

— Cât de mult îți plac roller-coasterele? o întreb.

— Așteaptă să mă auzi cum țip la coborâre. Atunci, vei ști cât de mult.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Scumpo, o să te duc la o tură pe cinste.

Cumva, ne îndepărtăm unul de altul.

Ne plimbăm și ne sărutăm. Urmăm indicatoarele către roller-coaster și ne oprim să ne sărutăm pe drum. O lipesc de perete și o sărut pe gât, iar barba mea îi zgârie pielea fină. Geme când fac asta, iar sunetele ei mă înnebunesc. Vreau să îi aud toate murmurele și strigătele sexy, să fiu motivul pentru care le scoate, apoi să o fac să geamă și să suspine din nou.

Reușim să mai mergem încă vreo treizeci de metri sau pe-aproape, apoi urcăm cu scara rulantă până în locul unde se întrezărește intrarea comună în sala de jocuri și la roller-coaster.

Dar trebuie să o ating din nou, așa că o întorc, o lipesc de perete și îi prind încheieturile mâinilor în lateral, presându-mi corpul de al ei și strivindu-i buzele încă o dată cu ale mele. Când reușesc să mă îndepărtez, îmi duc buzele către lobul urechii ei și o mușc. Ea scoate un țipăt ușor.

— Te doresc atât de mult, îi spun.

— Dumnezeule, nici nu ai idee. Să fiu lângă tine este o tortură. Abia așteptam să te ating. I-am spus surorii mele când m-am urcat în avion că era imposibil să vin aici cu tine și să nu te doresc.

O spune cu respirația întretăiată, mărturisirea ei fiind probabil alimentată de alcool, iar asta îmi convine,

pentru că și eu sunt ameţit. Nu atât de ameţit totuşi, încât să nu se fixeze la locul ei fărâma de mesaj pe care am recepţionat-o.

Îmi pică fisa – îi trimitea mesaje surorii ei despre mine. Spunându-i lui Charlotte că este o tortură să fie aproape de mine. Apoi, Charlotte i-a răspuns că știa că Natalie avea să vrea să facă asta cu mine în Vegas. Și al naibii să fiu dacă lucrul ăsta nu mă excită și mai tare!

Toate motivele mele de a-i rezista au dispărut. Toate regulile mele, care separau munca de plăcere, s-au făcut praf și pulbere. Este ceva temporar, un soi de aventură de o noapte, pentru a profita la maximum de această seară.

Sper ca lucrurile să nu fie stânjenitoare mâine-dimineaţă, dar, la naiba, nu mă pot gândi decât la *acum*! Mâine este pentru mâine.

Ne strecurăm printre luminile strălucitoare și ecranele intermitente din sala de jocuri și ne îndreptăm spre coada de la roller-coaster. Sunt doar câteva persoane în faţa noastră. Nu vom avea mult timp, dar vreau ca aşteptarea să fie un preludiu pentru ea. O apropii brusc de mine, cu spatele ei lipit de pieptul meu, fixându-i fundul chiar pe conturul penisului meu întărit.

Își sprijină capul de umărul meu, își îndreaptă gura spre gâtul meu și îmi rostește numele de parcă ar toarce.

Îi șoptesc la ureche, iar felul în care pronunţ cele trei silabe pare să o pună pe jar. Se împinge înapoi în mine, fundul ei mic și sexy frecându-se în sus și în jos de-a lungul erecţiei mele. Suntem definiţia nenorocitei de „manifestări publice a afecţiunii" în acest moment. Suntem genul de oameni îndemnaţi în mod normal să își caute o cameră, dar, uimitor, nimeni nu spune nimic.

Vegas, fraţilor. Iubesc oraşul ăsta.

Degetele mele se joacă acum cu partea de sus a fustei.

— Spune-mi cât de mult îţi dorești asta. Vreau să te aud spunând-o.

— Cât de mult vreau să mă dau în roller-coaster?

Îmi înfig degetele în șoldurile ei.

— Nu. Cât de mult vrei să ți-o trag în seara asta.

Se răsucește, iar ochii ei albaștri îi întâlnesc pe ai mei. Nu spune nimic la început, doar mă studiază. Ochii i se întunecă de dorință și nu își mai desprinde privirea. Aerul îmi iese din plămâni din cauza intensității cu care mă fixează.

— Wyatt Hammer, nu știi?

— Să știu ce? întreb cu voce răgușită.

Fiecare cuvânt îi iese din gură încărcat de dorință.

— Ard de dorință pentru tine.

Niciodată cinci cuvinte nu au sunat atât de incitante atunci când au fost rostite împreună. Chiar dacă nu suntem singuri, am putea la fel de bine să fim. Îmi cobor buzele către ale ei și, pentru prima dată în acea noapte, o sărut ușor. Durează o secundă sau două, apoi îi șoptesc:

— Mă omori, Nat.

Apoi este rândul nostru, și ne desprindem unul de altul în timp ce grupul nostru se îndreaptă spre stația cu șirul de mașinuțe galbene concepute să semene cu taxiurile.

Nu-mi asum niciun risc. O apuc de mână și o conduc hotărât spre ultima mașinuță. Ea se strecoară prima, cu fusta ridicându-i-se un centimetru sau doi pe coapse, dezvăluind mai mult din pielea ei netedă.

Mă alătur ei, și, de îndată ce suntem la locul nostru, mâna mea are o misiune. Pe măsură ce mașinuțele din fața noastră se umplu, degetele mele călătoresc până la marginea fustei ei și apoi dedesubt, după aceea pe coapse, între picioare, până la materialul umed al chiloților ei.

Apoi, înăuntru.

— Ah, Dumnezeule! oftează ea.

Și am la dispoziție două minute și patruzeci și cinci de secunde pentru a o face să spună asta din nou. Și mai tare.

9

Își desface picioarele pentru mine, cât de mult poate, ceea ce nu înseamnă prea mult, având în vedere spațiul strâmt al mașinuței și bara de siguranță care ne ține bine așezați pe locuri.

Dar suficient pentru ceea ce am eu nevoie.

Este udă și moale și al naibii de mătăsoasă. Îmi lasă gura apă, pentru că pun pariu că are un gust uimitor. Mașinuța iese din stație gemând, iar eu îmi alunec degetele pe toată acea umezeală fantastică. Suntem cu fața înainte și nu prea avem loc să ne mișcăm, dar nu am nevoie decât de mâini și cuvinte. Chiar și cu centura pusă, pot să-mi întorc chipul către ea, cu gura aproape de urechea ei, în timp ce începem urcarea.

— Nu ai mințit, scumpo, spun în timp ce îmi alunec degetul peste umflătura delicioasă a clitorisului ei.

— Să mint despre ce? întreabă ea cu un oftat sacadat.

— Despre dulcea tortură de a fi unul aproape de celălalt. Asta este o tortură dulce, într-adevăr.

Ea clatină din cap și o respirație aspră îi scapă de pe buze.

— Nu mint. Doar că sunt foarte excitată.

— Îmi dau seama. Degetele mele sunt al dracului de acoperite de dovezi, spun în timp ce mă mișc mai repede peste clitorisul ei.

Practic, acesta pulsează sub vârful degetului meu.

Aerul răcoros al nopții ne întâmpină în timp ce unghiul se schimbă și începem ascensiunea. Angrenajele se rotesc, iar metalul scârțâie frecat de metal, în timp ce mașinuța lungă urcă încet. Parcă am fi într-un unghi de patruzeci și cinci de grade. La naiba, poate că suntem. Cumva, funcționează pentru noi. Natalie se zvârcolește și se împinge în degetele mele în timp ce urcăm.

Mă mișc mai repede, în timp ce urcăm tot mai sus. Îi mângâi păsărica, alunecând ferm în sus și în jos pe clitorisul ei, urmându-i indicațiile. Privirea mi se îndreaptă spre bara căptușită de siguranță. O strânge cu ferocitate, de parcă viața ei ar depinde de ea – sau poate doar plăcerea ei. Chiar și în acest spațiu restrâns, șoldurile ei se saltă cu nerăbdare pentru a-mi întâlni degetele. Le trag în sus și în jos, iar ea devine mai fierbinte, mai udă cu fiecare mângâiere.

Undeva în fața noastră, niște voci răzbat în aer. Cuvintele sălbatice ale anticipării. Așteptarea primei coborâri mari.

Dar aici, singurele mele cuvinte sunt doar pentru ea, în timp ce îi șoptesc răgușit la ureche:

— Vreau să te fac să-ți dai drumul al dracului de tare.

— Ah, Dumnezeule, te rog. Da. Vreau asta, geme ea, în timp ce se împinge în degetele mele.

Ne apropiem de creastă, iar eu îi bag două degete înăuntru. E strâmtă și fierbinte și se strânge în jurul degetelor mele. Capul i se lasă în jos – pentru a-și ascunde gemetele, bănuiesc, dar nu este nevoie. Suntem la șaizeci de metri în aer, iar gemetele ei fac parte dintr-un cor de sunete – chiote, urlete și, cel mai puternic sunet dintre toate, zgomotul roților pe șine.

Planăm o clipă pe creastă, cu tot Vegasul desfăşurat la picioarele noastre. Apoi, pământul ne fuge de sub picioare şi plonjăm.

Ea ţipă. Un ţipăt puternic, sălbatic şi încântător.

– Ah, Dumnezeule, da, strigă ea. Aşa!

– Sfinte Sisoe!

Vocea mea se alătură vocii ei, în timp ce maşinuţa se aruncă prin noapte cu viteza luminii, iar Natalie îmi regulează degetele. Este ca un cablu sub tensiune, şi ştiu că aproape a ajuns acolo şi că nimic din întreaga lume nu mă va opri să o fac să termine chiar acum!

Dorinţa şi determinarea mă cuprind în egală măsură, în timp ce îmi mişc degetele în ea, în timp ce îi mângâi cu un altul clitorisul plin de nevoi. Dezlănţuită cum este, reuşeşte să-şi legene şoldurile către mine, frecându-se şi împingându-se în spaţiul mic. Este la fel de al naibii de hotărâtă ca mine. Nevoia urgentă de a-şi da drumul este marcată pe chipul ei, pe pleoapele ei strânse. Concentrarea turbată este gravată pe trăsăturile ei.

Îmi concentrez mişcările pe clitorisul ei, în timp ce ea mă imploră cu scâncete şi gemete să continui. De parcă mi-ar trece prin minte să mă opresc taman acum!

Urletele celorlalţi călători umplu aerul în timp ce ne deplasăm cu viteză de-a lungul unei secţiuni de traseu în spirală, apoi ne avântăm în buclă. Sunt un nenorocit excitat, dar unul norocos, şi o voi face să plutească în câteva secunde, judecând după felul în care gura ei formează un *O* perfect în timp ce îşi freacă puternic pelvisul de mâna mea. Apoi, ţipă, şi nu este doar o încurajare de genul *aproape ai reuşit, continuă ce faci*. Este un orgasm în toată regula, în timp ce ne răsturnăm cu susul în jos.

– Ah, Dumnezeule mare, Dumnezeule mare, Dumnezeule mare!

Păsărica ei mă strânge cu putere în timp ce ea își dă drumul pe degetele mele.

Țipă sălbatic în vreme ce zburăm pe porțiunea care a mai rămas din cursă. Curând, strigătele ei se transformă din orgasmice în bucurie pentru fiorul dat de roller-coaster. Pe măsură ce mașina încetinește, ea își pleacă ușor capul și îmi lasă o dâră arzătoare de sărutări pe gât, chiar când intrăm în stație, terminându-le cu o mușcătură ușoară de lobul urechii mele și o șoaptă doar pentru mine:

— Nu-mi vine să cred că am făcut asta. A fost o nebunie. Dar a fost o nebunie în sensul bun.

— Al naibii de bun, spun eu.

Da, să fii rău este cu mult mai bine.

Când mașinuța se oprește și barele se ridică, îi ofer o mână și o ajut să iasă. Cei doi din fața noastră se întorc, și sunt bărbatul și femeia în cămăși hawaiiene asortate. Femeia îi face cu ochiul lui Natalie, apoi îmi face un gest de „bravo".

Natalie își îngroapă fața în umărul meu, dar eu mă las purtat de val, făcându-le un semn rapid cu mâna.

— Nu degeaba i se spune „plimbare de plăcere", strig eu.

— Asta e al naibii de sigur, zice bărbatul, cu o notă de mândrie în glas, de parcă ar fi botezat și el la un moment dat mașinuța vreunui roller-coaster dintr-un parc de distracții.

Odată ajunși înăuntru, Natalie mă trage aproape de ea și își înfășoară brațele în jurul gâtului meu. Nu spune nimic. Doar îmi zâmbește prostește.

— Bună!

— Hei, salutare!

— Asta a fost...

Vocea i se întrerupe. Poate că nu-și găsește cuvintele, dar strălucirea rozalie a obrajilor și sclipirea

satisfăcută din ochii ei albaştri sunt suficiente pentru mine.

– Interesant? sugerez eu.

– A fost foarte interesant.

– Pun pariu că devine şi mai interesant.

Ne reluăm drumul, apoi ea se opreşte din mers şi arată cu degetul.

– Priveşte!

Urmez direcţia degetului, şi un zâmbet mi se lăţeşte pe faţă când văd poza noastră pe ecranul din spatele tejghelei.

– Deci asta este ceea ce am numi expresia ta în formă de *O*.

Îmi dă o palmă peste umăr. Îmi iau portofelul din buzunarul de la spate, scot douăzeci de dolari şi îi arăt femeii de la tejghea spre ecran.

– Numărul şaisprezece, vă rog, spun, apoi îi fac cu ochiul lui Natalie.

Ea îşi ascunde faţa în palmă.

– Şaisprezece este cel mai dulce număr.

Bruneta veselă, cu codiţe şi ochelari roşii, zâmbeşte de dincolo de tejghea.

– Cu siguranţă este. Iar dulceaţa ta de la şaisprezece va fi gata într-o clipită.

Imprimarea durează doar patruzeci şi cinci de secunde – şi vine cu o ramă frumoasă de carton.

– Aţi dori să fie şi laminată?

Mă prefac că mă gândesc un moment.

– Hmm. Ce părere ai, Nat? Ar trebui să laminăm momentul...

Ea îşi ridică privirea. Ochii ei sunt învăpăiaţi.

– Nu, mulţumesc, îi spune fetei vesele. O ramă de carton este suficientă.

Fata îmi dă o pungă și două prim-planuri de treisprezece pe optsprezece, cu Natalie și cu mine țipând în timp ce zburăm pe șine. În timp ce ieșim, le studiez.

— Presupun că, din punct de vedere tehnic, nu putem fi siguri că acesta este momentul exact în care ți-ai dat drumul, meditez în timp ce îi arăt fotografia.

Mă țintuiește cu privirea.

— Este suficient de aproape.

— Suficient de aproape merge în alte situații. Nu și la orgasme. Vreau să spun, știm cu siguranță că acesta este momentul triumfului? Ar trebui s-o mai facem o dată ca să fim siguri?

Ea își dă ochii peste cap.

— Chiar trebuia să cumperi aia ca să-ți bați joc de mine?

O opresc, apucând-o de braț.

— Eu nu-mi bat niciodată joc de orgasme. Îți iau plăcerea în serios.

— Știu, șoptește ea.

— Vrei să le arunc? O voi face.

Ea se înmoaie.

— Doar îți fac viața grea.

— Îhî, da. Aș spune că da.

Ochii mei se îndreaptă în jos, în direcția prohabului meu.

— Îmi faci viața grea de mult timp, scumpo.

— Ești regele jocurilor de cuvinte.

— Iar tu ești regina buzelor în formă de *O* când te dai în roller-coaster. Dar, serios, nu voi arăta asta nimănui dacă nu vrei să o fac.

— Și dacă n-aș fi fost pe punctul de a mă arunca în stratosfera extazului sublim, chiar ai vrea să arăți poza aia și altora? Amândoi arătăm ca niște idioți care țipă.

O apucă și mi-o ține în dreptul ochilor, apoi imită expresiile din fotografie – ochii mari, gurile deschise, țipând în timp ce roller-coasterul zbura pe șine.

Ridic din umeri.

– Spune-mi că sunt nebun, dar îmi place. Am de gând să le păstrez.

Apoi, o apuc de talia fustei și o trag înapoi spre mine, în timp ce trecem pe lângă o mașinărie cu un joc mecanic cu împușcături.

– Apropo de extazul sublim, trebuie să-ți spun că arăți bine când ai orgasm și arăți bine când nu ai orgasm. Așa că ești destul de sexy tot timpul, în regulă?

Ea radiază, iar expresia de pe fața ei – încântare absolută – îmi provoacă senzații ciudate în piept. La fel și vocea ei când răspunde cu un simplu „Mulțumesc". Apoi, adaugă:

– Cred că ar fi un moment bun să îți spun că am adus un cadou pentru tine. Numai că l-am cumpărat înainte de a pleca din Manhattan.

Considerați-mă intrigat.

Își bagă mâna în poșetă, caută prin ea și ia ceva pe care mi-l pune în mână. Învelișul din folie și inelul de cauciuc trimit un fulger de căldură prin mine.

– Ești insolentă.

Ea ridică din umeri.

– Dar mă înșel?

10

În acest moment, sunt un bărbat care are mintea orientată într-o singură direcție.

Din moment ce nu stăm la hotelul ăsta și din moment ce am nevoie de femeia asta ca de următoarea respirație... Vânez.

Cu mâna ei în mâna mea, merg cu pas hotărât prin sala de jocuri, scanând, căutând. Poate că există o baie în apropiere. Sau un intrând liniștit. Posibil o cabină foto. Întotdeauna am considerat că acestea sunt pietre prețioase ascunse, subestimate, perfecte pentru puțină acțiune în public. Și ai primi și un set de fotografii ca suvenir.

Apoi, observ o perdea de catifea neagră lângă ieșirea din sala de jocuri, ceea ce îmi dă o idee. Nu se știe niciodată ce se ascunde în spatele unei perdele.

Probabil, suficientă intimitate.

O dau la o parte, și – norocul să fie o cortină în seara asta! – în spatele ei se află un fel de spațiu de depozitare. Este plin de aparate de jocuri mecanice și de pinball scoase din uz.

Am lăsat materialul greu să cadă în urma noastră.

— Nu te înșeli, spun și o sărut din nou.

Gustul de vodcă este mai slab acum pe buzele ei, dar gustul „de după" este acolo, amintindu-mi că îndrăzneala ei este alimentată de Bacardi și Belvedere.

Dar asta este în regulă. Dacă nu ar fi fost curajul lichid, nici eu nu m-aș fi aflat aici, ridicându-mi asistenta al dracului de sexy pe un aparat stricat de pinball cu Metallica.

Mâinile ei sunt pe tricoul meu în câteva secunde.

— Am vrut să fac asta de atât de mult timp.

— Da? întreb, invitând-o să spună mai multe, pentru că vorbele ei îmi provoacă cea mai mare excitare din viața mea.

Degetele ei se joacă acum cu unduirile de pe abdomenul meu. Mă străbate un fior când mă atinge.

— Uneori, când vii la birou, te cercetez bine, spune ea cu voce joasă și sexy.

— Te referi la părul meu? glumesc eu. Te uiți la cum îmi stă părul?

Se apropie și mă mușcă de maxilar.

— Penisul, Wyatt.

Pielea îmi sfârâie când îi desfac picioarele.

— Perverso!

— Mă uit la brațele și la talia ta, apoi nu mă pot abține. Mă uit la penisul tău. Știi că ți se scoală la muncă?

Râd cu voce tare.

— Vai, mă întreb oare de ce. Să fie din cauza peisajului? Sau poate a vulpiței serioase de la recepție?

Și ea chicotește.

— Știam că te uiți la mine de parcă ai vrea să mi-o tragi. Și eu m-am uitat la tine la fel și nu mă gândeam decât la cât de... *bine dotat* ești.

Ridică din sprâncene, apoi râde mai tare.

— Asta sună a pornografie din anii 1970, nu-i așa?

— Nu știai că obișnuiam să joc în filme porno în stilul anilor 1970?

Își plimbă degetul arătător peste buza mea de sus.

— Ai avut mustață?

Încuviințez din cap.

— O mustață porno ca lumea. Purtam blugi foarte strâmți, care se evazau în partea de jos. Mai ales când jucam rolul tipului de la piscină sau al celui care livrează pizza.

Fredonează în semn de aprobare.

–Poți aduce colecția de casete video într-o seară, și ne vom uita la cele mai mari succese ale tale. Ți se spunea Tipul Bine Dotat?

— Nu numai că îmi spuneau Tipul Bine Dotat, dar am avut o întreagă serie denumită astfel.

Îmi cobor vocea la o șoaptă dojenitoare, și adaug:

— Dar, serios, Natalie, nu știi? Toate erau casete Beta. Asigură-te că ai un aparat Betamax și popcorn pentru seara noastră de film pornografic.

O trag pe marginea aparatului de pinball și îi duc mâinile la talia blugilor mei. Acum, sunt serios. Gata cu glumele.

— Asta făceai în toate acele momente? Te întrebai cum ar fi să îți înfășori mâinile în jurul penisului meu?

Ea încuviințează din cap, cu ochii strălucind de dorință.

— Uneori, mă duceam acasă și mă gândeam la cum ar fi să-ți deschei blugii, să-mi strecor mâinile în boxerii tăi și să te simt în mâna mea.

Isuse Hristoase! Focul sălbatic scânteiază în venele mele, se răspândește prin sângele meu și mă umple de mai multă dorință decât am simțit vreodată în viața mea.

— Atunci, află, îi spun, trăgându-i mâinile de-a lungul nasturelui, deschizându-l și ghidându-i degetele pe fermoar. Fă-o! Atinge-mi mădularul!

Ochii ei sunt flămânzi, ca și cum ar fi pe cale să i se îndeplinească deodată cea mai mare fantezie. La fel și pentru mine. Sunt pe cale să i-o trag lui Natalie a mea.

Îmi împing chiloții în jos, și, când penisul meu se eliberează, ochii lui Natalie se măresc. Gura i se întredeschide.

— Am avut dreptate, șoptește ea, apoi își desface mai larg picioarele în timp ce îmi înfășoară o mână fină în jurul penisului.

Șuier din cauza focului delicios provocat de atingerea ei. Mă freacă în sus și în jos, mâna ei alunecând de-a lungul erecției mele tari și groase. Îi despart picioarele și mai mult în timp ce ea se joacă. Privirea din ochii ei este atât de mișto, încât ar merita fotografiată. Vreau să mi-o amintesc mult timp de-acum încolo. Irisurile ei sunt înceţoșate de poftă, iar ea se uită la mădularul meu în timp ce mă mângâie.

Mă atinge ca și cum m-ar măsura, îmi cântărește penisul în mână, iar eu știu că este mulțumită. Poate că sună a îngâmfare, dar nu în sensul ăsta o spun. Dacă este mulțumită, asta se datorează faptului că tocmai am recunoscut că ne dorim unul pe celălalt cu același abandon sălbatic, că amândoi am tânjit unul după altul în același mod pervers. Iar asta este ceea ce este atât de al naibii de satisfăcător la a atinge, în sfârșit, persoana pe care o dorești – să știi că amândoi sunteți implicați în joc, având mize egale.

Mă strânge tare de penis, apoi mă freacă mai sus, trecându-și vârful degetului peste cap. Îmi întind gâtul pe spate, iar un geamăt își croiește drum în sus prin pieptul meu.

— La naiba, Natalie! Am nevoie să fiu în tine. Și am nevoie de asta chiar acum.

Ea deschide ambalajul și îmi dă prezervativul, și, zece secunde mai târziu, sunt pregătit și gata de treabă.

O trag mai aproape cu un centimetru sau doi, îmi poziționez penisul la intrarea ei și apoi mă împing înăuntru. Creierul meu se oprește în secunda în care penisul meu intră în contact cu centrul ei fierbinte și umed. Nu pot face altceva decât *să simt*.

Este un catalog de senzații care îți fac pielea de găină. Strânsoarea fierbinte. Umezeala alunecoasă a excitației ei, care face să fie al naibii de ușor să alunec în ea. Încadrarea perfectă a penisului meu în păsărica ei. Senzația pe care o am, de parcă tot corpul meu este conectat, ca și cum aș fi supraîncărcat, pentru că așa ar trebui să fie prima dată cu cineva.

Absolut uluitor.

Atunci când ne privim în ochi, plăcerea urcă la un alt nivel, depășind această lume. Este atât de al naibii de intens... modul în care ne privim unul pe celălalt, conexiunea dintre noi.

— Ești...

Nici măcar nu știu ce încerc să spun.

— La fel și tu...

Pielea îmi sfârâie din cap până în picioare. Părul de pe brațe mi se ridică. La naiba, și sfârcurile îmi sunt întărite. Sunt excitat peste tot. Își înfășoară picioarele în jurul taliei mele, încrucișându-și gleznele, trăgându-mă mai adânc în ea. O umplu complet, mădularul meu acoperit de ea până la bază, și nu cred că scula mea s-a aflat vreodată într-un loc mai fericit. Brațele ei se încolăcesc în jurul gâtului meu, iar eu îi țin strâns șoldurile. Și așa i-o trag.

Nu este o ședință lentă și prelungă de amor. Este o partidă de sex viguros și în grabă. Am putea fi prinși. Am putea fi arestați. Am putea fi văzuți. Senzația de nevoie urgentă umple aerul.

Într-o secundă, sunt adânc înfipt în ea. În următoarea, mă retrag. Apoi, mă împing din nou în ea, iar

gemetele și suspinele ei îmi spun că îi place acest ritm. Îi place această cursă. Îi place fiorul. Și, în timp ce își ridică șoldurile pentru a mă trage înapoi în ea, pur și simplu îi place cum ne potrivim.

Dumnezeule, și mie îmi place! Aș vrea să pot detalia, să spun că este vorba despre felul în care îmi mișc șoldurile sau despre cum își freacă păsărica ei dulce și mică de penisul meu. Dar nu. Este un bine de pe altă lume, pentru că o vreau atât de mult, iar acum o am. Și este mai bine decât am visat că va fi.

— Este o senzație atât de mișto, spun eu.

— Este o senzație uimitoare.

— Ești al naibii de udă.

— Ești al naibii de excitat.

Râd ușor în timp ce mă cufund în ea.

— Presupun că am stabilit cum se cuvine lucrurile de bază.

Râde și ea, și, imposibil, asta mă excită și mai mult, cât de *ușor* ne este în continuare să vorbim. Cum prosteala nu a schimbat nimic între noi. Rămânem aceiași oameni.

— Crezi că poți să-ți dai drumul din nou?

Nu vreau să fac nicio presupunere. Poate că este genul de femeie care are orgasm o singură dată și gata.

— Dumnezeule, sper că da, spune ea cu un oftat sacadat. Crezi că mă poți duce acolo?

Îmi place o provocare bună.

— Știu că da, răspund, apoi îmi strecor degetul mare între noi, frecându-i dulceața de clitoris în timp ce alunec înăuntru și în afară.

— Ah, Dumnezeule, icnește ea.

Își lasă mâinile pe talia mea și își strecoară degetele pe sub tricou.

— Da, da, da, da, îmi spune la ureche, îndemnându-mă să continui.

I-o trag, o frec și mă concentrez asupra ei. Ea este centrul lumii mele.

O picătură de sudoare mi se prelinge pe frunte. Ea își ridică chipul, își trece buzele peste sprânceana mea și o dă la o parte cu un sărut. Acest gest trimite o încărcătură electrică prin mine. Ea geme, iar eu sunt atât de exaltat, încât știu că-mi voi da drumul în curând, și va fi epic. Un val de plăcere îmi țâșnește în jos pe șira spinării, apoi se strecoară în toate oasele mele.

— Trebuie să te duc acolo, gem, frecându-i clitorisul, simțindu-i umezeala pe degetul mare și pe tot penisul meu.

— Atât de aproape, Wyatt. Sunt atât de aproape. Continuă să faci asta. Te rog! imploră ea, cu vocea răgușită, de parcă ar fi țipat la un concert rock sau într-un roller-coaster.

Și îmi dau seama că asta suntem în seara asta. Ne-o tragem ca într-un cântec rock. Ne-o tragem ca o cursă sălbatică ce se tot răsucește și se întoarce. Suntem iubiți cu sufletul la gură.

O pătrund cu mișcări rapide și puternice.

— Așa, geme ea, în timp ce degetul meu mare îi freacă în cercuri furioase clitorisul, iar penisul meu descoperă și mai bine interiorul ei, atingându-i punctul G.

Își trece unghiile în josul spatelui meu. Sfinte Sisoe! Le înfige. Mă zgârie. Abia mă mai pot controla la cât de mult îmi doresc să îmi dau drumul.

Dar ea o face prima, și explodează pur și simplu. Explodează cu un *bum*, se agită și se zvârcolește și se destramă cu un zgomotos „Ah, Dumnezeule, ah, Dumnezeule, ah, Dumnezeule". Își lasă capul pe umărul meu, înăbușindu-și gemetele.

Dar o pot auzi – murmurul ei sexy, strigătele ei neîntrerupte de plăcere și felul în care îmi geme numele, iar și iar.

Ca refrenul acelui cântec rock.

Este doar un „ah, Dumnezeule", iar și iar, dar este mai mult decât de ajuns ca să-mi dau și eu drumul. Testiculele mi se contractă, gâtul mi se încordează, și gem. Vocalizez mai tare decât aș vrea s-o fac, dar nu pot controla geamătul care mi se rostogolește de pe buze.

— O să termin, o avertizez, iar acele cuvinte se transformă în mormăieli și înjurături în timp ce o penetrez adânc pentru ultima oară, dându-mi drumul tare în ea, pe un aparat de pinball, undeva în camera de depozitare a unei săli de jocuri dintr-un hotel din Vegas.

Oftez și expir greu. Ea își înfășoară brațele în jurul gâtului meu. Urmările plăcerii epice îmi zumzăie în oase. Doamne, asta este o noapte al naibii de grozavă! Și abia a început.

— Ești genul gălăgios, spune ea, zâmbindu-mi.

Ridic din umeri.

— Gălăgia e bună.

Ea încuviințează din cap.

— Este.

Oftează mulțumită și se joacă relaxată cu vârfurile părului meu.

— Ne potrivim împreună, spune ea încet, iar cuvintele ei prind rădăcini adânci în mine.

Par potrivite. Par adevărate.

— Da, ne potrivim, șoptesc eu. Și mai e mult din seara asta.

— Ei bine, cu siguranță asta sper, spune ea, apoi buzele i se curbează. Ce urmează în programul „Excelentei aventuri a lui Wyatt și a lui Natalie în Vegas"?

Îmi mângâi bărbia, gândindu-mă. Apoi, îmi vine o idee.

— Știu exact ce să-ți arăt.

11

Am făcut plinul la ieşirea din hotel. O rundă dublă de shoturi pentru amândoi face ca noaptea să fie învăluită de o strălucire de genul „lucrurile o să fie din ce în ce mai mişto".

Cu toate acestea, nu doar gustul fin de Casa Noble mă face să mă simt atât de bine. Este mâna lui Natalie în buzunarul meu de la spate în timp ce părăsim hotelul New York-New York. Este felul în care mă strânge de fund în timp ce ne plimbăm pe bulevardul principal. Este modul în care îşi trece cealaltă mână prin părul meu în timp ce vorbim.

Nu se poate abţine să nu mă atingă, şi mi se pare fantastic.

— Ai mâinile destul de zburdalnice, îi spun în timp ce ne oprim la o trecere de pietoni aglomerată, aşteptând în mulţimea de turişti care admiră oraşul păcatului.

Trecându-şi degetele peste partea din faţă a tricoului meu, ea spune:

— Şi am impresia că îţi place de mine aşa... tactilă.

— Vinovat.

Îi acopăr degetele cu ale mele şi le trag în jos, pe abdomenul meu, până în partea de sus a blugilor.

Când ajungem la fântânile de la Bellagio, am depăşit deja toate nivelurile obişnuite de excitare, până la punctul în care sunt oarecum recunoscător că avem şi

altceva de făcut în afară de a ne pipăi. Dacă o ține tot așa în ritmul ăsta, nu știu cum de nu voi fi arestat în câteva minute pentru comportament indecent în public.

Decența publică este atât de supraestimată.

Fac un gest măreț către lac.

— Cred că acesta era pe lista ta de obiective de vizitat în Vegas.

Își pune palmele pe balustradă, ridicându-se pe vârfuri în timp ce așteaptă ca spectacolul acvatic să înceapă.

— Mi-am dorit să văd spectacolul acvatic de aici de când am citit într-o carte o scenă în care eroul o face pe eroină să aibă orgasm în fața balustradei.

Ei bine, asta nu ajută cu nimic situația de la sud de graniță.

— Ăsta este felul tău de a-mi spune ceva, Mâini Zburdalnice?

Râde mai tare decât de obicei și ridică două degete.

— Am deja două pe răboj. O să-l bifez pe al treilea puțin mai târziu.

Pare pierdută în gânduri pentru o clipă.

— Dacă mă gândesc bine, scriitoarea respectivă are o grămadă de cărți cu scene plasate aici.

— Poate că are o slăbiciune pentru fântânile de la Bellagio, spun în timp ce luminile se împrăștie pe suprafața placidă, iar lacul își începe baletul nocturn.

Natalie privește spectacolul în vreme ce stropi de apă dansează în aer. Oftează fericită și privește scena din fața ei cu mulțumirea pe care numai băutura o poate adăuga unei nopți.

— Înțeleg de ce îi place.

Se întoarce spre mine, iar tonul ei este cochet și curios.

— Ce îți place cu adevărat?

— Suficient cât să scriu despre acel lucru în câteva cărți?

— Sigur.

— Burgeri. Bere. Mâncare picantă. Dar știai deja de toate astea, spun, în timp ce o ciupesc de fund, doar pentru că pot.

Ea ridică din sprâncene, iar eu continui:

— Îmi place sportul și să mă uit la echipa Yankees. Îmi place să plimb câini de la adăpost, să îi ajut să își găsească un cămin. Îmi place să aflu diferite informații aleatorii despre lume. Și îmi place să gătesc cât de des pot.

Un rânjet uriaș i se întipărește pe chip și își înfige mâna în pieptul meu.

— Gătești?

Îmi dau capul pe spate brusc.

— De ce pari atât de șocată? Sunt un om cu multe talente. Și vreau să știi că pot face minuni cu un grătar și o tigaie.

— Sunt doar surprinsă. Sunt atât de obișnuită cu tine mânuind ciocanul și bormașina și purtând centura aia de scule sexy ca păcatu', spune ea, plimbându-și privirea în sus și în jos pe trupul meu, sorbindu-mă din priviri într-un fel care mă înnebunește și mai tare. Acum, mi te imaginez gătind un *stir-fry* picant delicios în bucătăria ta, și, din moment ce este fantezia mea, am decis că nu ai cămașă pe tine și în mână ai o spatulă.

— În fantezia mea, porți chiloți roșii, tocuri și nimic altceva când îți servesc această mâncare picantă.

Se apropie mai mult de mine, cu vocea ei sexy și răgușită, spunând:

— Pun pariu că este delicioasă.

— Exact ca tine, spun, înfășurându-mi mâna în jurul șoldului ei și trăgând-o aproape de mine.

Ne întoarcem către apă și privim coregrafia fântânii.

— Dar tu, Mâini Zburdalnice? Ce îți place atât de mult încât ai scrie despre lucrul ăla într-o grămadă de cărți?

— În afară de cântecele lui Ed Sheeran?

Mă cutremur.

— O să mă prefac că nu ai spus asta.

Știe că nu-l suport pe tipul ăla, dar pot aprecia ce a făcut pentru zeci de bărbați, oferindu-le, sub forma cântecelor sale, lubrifiant muzical.

Fredonează câteva note din cea mai populară melodie a lui, apoi îmi răspunde:

— Îmi place să fiu îndrăzneață. Îmi place să explorez locuri noi *și* să explorez locuri pe care le cunosc deja. Îmi place uneori să mă prostesc, iar alteori să fiu serioasă. Îmi place, de asemenea, să merg la pedichiură și să îmi dau cu ojă în culori diferite unghiile de la picioare. Și îmi place că în sfârșit pot locui în Manhattan, pentru că mă face să simt ca și cum orice este posibil dacă voi continua să încerc.

— Ăsta este un mod perfect de a descrie New Yorkul.

— Și Vegasul, adaugă ea, uitându-se din nou în ochii mei. Se pare că îmi place în Las Vegas.

Își pune palma pe pieptul meu, mai blând de data asta, mai puțin ca Mâini Zburdalnice și mai mult ca Dulcea Natalie.

— *Foarte mult*, adaugă ea. Îmi place foarte mult.

Mă străbate un curent electric, transmițându-mi căldură și dorință în tot corpul.

— Și mie.

Îmi cobor gura către a ei, atingându-i ușor buzele cu ale mele. Răsuflarea ei delicată mă invadează în timp ce mă retrag din sărutul blând.

— Chiar mă simt foarte bine cu tine.

Pentru o scurtă clipă, îmi pot imagina că vom avea mai multe conversații de acest gen. Îmi imaginez concursuri de gătit mâncăruri picante, explorarea unor noi colțuri ale Manhattanului, verificarea tuturor roller-coasterelor din zona celor trei state și bifarea numărului de atracții în care ne putem face de cap. Nu pentru că am încerca să adunăm însemnări pe răboj, ci pentru că ar fi distractiv. Eu și Natalie avem asta în comun – căutarea neobosită a distracției. Amândurora ne place să profităm la maximum de fiecare secundă.

Dar asta nu este posibil din cauza acelui mic detaliu în care ea este angajata mea.

Sunt străfulgerat de o scurtă conștientizare a ceea ce s-ar putea întâmpla luni dimineață când ne vom întoarce la muncă, dar apoi dispare la fel de repede cum a venit – pentru că această noapte există în propria ei bulă, iar eu mă distrez prea mult ca să mă gândesc la altceva decât la aici și acum.

În fața noastră, spectacolul acvatic a ajuns aproape de final, iar jeturile de apă se înalță spre cer.

— Hei, haide să ne facem o poză chiar acum, spune ea, apoi își scoate telefonul și îl balansează sălbatic în poziția potrivită.

Mă dau mai aproape și strecor o mână în jurul ei. Zâmbim către aparatul de fotografiat, încadrați în fundal de una dintre cele mai frumoase priveliști din tot Vegasul.

— Acum, hai să te ducem la Venetian și să luăm următoarea gondolă.

O plesnesc peste fund.

Ea mișcă din sprâncene.

— Îmi place asta.

— Ești al naibii de interesantă, Little Bo Peep.

— Așteaptă numai să vezi ce baston cu mâner curbat am.

În timp ce ne îndreptăm spre Venetian, ea postează poza cu noi doi împreună pe pagina ei de Facebook. O gașcă de femei ieșite în oraș se îndreaptă către noi. Una dintre ele soarbe o băutură dintr-un pahar gradat supradimensionat precum cele dintr-un laborator de chimie. Natalie se uită lung la el după ce își pune telefonul deoparte.

— Ai băut vreodată așa ceva în Vegas? o întreb.

Îmi dă un cot în coaste.

— Știi că nu am făcut-o.

— Atunci, trebuie să te deflorăm la capitolul „cocktailul impunător și delicios pe care îl dai pe gât pe stradă".

În timp ce grupul se apropie de noi, strig:

— Salutare! Mă întrebam de unde putem lua unul dintre aceste preparate fantastice.

Femeia ne indică o tonetă de pe următoarea stradă, unde comandăm câte un rând. Și se pare că acest pahar este plin cu o chestie bună.

Natalie bate cu degetul în recipientul de plastic roz în formă de țeavă pentru fumat marijuana.

— Este o modalitate rapidă să te faci praf.

— Mda, practic se cam duce direct la creier. Probabil la centrul raționamentului, glumesc eu, apoi fredonez un vers din piesa lui Sheeran pe care a cântat-o ea mai devreme. Cu siguranță la centrul raționamentului.

Ne plimbăm pe lângă magazinele aflate de-a lungul canalului, cu brațul meu așezat pe umerii ei, spunem glume indecente, cântăm fragmente din melodiile preferate și râdem atât de tare, încât nu sunt sigur că ne putem opri.

— Hei, vrei să auzi ceva amuzant?

— Sigur că da.

— Când eram în gimnaziu, circula un zvon că, dacă râzi neîntrerupt timp de douăzeci și patru de ore, te alegi cu un abdomen cu pătrățele. Ca și cum ar fi fost o chestie care se întâmpla o singură dată. Dacă reușeai să faci asta timp de o zi întreagă, erai aranjat pe viață, sculptat și toate rahaturile de genul, spun, arătând spre burta mea.

O umflă râsul, apoi își trece degetele peste țesătura cămășii mele.

— Ai făcut un maraton de râs pentru a obține așa ceva?

— Nu, dar am încercat acasă, recunosc rușinat.

Se ia cu mâinile de burtă, râzând în hohote.

— Dumnezeule mare, ești ridicol!

— Ne-am hotărât să ne uităm la cele mai amuzante emisiuni de la televizor, iar eu și Nick am găsit niște desene animate care îi plăceau lui la nebunie. Niște desene animate japoneze al naibii de amuzante. Am reușit să râdem nonstop timp de un sfert de oră. O trag mai aproape de mine. Dar am râs foarte mult în seara asta, așa că poate că, în sfârșit, o să am un abdomen plin de pătrățele.

Ea clatină din cap.

— N-o să vezi așa ceva.

Mă îmbufnez.

— De ce nu?

— Pentru că, în curând, te vei opri din râs.

— Ai de gând să-mi spui ceva trist?

Clatină încă o dată din cap.

— Nu. Dar sunt destul de sigură că nu vei râde când vom fi dezbrăcați, mai târziu. Vei suspina și vei geme și vei scoate acele sunete sexy pe care le scoți când îți pierzi controlul din cauza mea.

Iar temperatura din mine explodează. Gem, într-adevăr, în timp ce o trag mai aproape de mine.

— Exact aşa, spune ea torcând sexy.

Îi cuprind ceafa şi o sărut ca un nebun. Amândoi părem să nu ne mai săturăm unul de celălalt.

Când reuşim să ne despărţim, o îndrum către plimbarea cu gondola. Ne aşezăm pe bancă, în timp ce un bărbat cu o cămaşă în dungi şi o beretă roşie împinge prin apă o vâslă uriaşă, asemănătoare cu o prăjină. Îmi înfăşor braţul în jurul lui Natalie şi, de nicăieri, încep să fredonez din nou aceeaşi melodie. Şi îmi pică fisa – nu aş cânta niciodată aşa ceva dacă aş fi treaz. Nu aş cânta-o niciodată nici ameţit.

Ceea ce înseamnă că nu sunt ameţit.

Sunt la limita beţiei.

Şi mă simt în largul meu.

Evident, în seara asta, toată lumea este în largul ei, pentru că se aud aplauze şi urale dinspre celelalte gondole. Îmi îndrept privirea spre cea din faţa noastră. Un tip în pantaloni călcaţi la dungă şi cu o cămaşă albă s-a lăsat într-un genunchi, iar o brunetă îşi ţine braţele în jurul gâtului lui şi plânge de fericire în timp ce priveşte noul inel de pe degetul ei. Văd cum în jurul nostru se dezvăluie strălucirea provocată de o cerere în căsătorie. Toţi ceilalţi îi aclamă şi ei. Spectatorii de pe malurile canalelor fluieră şi ovaţionează – şi la fel şi Natalie.

Îşi face mâinile pâlnie în jurul gurii.

— Iuu-huuu!

Îmi dă un ghiont, iar acesta este semnalul să intervin şi eu, aşa că ridic pumnul şi strig:

— Felicitări! Du-te şi căsătoreşte-te cu ea în seara asta!

Tipul râde şi îmi face semn de „OK". Viitoarea lui mireasă ne face cu mâna. Cineva care se plimbă pe lângă magazine îmi susţine ideea.

— Mergeţi la A Little White Wedding Chapel!

În gondola lor, tipul cu cămașă și doamna lui se privesc unul pe altul și par să cântărească ideea, șoptindu-și la ureche. Câteva secunde mai târziu, el își deschide larg brațele.

— Ne căsătorim în seara asta!

Izbucnesc aplauzele, de data asta ca și cum jucătorul tău preferat tocmai a marcat o lovitură câștigătoare în repriza finală, chiar la ultima punere în joc. Strigătele lui Natalie sunt cele mai puternice, iar ea mă apucă de braț în timp ce țipă în gura mare:

— Se duc la capelă și se vor căsători...

Își strecoară brațul strâns în jurul taliei mele.

— Pentru că tu i-ai convins să se căsătorească în seara asta.

— Când ești în Vegas..., spun, iar vocea mea se pierde în timp ce privirile ni se întâlnesc.

Aceste patru cuvinte au ecou.

Ochii ei strălucesc și parcă ne gândim la același lucru.

„Îmi place să fiu îndrăzneață."

— Cât de îndrăzneață îți place să fii, mai exact? întreb.

Un colț al buzelor i se curbează în sus.

— Exact cât de îndrăzneață pot fi. De ce mă întrebi?

— Din cauza înțelegerii noastre din această seară. Să facem totul. O singură noapte. Îmi înclin capul către cuplu și jur că nu am avut niciodată, în toată istoria ideilor, o idee mai bună decât cea pe care o am acum. Este al naibii de genială. Te gândești și tu la ce mă gândesc și eu?

Rămâne cu gura căscată, apoi încuviințează din cap, cu ochii înnebuniți de emoție.

— Sunt destul de sigură că se prea poate. Vrei să-mi spui la ce te gândești?

Ridic dintr-o sprânceană.

— Mă gândesc că mai există un lucru care ar face din asta o experiență completă în Vegas.

Își duce o mână la gură, apoi își dă frâu liber.

— Ah, Dumnezeule! Chiar o să facem ceea ce fac ei?

— Nu cred că avem de ales, având în vedere înțelegerea pe care am încheiat-o în barul de la New York-New York. Să facem totul sau să plecăm acasă.

Pentru o clipă, nu există decât tăcere. Totuși, nu trebuie să aștept mult timp pentru un răspuns.

— Dă-i drumul, Wyatt! spune ea, cu voce blândă, dar hotărâre de nezdruncinat.

Este clar că și ea consideră că ideea mea este genială. Cum ar putea să nu creadă asta?

Mă las într-un genunchi și o apuc de mână.

— Mâini Zburdalnice, vrei să mergem la o capelă deschisă nonstop și să ne căsătorim?

Ea sughiță, apoi râde și mă trage mai aproape pentru un sărut siropos care are gust de tequila și fructe.

— Când ești în Vegas...

12

Unul dintre perciuni alunecă de pe faţa bărbatului.

E cam zăpăcitor. Dar nici pe departe la fel de mult cum e costumaţia aurie a oficiantului. Costumaţia dintr-o singură piesă are un guler care ar putea servi drept aripi şi este însăşi definiţia costumului mulat. Îi îmbrăţişează fiecare centimetru al corpului, şi, da, chiar vreau să spun *centimetru*.

Îmi pare rău, dar nu-mi pare rău. Poartă o nenorocită de salopetă. Este greu să nu observi diverse chestii.

— Este îmbrăcat ca Larry sau ca Elvis? şuier către Natalie.

Când locul de desfăşurare are un nume precum Serviciul Complet de Nunţi la Minut al lui Larry, al Lanei şi al Regelui[15], ar putea fi oricare dintre ei.

Ea face semn cu capul către individ, care are un permanent ce ridică nivelul buclelor îndrăzneţe către noi înălţimi, şi îmi şopteşte:

— Sau Richard Simmons[16] şi-a găsit un nou loc de muncă.

Numai că nu este o şoaptă adevărată. Este o şoaptă de om băut. Deci, nu este deloc în surdină, dar mă

15 Autoarea face referire la porecla sub care este cunoscut Elvis – „King" (n. tr.).

16 Antrenor de fitness american cunoscut pentru personalitatea sa extravagantă (n. red.).

îndoiesc sincer că dublurii fanatice în exerciţiu îi pasă, din moment ce sunt destul de sigur că este drogat. Aşa pare când bâjbâie după verighete, în timp ce noi stăm în faţa micuţei capele. Asta face parte din serviciul complet – două verighete de aur în schimbul a cincizeci şi şapte de dolari. Ce chilipir!

Duhneşte a iarbă şi, judecând după melodia lui Bob Marley care se aude pe post de marş nupţial în această secundă, presupun că s-a drogat înainte ca limuzina să ne aducă, cu câteva minute în urmă, imediat după ce am luat certificatul de căsătorie – înainte ca birourile să se închidă, la miezul nopţii. Limuzina neagră elegantă ne aşteaptă în parcare. Am ales ce este mai bun pentru noaptea nunţii mele. Aşa sunt eu, un tip pe cinste.

Căutând în buzunarul de la piept al costumului, individul înşfacă inelele şi le ridică.

— Le-am găsit. Unul îi alunecă printre degete. Hopa!

Asta o face pe Natalie să râdă în hohote şi mă apucă de braţe, strângându-mă în timp ce se ţine de mine. Râd şi eu în barbă, pentru că totul este amuzant în seara asta. Şi totul este minunat, ca şi cum viaţa mea se leagănă pe o plută dintr-o piscină infinită, sub soarele cald, bând o *piña colada*, fără nicio grijă pe lume.

Natalie îşi plimbă mâinile în sus şi în jos pe braţele mele, iar eu mişc din sprâncene. Nu ne putem opri din flirtat, din atins, din chicotit.

Individul se apleacă să ridice inelul, când aud semnul inconfundabil al cusăturilor care pocnesc. Nu sunt sigur ce parte a costumului s-a desfăcut, dar decid să-mi ţin ochii aţintiţi la viitoarea mireasă, în caz că oficiantul Larry Elvis este genul de individ care umblă în stil comando[17].

17 Fără lenjerie intimă (n. tr.).

— Acum, merge cu adevărat acel „hopa", spune Natalie, și vine rândul meu să fiu cel care se crapă de râs, apucându-i în mâini talia subțire.

Nimic nu se compară cu râsul ca de hienă la propria nuntă.

— Totul este aranjat acum, spune individul, apoi își duce mâna pâlnie la gură și strigă: Hei, Lana! Putem să punem niște muzică pentru marele final?

Apare o femeie îmbrăcată într-un costum alb de Elvis, cu sânii revărsându-se peste fermoarul mai mult desfăcut, și ne face semn cu degetele mari.

— Ah, ia uitați-vă la cuplul fericit, spune ea, apoi arată cu degetul în sus. Poate spre sistemul de sunet de la capelă, care acum emite primele acorduri ale unui cântec pe care îl recunosc de îndată ce aud primul vers despre ce spun înțelepții.

Un lucru ciudat se întâmplă din nou în pieptul meu când mă întorc spre Natalie, care este în brațele mele. Este ca și cum inima mea ar fi strânsă într-un cleşte. Clipesc, încercând să mă concentrez, dar îmi este greu când ea se uită la mine, în timp ce Larry Costumatul își drege glasul, iar Regele cântă cel mai romantic cântec despre proștii care se aruncă cu capul înainte. Mă simt de parcă aș pluti. De vină trebuie să fie tot alcoolul, care îmi joacă feste, făcându-mă să zâmbesc acum ca un idiot, în timp ce Natalie se uită la mine, cu ochii ei mari și rotunzi.

Oficiantul îmi înmânează verigheta, iar eu și Natalie ne îndepărtăm puțin unul de altul pentru moment, în timp ce el rostește cunoscutele jurăminte. Facem schimb de verighete și, în momentul în care mă uit la degetul meu proaspăt împodobit, ceva fără nume se naște în mine. Mă apropii din nou de Natalie, îi prind mâinile între ale mele și cuvintele ies în grabă. Îi spun cât de superbă este, cât de mult mi-a plăcut să lucrez cu ea și cât de ridicol de amuzantă este această seară, apoi zic tot felul de lucruri

despre ce ne rezervă și ce nu ne rezervă viitorul – și abia reușesc să țin șirul a tot ce spun. Debitez doar ce mi se pare că este adevărat – trecut, prezent și viitor. Ea încuviințează viguros din cap tot timpul, iar mie îmi place asta la ea – mă *înțelege* al naibii de bine. Apoi, acel lucru nenumit din mine se schimbă, iar acum se încordează, transformându-se în îngrijorare. Înainte să-mi dau seama, îi spun cel mai important lucru pe care i l-am zis vreodată. Și mă trezesc deodată că o fac să-mi promită că mă va determina să mă țin de cuvânt.

— Doar promite-mi, Nat. Promite-mi, promite-mi, promite-mi, spun înghițind cu greu, apoi aștept.

Dar nu pentru mult timp.

— Îți promit, Wyatt. Îți promit. Îți promit. Și înțeleg. Înțeleg. Chiar înțeleg.

Tensiunea de moment din mine dispare într-o clipă, iar lumea mea este din nou una plină de bunătate învăluită în ceață, sexy și amețitoare.

Îmi pun mâinile pe chipul ei și apoi îmi sărut soția pentru prima dată – un sărut arzător, profund și pasional, care îmi reamintește de cât de extraordinară a fost această noapte. Ea se clatină ușor în timp ce o sărut, și mă clatin și eu, apoi îmi găsesc echilibrul și ne despărțim, în sfârșit, rânjind ca niște nebuni care se aruncă cu capul înainte.

Oficiantul își drege glasul.

— Nu mai există niciun loc liber la Heartbreak Hotel[18] pentru Natalie și Wyatt, iar acum cei doi sunt obligați să stea alături unul de celălalt. Prin puterile care mi-au fost conferite de marele stat Nevada și de însuși Regele, îi declar acum pe Natalie și Wyatt soț și soție. Dar nu uitați că nu există retur la expeditor. Deci, e timpul să vă treziți cu toții. Sunteți căsătoriți!

18. Cântec compus și interpretat de Elvis Presley, care se traduce „Hotelul inimilor frânte" (n. tr.).

Își aruncă în aer brațele acoperite cu satin auriu și hohotește.

– Ți-aș spune să săruți mireasa, fiule, dar ai făcut-o deja, și pun pariu că ai făcut mult mai multe. Așa că du-te și mai fă puțin din ce-ai făcut deja!

Câteva minute mai târziu, ne strecurăm în limuzină. Deschid șampania și închin în cinstea miresei mele, în timp ce ne plimbăm prin oraș după miezul nopții, ajungând, rapid, din nou la orizontală. În curând, ne oprim la Flamingo să jucăm la ruletă. Când câștigăm o rundă, un individ ametit de la masa noastră, care spune că lucrează pentru un rapper, ne invită la o petrecere în apartamentul de lux de la ultimul etaj.

– Sunteți de treabă. Trebuie să veniți să vedeți petrecerea lui Secretariat, spune el, trecându-și palma mare peste capul ras.

Încasăm banii și mergem, pentru că de ce naiba să n-o facem?

Mai ales că rapperul și-a pus numele după un câștigător Triple Crown[19].

La ultimul etaj al hotelului, petrecerea este în plină desfășurare. Muzica pulsează atât de tare, încât îmi vibrează în oase, în timp ce femei îmbrăcate sumar se freacă de bărbați îmbrăcați sumar, iar alți câțiva petrecăreți călăresc cai din lemn și își beau băuturile. Eu și Natalie privim totul, apoi ne uităm la priveliștea de pe bulevardul principal și ne bucurăm de șampania care curge gratis.

Natalie își face mâna pâlnie în jurul urechii mele.

– Trebuie să găsesc toaleta.

19 Referire la seria de curse de cai pursânge de trei ani din Statele Unite (n. red.).

Şi mie mi se pare o idee bună, şi, după ce am răspuns amândoi la chemarea naturii, ea aruncă o privire pe holul din capătul apartamentului şi arată cu degetul.

Sfinte Sisoe!

— Este un nenorocit de aparat de joc Titanic în apartament, spun eu, îndreptându-mă direct spre el, lângă un aparat de joc standard din Las Vegas, cu fructe pe ecran.

— Vrei să te joci? Funcţionează cu bancnote, zice ea.

Strecurăm câţiva dolari în fantă şi începem să pierdem toate câştigurile de la ruletă. Dar nu prea am senzaţia că pierd când Natalie se aşază în poala mea şi îşi înfăşoară braţele în jurul meu în timp ce Jack, Rose şi o Inimă a Oceanului apar pe monitor.

Mă simt al naibii de câştigător când buzele ei le strivesc pe ale mele, iar mâinile îi alunecă peste pieptul meu. Orice urmă de bune maniere zboară pe fereastră atunci când mă asigur că nu mai e nimeni în jur, o trag în spatele aparatului de joc şi fac uz de încă unul dintre acele prezervative pe care le-a împachetat cu atâta grijă pentru călătoria noastră. Pesemne a luat cu ea o cutie.

În timp ce îi ridic piciorul pe şoldul meu şi o penetrez mai adânc, îi şoptesc la ureche:

— Eşti al naibii de îndrăzneaţă.

— Iar tu eşti al naibii de interesant, spune ea cu un geamăt.

În timp ce devine din ce în ce mai zgomotoasă, apropiindu-se de limită, îi acopăr gura, deoarece cineva este acum pe hol cu noi, trăgând de maneta celuilalt aparat de joc. Oricine ar fi, reuşeşte să alinieze trei cireşe, chiar în momentul în care Natalie atinge al treilea orgasm al serii.

Bănuiesc că suntem cu toţii norocoşi în seara asta.

Ne luăm la revedere de la Secretariat şi de la tipul [illegible], mulţumindu-le pentru ospitalitate, precum şi pentru

înălțimea foarte convenabilă a aparatelor de joc. Noroc că erau al naibii de înalte și ne-au oferit suficientă acoperire. După ce plecăm, ne plimbăm pe bulevardul principal și ne facem o poză în dreptul faimosului semn Vegas. Natalie postează și asta pe Facebook. Și dansăm lasciv la clubul de noapte Edge al unui hotel mai nou. Cândva după ora patru și jumătate, ne întoarcem în camera ei. Sau poate că este a mea. Sincer, nu știu. Noaptea este neclară. O linie continuă de râsete, sex și distracție sălbatică, nebunească.

Tot ce știu cu siguranță când ne împleticim în apartamentul cu pat dublu este că această noapte este departe de a se fi terminat. Nu și atunci când mă privește cu ochi senzuali, în timp ce degetele ei rezolvă rapid problema bluzei și a fustei.

Mâinile mele le acoperă pe ale ei, oprind-o.

— Mă ocup eu de aici. Este timpul să i-o trag soției mele.

Va fi pentru prima oară când o voi vedea goală, și mă simt ca un copil în dimineața de Crăciun. Nimic nu-mi doresc mai mult decât darul nudității doamnei Hammer.

13

În general, orice fel de sex este sex reuşit.

E o particularitate a bărbaţilor. La drept vorbind, este dificil din punct de vedere anatomic pentru noi să avem parte de sex nesatisfăcător. Suficientă fricţiune, împreună cu ceva umed pe echipament, şi sunt şanse mari să obţinem o mare explozie. Ăsta este lucrul bun la a fi bărbat.

Dar unele tipuri de sex sunt mai bune decât altele, iar culmea o reprezintă sexul la hotel. Întunericul nopţii, dimensiunea patului, evadarea din realitate... camerele de hotel sunt concepute pentru sexul grozav.

Nimic nu ar putea fi mai adevărat pentru Natalie şi pentru mine acum, aici, la ultima oprire a marii noastre evadări.

Neoanele Las Vegasului pe timp de noapte aruncă o lumină slabă, luminându-i chipul şi desenându-i conturul trupului. Este aşezată pe marginea patului.

O parte din mine vrea să o dezbrace încet, să savureze fiecare alunecare a mătăsii şi a dantelei de-a lungul pielii ei netede şi moi. Dar o parte mai puternică din mine ştie că acum nu este momentul pentru preludii leneşe, fără grabă, de genul „avem la dispoziţie toată noaptea". Luminile roşii de la radioul hotelului îmi reamintesc faptul că nu mai este mult până când răsare soarele, aşa că îmi scot din minte toate imaginile cu

sărutări lente de-a lungul gambelor și mângâieri suave pe abdomen.

În plus, sânii ei mă cam strigă pe nume. Cupele decoltate ale sutienului negru din dantelă expun o carne palidă, suculentă, numai bună de sărutat și de mușcat. În doar câteva secunde, vor fi liberi, și nu sunt sigur că voi putea să-mi iau mâinile de pe ei. Cred că sunt deja îndrăgostit de ei.

— Nu-mi vine să cred că încă nu am făcut cunoștință cu aceste frumuseți, spun în timp ce îi desfac sutienul cu un gest rapid. Dar nu există un moment mai bun decât prezentul pentru a îndrepta lucrurile.

Când arunc sutienul în spatele meu, obiectul dantelat cade pe undeva, dar nu observ unde și nici nu-mi pasă, pentru că sânii ei sunt acum eliberați, și am avut dreptate.

Să fiu al naibii dacă nu este dragoste la prima vedere! Mâinile mele se reped să-i cuprindă sânii, și, da, este și dragoste la prima atingere, pentru că *la naiba*! Sunt spectaculoși la atingere. Evident, se simte bine și ea, din moment ce gâfâie în timp ce îi strâng și îi frământ. Îmi trec degetele bătătorite peste sfârcuri și le ciupesc. Mâinile ei țâșnesc către părul meu. Își trece degetele printre șuvițe și mă înșfacă, spunându-mi numele cu un geamăt prelung și surd.

— Asta mă excită atât de mult, murmură ea.

Sfinte Sisoe, Natalie are sfârcuri nespus de sensibile, iar eu îi ador sânii! Cine ar fi putut prezice o uniune atât de minunată? Poate că mâinile mele ar trebui să se cupleze cu sânii ei.

— Nu te superi dacă verific să văd exact cât de excitată ești? o tachinez.

— Te rog să nu eziți să efectuezi un test corespunzător și complet... domnule inspector Hammer, spune ea cu un zâmbet.

Râd în timp ce-i trec o mână peste abdomen, apoi, când îmi strecor palma între coapsele ei, mă opresc din râs. Nici măcar eu nu pot să fac o glumă despre acest tip de umezeală, pentru că este prea al naibii de fantastică. Și-a udat inclusiv chiloții.

Încântător de udă.

Mă apropii foarte mult de ea, trupul meu mare presându-l pe al ei în jos, pe pat. Ea se târăște înapoi și se sprijină pe coate. Mă urc peste ea, cu hainele încă pe mine.

Îmi cobor capul pe pieptul ei, iau un sfârc în gură și îl sug cu putere. Ea se arcuiește lipită de mine în timp ce eu îi ling, îi sug și îi sărut sfârcurile. Acesta este adevăratul premiu cel mare – să aflu că femeii mele îi place să se joace cineva cu sfârcurile ei.

Ea suspină, și geme, și mă apucă din nou de cap.

Mi-a prins cu mâna capul ca într-o menghină, și, credeți-mă, fata știe cum să execute mișcarea asta, dar în niciun caz nu-i dau drumul sânului ăstuia frumos din gura mea. Nu există nimic pentru care să-mi fac griji. Ar fi nevoie să mă smulgeți pur și simplu de la această porție de rai. Își desface larg picioarele și se leagănă spre mine în timp ce eu îi trag sfârcul mai adânc în gură, trecându-mi limba peste el, apoi mușcându-l. Ea scoate un mic strigăt.

– Asta mă înnebunește, geme, fără să-mi dea drumul, iar eu mă întreb, pe moment, dacă ar putea să aibă pe bune orgasm de la acest tip de joc.

Pare o fantezie cam trasă de păr, dar aș fi dispus să merg până la capăt și să aflu. În timp ce-i devorez sânul, mâna mea îl strânge pe celălalt, frământând, ciupind și trăgând până când Natalie se zbate sub mine.

Isuse Hristoase, femeia asta este mai mult decât *interesantă* în pat! Este electrică. Este sălbatică. Este atât de al naibii de senzuală și de conectată la nevoile trupului

ei! Este captivant felul în care vrea ceea ce vreau și eu. Îmi dă capul la o parte și se uită fix la mine. Ochii ei sunt înnebuniți, înfometați, în timp ce-și înfige mâinile între noi, căutându-mi blugii și bâjbâind după fermoar.

— Acum, Wyatt. Am nevoie de tine acum. Am nevoie de tine în mine.

Există anumite cuvinte care determină un bărbat să acționeze instantaneu. Indiferent de ce altceva faci, când o femeie spune „Am nevoie de tine în mine", te oprești, te lași în jos și răspunzi la apel.

În câteva secunde, Natalie a renunțat la chiloți, iar eu sunt la fel de gol, frecându-mi capul penisului de paradisul alunecos al păsăricii ei. Mă apucă de fund. Mâinile ei pe mine mă fac să mă simt ametit. La naiba, o doresc atât de mult. Noaptea asta nu va fi de ajuns pentru a stinge această dorință.

Încep să o penetrez, când îmi dau seama că scula mea e goală.

— La naiba! înjur, lăsând capul în jos.

— Ce este?

— Prezervativ. Trebuie să-mi iau unul.

Dar mâinile ei mă strâng mai tare.

— Iau anticoncepționale. Ai vreo boală venerică sau ceva de genul?

Clatin din cap.

— Curat ca lacrima.

— La fel și eu.

Își ridică privirea și își aduce buzele aproape de urechea mea.

— Sunt de părere că soțul meu poate să mi-o tragă fără prezervativ.

Și asta e tot. Ceva legat de felul în care aceste cuvinte i se rostogolesc din gură, cu un tors atât de îmbietor, mă face să nu pot rezista.

Mă cufund în ea, și este uluitor. Este fierbinte și îngustă, iar umezeala este infinit mai minunată, pentru că o simt fără bariere. Piele pe piele. Penis erect în carne înfierbântată. Ea și eu. Își ridică genunchii și își încrucișează gleznele în zona șalelor mele, iar eu pompez. Alunec înăuntrul și în afara ei. Privindu-i chipul. Studiindu-i reacția. Iubind felul în care se expiră cu putere și geme.

Este atât de zgomotoasă, iar sunetele ei sunt ca un drog. Îmi place faptul că nu se poate abține. Că geme, că spune „Dumnezeule" și „Da, exact așa". Faptul că știu ce îi place îmi face sarcina mult mai ușoară.

Și, după câte se pare, îi place când i-o trag. Când i-o bag adânc. Când mă retrag, aproape să ies cu totul din ea. Și când îmi cobor din nou fața în Țara Desfătării, sugând fiecare sfârc până când ea geme.

Când îi dau drumul, îmi mut gura spre gâtul ei, mușcând-o ușor. Răsplata mea este că ea își ridică șoldurile mai repede și mai sălbatic, în timp ce zgomotele ei depășesc limitele.

I-o trag cu penetrări adânci și rapide.

— Îmi place asta. Sunt înnebunit după păsărica ta fierbinte și umedă, îi spun. Îmi place la nebunie să ți-o trag.

— Și mie îmi place, recunoaște ea cu un gâfâit sacadat.

Transpirația ne acoperă piepturile, iar camera se umple de sunetele *noastre*. Piele care se lovește de piele, mormăieli sălbatice, strigăte guturale și patul care se izbește de perete. Asta înseamnă să faci sex la hotel. Aceasta este cursa furioasă pe pista rapidă spre o eliberare înflăcărată.

Se zvârcolește și se răsucește, apoi își trece unghiile pe spatele meu.

— Lasă-mi urme, îi spun, ca o comandă.

— O voi face, spune ea, apăsând și mai tare și zgâriindu-mi pielea într-un mod care trimite căldură în fiecare colț al trupului meu.

Îmi place să fie dură. Îmi plac și dovezile de sex dur.

Își înalță capul și mă sărută, un sărut puternic și flămând, plin de dinți și de nevoie. Ne devorăm gura unul altuia, în timp ce eu o penetrez adânc și repede, iar ea mă îndeamnă cu mișcări care vin să le întâmpine pe ale mele și cu unghiile care mi se înfig în fund.

Când buzele noastre își pierd contactul, ochii ei albaștri îi fixează pe ai mei, și sunt atât de sinceri, atât de plini de dorință.

Și mă dezarmează. Mă deposedează de toate mijloacele de apărare. Amenință să anuleze toate motivele pentru care știu că nu putem face asta dincolo de această seară. Îmi fac inima să bată mai tare, așa că o iau mai ușor.

Încetinesc ritmul.

Fac o pauză în frenezia actului nostru sexual. La fel face și ea, și unghiile ei nu mă mai zgârie. În schimb, degetele îi alunecă de-a lungul spatelui meu, până la gât și în păr, făcându-mă să mă înfior.

Zgomotele dintre noi se estompează, până când nu mai rămân decât respirația și gemete răgușite. Mâna mea se întinde către șoldul ei, și îi ridic mai mult un picior, în timp ce i-o trag încet. Mă las pe coate și mă uit în ochii ei. Tremură. Întregul trup i se cutremură.

— O, Dumnezeule, Wyatt! șoptește ea.

Nu este gălăgioasă și înnebunită. Acum, este expusă și reală, iar eu mă simt la fel. Gol-pușcă, al naibii de gol, și nu doar pentru că sunt îmbrăcat în costumul lui Adam.

Ci pentru că îmi dau seama fulgerător de ceva: indiferent de ce-mi aduce ziua de mâine, în seara asta i-o trag soției mele. Îmi duc gura la urechea ei și murmur:

– Îmi place să i-o trag soției mele. Dumnezeule, cât de mult îmi place să i-o trag soției mele!

Acesta este adevărul. Nimic altceva decât adevărul.

Ea strigă.

Se destramă, tremurând, sub mine, în timp ce o serie abia inteligibilă de „Oh, Dumnezeule" și „Explodez" și „Explodez al naibii de tare" i se rostogolesc de pe buze. Îmi place că nu-și poate controla gura, că vorbele care exprimă plăcerea se revarsă în timp ce ea se destramă sub mine, ca și cum un orgasm de categoria a cincea i-a cuprins trupul, dezlănțuind val după val de extaz. Eliberarea ei apasă un comutator în mine. Mi se încordează cvadricepșii. Testiculele mi se contractă. Iar plăcerea se revarsă ca o furtună în trupul meu, răspândindu-se peste tot, gemetele mele fiind acum suficient de puternice pentru a-i trezi pe vecini.

– La naiba, Natalie, gem, în timp ce îmi dau drumul în ea. Isuse. Sfinte. Hristoase.

Fiecare cuvânt punctează intensitatea care mă aprinde, în timp ce trupul meu se cutremură, iar eu nu mă pot opri din suspinat, sau gemut, sau înjurat.

– La naiba! spun cu un oftat lung, în timp ce mă prăbușesc peste ea.

Brațele i se înfășoară în jurul meu.

– Ești atât de gălăgios, remarcă ea. Ai idee cât de incitant este când ejaculezi așa?

Râd ușor.

– Mă bucur că îți place ceea ce îmi faci.

– Nimic nu este mai sexy decât să știu că te-am făcut să gemi.

– Cu excepția ta. Ești mai sexy, spun, apoi îmi ridic fața pentru a-mi atinge ușor buzele de ale ei, când, deodată, îmi vine în minte ceva.

Da, tot sexul este bun, dar nu tot sexul este la fel. Nu mă refer doar la sexul la hotel. Pentru că tocmai am aflat că sexul cu Natalie reprezintă o clasă aparte. Este dincolo de sexul la hotel. Este mai mult decât de nota zece. E dincolo de perfecțiune.

Este magnific.

Iar eu nu sunt genul de om care folosește acest cuvânt.

Dar sexul cu ea este într-adevăr magnific.

Transpir și gâfâi și sunt complet epuizat, și sunt destul de sigur că deși poți să-mi storci alcoolul din pori, asta a fost o noapte de neuitat. O trag mai aproape de mine, îi dau părul de pe obraz și îi spun:

— Nimeni în istoria Vegasului nu s-a bucurat de ceea ce oferă acest oraș atât de bine ca noi.

Ea zâmbește.

— Și nimeni nu o va face vreodată.

Și sunt sigur că, atunci când voi privi în urmă, la această noapte, voi savura fiecare detaliu delicios.

14

Natalie: Îți amintești de filmul *Marea mahmureală*? Acea scenă cu dimineața de după?

Charlotte: Ăsta este, cumva, felul tău de a-mi spune că îți lipsește un dinte? Pentru că mie nu-mi convine asta. Ai niște dinți foarte frumoși, albi și drepți.

Natalie: Ha! Colții sunt în regulă. Încă mă doare capul, dar gâtul meu a făcut imediat cunoștință intimă cu niște aspirină și o cafea, așa că supraviețuiesc urmărilor. Acum, încearcă din nou.

Charlotte: Ah, stai! Bradley Cooper este fără tricou în apartamentul tău?

Natalie: Nu. Dar o fată are voie să viseze. :)

Charlotte: Um, Zach Galifianikas este... fără pantaloni?

Natalie: Mai încearcă o dată.

Charlotte: Ai un tigru în cadă?

Natalie: Îți iau cardul de film. Treci mai departe...

Charlotte: *ochi dați peste cap* Ai folosit toate, unele sau niciunul dintre cele șase impermeabile pe care le-ai luat cu tine? Te-ai îmbătat cu șeful tău? Ți-ai sărutat

șeful? Te-ai culcat cu șeful tău? Ți-ai petrecut noaptea cu șeful tău?

Natalie: Le-am folosit aproape pe toate. Ceea ce înseamnă da la toate cele de mai sus. Și trebuie să-ți mai spun ceva.

Charlotte: !!!!!!!! Spune-mi totul acum. Începe cu lucrurile bune. CUM A FOST ÎN ACȚIUNE?

Natalie: A fost uimitor. Uite, totul a fost uimitor. Ei bine, un lucru nu a fost. Dar o să ajung la asta.

Charlotte: Ce????? Are respirație urât mirositoare? Are degetele de la picioare urâte? Se pârțâie în somn?

Natalie: NU!!!!! NU!!!! NU!!!

Charlotte: Atunci, ce poate fi rău?

Natalie: În primul rând, lucrurile bune. Sărutările, discuțiile, râsul. Ne înțelegem atât de bine. Mă face să izbucnesc în râs. Îi pasă de mine. E bun cu mine. Și mă sărută așa cum... așa cum mi-am dorit întotdeauna să fiu sărutată.

Charlotte: Leșin... Ca și cum lumea se va sfârși și nimic altceva nu mai contează în afară de sărut?

Natalie: Da. Și sexul. Ah, Dumnezeule, sexul! Dincolo de tot ce mi-am putut imagina.

Charlotte: Iar tu ai o imaginație bogată.

Natalie: Am, am, am. Totul a fost atât de bine. Dar trebuie să-ți mai spun ceva.

Charlotte: N-ai avut orgasm?

Natalie: Nu, am avut orgasm încontinuu. Am pierdut șirul. Am avut douăzeci de orgasme. Poate șase. Dar m-am simțit ca și cum ar fi fost douăzeci. Sau două sute.

Charlotte: Atunci, care e problema? Adică, în afară de faptul că el este șeful tău, iar tu ești angajata lui, și că eu sunt o soră foarte rea pentru că te-am încurajat să te ții de bărbatul de care ești foarte atrasă? Din moment ce toată lumea știe că relațiile șef–angajat sunt un mare nu și se termină întotdeauna cu o inimă frântă. Dar, dacă cineva îți frânge inima, îi dau cu șutu-n ouă de douăzeci de ori, pentru că te iubesc la nebunie. În concluzie, să-i dau un șut în ouă?

Natalie: Este *posibil* să mă fi căsătorit cu el aseară. (Alo? Nu-ți amintești de Ed Helms care s-a trezit căsătorit?)

-
-
-
-
-
-

Natalie: Um. Hei? Mai ești acolo?

Charlotte: &*$#%^

Charlotte: SPUNE-MI CĂ GLUMEȘTI.

Charlotte: Spune-mi că asta este una dintre glumele tale patentate din categoria „Natalie face mișto de viața mea"!!!

Natalie: Nu țipa la mine! Îmi dai dureri de cap!

Charlotte: Ba a naibii să fiu dacă n-o să țip la tine pentru un asemenea motiv! Și de ce nu mi-ai spus mai devreme?

Natalie: Am încercat, dar apoi am ajuns la întrebările despre sex. Oricum, relaxează-te. M-am panicat puțin când m-am trezit, dar, după ce cofeina și aspirina m-au ajutat să-mi recuperez o parte dintre celulele cerebrale pierdute, am deja un plan pentru a rezolva asta.

Charlotte: Nu pot să cred că te-ai căsătorit cu el. Știu că ești în limbă după el. Dar ai înnebunit de tot?

Natalie: Eram doar foarte beți.

Charlotte: Ei bine, *descăsătorește-te* de el. Vreau să zic, acum.

Natalie: O voi face. Evident.

Charlotte: Cum s-a întâmplat?

Natalie: Oficiantul a spus: „Vă declar câine de vânătoare[20] și soție". Sau ceva de genul ăsta.

Charlotte: Nu ceremonia propriu-zisă. ȘTIU cum se desfășoară jurămintele. Mă referam la TOT CE LE-A PRECEDAT.

Natalie: Eram în gondolă. Altcineva și-a cerut iubita în căsătorie. Am decis să o facem și noi. La momentul respectiv, părea o idee genială, amuzantă și uimitoare, așa cum se întâmplă cu toate ideile când ai băut o jumătate de duzină de pahare. Așa că ne-am căsătorit. Apoi, am făcut și mai mult sex. În limuzină. În spatele unui aparat de joc. Dar, înainte de asta, a fost pe un aparat de pinball. Și într-un roller-coaster, oarecum.

---

20 În limba engleză, pronunția cuvintelor *husband* („soț") și *hound* („câine de vânătoare") este suficient de asemănătoare ca o persoană aflată sub influența alcoolului să le poată confunda (n. tr.).

Charlotte: Fie, primești o medalie pentru Realizări Remarcabile la Capitolul Sex în Public. Și înțeleg că a fost cea mai bună partidă de sex din viața ta, dar nu poți lăsa asta să-ți frigă creierul, drăguțo. Adică, poate să ieși cu el, Nat. Dar nu să te căsătorești cu el.

Natalie: Nu-ți face griji. Nu vom mai fi căsătoriți prea mult timp. Și nici nu vom ieși împreună.

Charlotte: De ce???? Uită tot ce am spus mai sus despre faptul că este o idee proastă. Ai zis că se poartă bine cu tine. De ce să nu ieși cu el?

Natalie: La naiba! Se trezește. O să-ți spun când mă întorc la New York.

Charlotte: O să mor aici așteptând...

15

Globul mare de pe cer strălucește aprig prin fereastră, aruncând fulgere luminoase care îmi asaltează ochii. Strâng din pleoape, frecându-le, încercând să alung atacul necruțător al soarelui.

Dar capul...

De când a început creierul meu să imite o ghiulea? Stați așa. Nu, mă simt mai degrabă ca într-o zonă de construcții, iar o armată de oameni mititei și furioși îmi bat cu ciocanul în cap. Gem și îmi arunc un braț peste ochi.

O voce mică vorbește încet.

— Hei, este timpul să te trezești.

Tresar, nu din cauza vocii, ci din cauza realității. Realitatea este naspa. Gura mea este plină de rumeguș. Venele îmi sunt înfundate cu noroi. Capul meu cântărește cincizeci de tone.

„Mahmureala este distractivă", iată ceva ce nu a spus nimeni niciodată.

— Frumoaso din Pădurea Adormită, șoptește vocea, însoțită de o ușoară scuturătură a umărului meu.

Mă ridic în fund, îmi trec o mână prin părul ciufulit, apoi îmi acopăr gura în timp ce casc și... „Ce naiba e asta pe mâna mea stângă?!?"

Sar în picioare cu viteza luminii, fără să dau două parale pe creierul ca o ghiulea.

Ridic mâna de parcă mi-ar fi fost atașată de extratereștri în timp ce dormeam. Pentru că pe degetul meu este o nenorocită de verighetă de aur.

Da. Extratereștri. OZN-uri. Marțieni. Asta este singura explicație rezonabilă. Micii omuleți verzi m-au vizitat noaptea trecută și mi-au pus o verighetă pe deget.

Întorc puțin capul și văd o blondă în patul meu. Ea trebuie să fie proprietara vocii blânde. Sau poate că este un înger. Arată ca unul. Soarele strălucește puternic, iar eu țin ochii întredeschiși, dar pot vedea că zâmbește, un pic melancolic. La naiba, este drăguță, iar ochii ei au cea mai caldă nuanță de albastru pe care am văzut-o vreodată. Îmi acopăr gura, pentru că respirația mea trebuie să fi ajuns acum la nivelul unui tomberon, iar otrăvirea unei frumoase ca ea cu respirația de dimineață este o crimă.

Clipesc.

Sfinte Sisoe!

Aceasta este asistenta mea, la mine în pat, îmbrăcată într-un tricou gri și blugi, cu părul ud răsucit într-un coc în vârful capului.

Și sunt îmbrăcat de parcă m-aș duce să înot în pielea goală.

Mă scarpin în cap. Poate că am sunat-o aseară. Am implorat-o să vină să mă salveze din orice încurcătură m-am băgat cu persoana care poartă cealaltă jumătate a acestei perechi de inele. Frate, habar n-am cu cine m-am căsătorit aseară și nici când a ajuns Natalie, mereu eficientă și superorganizată, să-mi salveze fundul. Poate că sunt încă beat.

Notă pentru sine: pe viitor, să dai dovadă de un pic mai multă bună-cuviință cu angajații.

— Trebuie să mă spăl pe dinți, spun și țâșnesc jos din pat.

S-ar putea să fie exagerată partea cu țâșnitul. Mai degrabă, îmi târăsc din pat fundul jalnic și mahmur. Ah.

Da. Și gol pe deasupra. Chiar trebuie să lucrez la bună-cuviință, începând din momentul ăsta.

Dar natura mă cheamă. În baie, fac un pipi epic ce durează atât de mult, încât s-ar putea să fie nevoie să sun la Guinness și să îl înscriu în categoria „Cel mai lung pipi din toate timpurile". Dacă tot sunt aici, aș vrea să fac o campanie pentru a schimba sintagma „a face un pipi" în a „a te ușura de pipi".

Trag apa, mă spăl pe mâini și scap de respirația urât mirositoare de a doua zi.

Mai bine. Sunt semiuman acum.

Neah, asta este o afirmație prea generoasă. Mai degrabă, un sfert de om. Deschid robinetul, mă stropesc cu apă rece pe față și pe ochi și mă uit în oglindă. Apoi, la inelul meu. Și din nou în oglindă.

— Ce naiba ai făcut aseară, Hammer? murmur.

Ochii lui Natalie sclipesc în reflexia din oglindă. Mă întorc brusc și mă strâmb, gemând în timp ce bormașina din capul meu își reia activitatea.

Ține o ceașcă de cafea într-o mână și arată cu cealaltă spre tejgheaua de marmură.

— Acolo este aspirina. Ți-am pregătit câteva când m-am trezit și mi-am luat-o pe a mea. Se pare că ai nevoie.

Înșfac cele două pastile albe, le arunc pe limbă și le trimit pe gât, într-o misiune milostivă de a îndepărta durerea. Ea îmi vâră cafeaua sub nas.

— Din moment ce ești ahtiat după cafea, spune ea și îmi face complice cu ochiul.

O iau și îi mulțumesc. La urma urmei, este parțial un înger. Beau o parte din substanța care susține viața, iar puterile sale de refacere încep să-și facă efectul. Poate că mă apropii de jumătatea umană acum.

— Ești în regulă? Vocea ei este blândă, grijulie. Nici eu nu m-am simțit strălucit când m-am trezit. Dar acum mă descurc mai bine.

Ridic din umeri, încercând să mă prefac, deși nu mă ajută faptul că, în această dimineață, anumite părți anatomice se bălăngănesc libere. Totuși, nu pare deranjată de lipsa mea de pantaloni. Trebuie să-i dau o mărire de salariu acestei femei. Este de nezdruncinat. A depășit cu mult ceea ce era de datoria ei.

— Da, sigur. Și îmi pare rău pentru toate astea!

Fac un gest către vintre, care se îndreaptă spre teritoriul „erecție matinală".

Îmi aruncă un rânjet mic.

Isuse Hristoase!

Aș putea oare să mai încalc și alte limite de comportament nepotrivit cu ea? Ochii mei au aterizat pe mâna ei stângă și pe inelul asortat.

Inima mi se oprește. Răsuflarea îmi devine sacadată. Podeaua îmi fuge de sub picioare.

Închid strâns ochii. Nu se poate. Nu se poate. *Nu se poate*. Este doar un vis. Un vis foarte aievea. De fapt, nu am depășit *acea* linie. Dar, când deschid ochii, ea este aici, eu sunt aici, și la fel și inelele. Inima îmi iese în pas galopant din piept și îmi fură cu ea sănătatea mintală.

Arăt cu degetul.

Mă holbez.

Încerc să vorbesc.

— Ce...

Ea își pune o mână în șold.

— Ce? Este un tigru în cadă?

— Huh?

— Îți lipsește un dinte?

Îmi duc mâna la gură. Nu, te rog, Dumnezeule, nu – am coșmaruri în legătură cu asta. Îmi iubesc dinții.

Anii întregi de purtat aparat dentar i-au îndreptat, iar acum sunt un set fantastic de tocătoare strălucitoare. Trecându-mi degetele peste ele, am răsuflat ușurat. Uf! Toți sunt la locul lor.

— Dinții sunt în regulă.

— Sau *ăsta* e lucrul care te sperie? Își ridică mâna, fluturând încă o dată inelul asortat. Te-ai căsătorit cu mine aseară, prostuțule.

Își dă ochii peste cap. Sunt un pic înroșiți, de parcă nu a dormit mai mult decât mine.

— Nu-mi vine să cred că nu-ți aduci aminte.

— Nuuuu, spun cu calm, mințind ca dracu'. Îmi amintesc totul. Totul este foarte clar.

Își înclină capul, studiindu-mă.

— Este?

Îmi trec o mână peste ceafă, hotărât să îi dau de cap golului mare și gras din memoria mea.

— Mda. Este ca un televizor Tehnicolor aici, sus, spun, bătând ușor cu un deget în cap.

— Este minunat, atunci. Nu vei fi surprins când polițiștii vor apărea în scurt timp pentru a-ți lua o declarație cu privire la faptul că te-ai lăsat în costumul lui Adam, te-ai aruncat în fântânile Bellagio și ai strigat: „Vino cu mine, Mâni Zburdalnice!"

Ding, ding, ding.

Asta era. Cu aceste cuvinte, fragmente din noaptea trecută ies la suprafață. Îmi amintesc un perciune, un roller-coaster, mâinile ei zburdalnice, o băutură pe stradă, o cerere în căsătorie nebunească, apoi mi se învârte capul. Mă clatin și mă prind de chiuvetă. Îmi reamintesc și mai multe. Sexul, și sărutul, și discuțiile, și apoi ideea genială, de parcă n-am fi avut una mai bună pe lume, de a ne căsători.

Și așa am și făcut.

Pentru că... eram beți în Vegas.

Sfinte Sisoe!

Mi-am sărutat asistenta.

Mi-am regulat asistenta.

M-am căsătorit cu asistenta mea.

Mi-am încălcat singura regulă fermă. Pentru că eu nu amestec, nici măcar o singură dată, afacerile cu plăcerea. Dar, după câte se pare, aseară am călcat în picioare într-un mod spectaculos această regulă.

— Ah, și se pare că circulă o înregistrare video virală cu tine urcând pe semnul Vegas, adaugă ea. Ca o maimuță într-un copac.

Își bate joc de mine, dar, în loc să las să se vadă că sunt zguduit, adopt cel mai frumos zâmbet jucăuș.

— Sunt agil, dar nu chiar atât de agil, draga mea. Aș avea nevoie de ventuze pe mâini ca să reușesc performanța asta. Într-un efort de a o face să-i acorde ceva încredere memoriei mele, îi dau înainte: Poate că, dacă mi-ai fi spus că m-am urcat într-un roller-coaster, te-aș fi crezut. Sau pe un aparat de pinball.

Pur și simplu, nu pot să înțeleg cum acele festinuri de regulat au dus la o cerere în căsătorie și nici nu mă pot opri din a mă holba la degetul meu, ca și cum, cu cât mă uit mai mult, cu atât mai mare este șansa să dispară. Dar asta nu reușește să ducă la o dispariție spontană, chiar dacă detaliile nunții în sine sunt doar o ceață densă, ca o urmă lăsată de o lumină de neon în noapte. Îmi pot aminti de un tip într-o costumație aurie mulată, niște melodii de-ale lui Elvis, că râdeam ca un nebun cu Natalie, apoi un „Da" fulgerător. Apoi, o plimbare într-o limuzină, un toast, cum ne-am scos capetele pe fereastră, aerul nopții care ne izbea în față și ne răcorea de căldura provocată de atâta... regulat.

O amintire a sunetelor pe care le-a scos ea când a ajuns la orgasm îmi explodează în creier, ca un cor al plăcerii ei, făcându-mi penisul să fie în alertă maximă.

De ce, ah, de ce, sexul cu ea trebuia să fie atât de ridicol de sublim?

Își atinge cu degetul încheietura mâinii.

— Avionul nostru decolează în două ore, Frumoaso din Pădurea Adormită. Am făcut câteva cercetări înainte să te ridici din pat, și se pare că avem suficient timp ca tu să faci un duș și să mergem să obținem o anulare, să luăm o mașină până la aeroport și să plecăm. Am făcut deja check-inul pentru zborul nostru și putem merge direct la controlul de securitate, spune ea, frecându-și palmele una de cealaltă.

Mintea mi se învârte ca un titirez. Ne-am căsătorit aseară, iar Natalie a aranjat deja scăparea din această decizie proastă? Cum de face asta? Ea cască, singura altă dovadă că noaptea trecută a afectat-o și pe ea, dar apoi revine la normal într-o clipită. La naiba, are abilități impresionante de recuperare din mahmureală.

— Ai găsit deja pe cineva?

N-ar trebui să fiu surprins. Asta face ea. Este impecabil de organizată și o maestră a planificării. Totuși, acesta este un nou nivel de eficiență chiar și pentru ea.

— Am făcut-o. Vom fi „descăsătoriți" înainte să îți dai seama, spune ea, apoi face un semn să încep să mă deplasez. Mișcă-te!

— Ai rezervat anularea căsătoriei înainte de a ne căsători? întreb, încercând să fac o glumă. Recunoaște, m-ai adus aici plănuind să mă duci la altar și să-ți faci de cap cu mine. M-ai păcălit, nu-i așa?

Dar, judecând după încruntarea ei, am eșuat lamentabil la capitolul umor.

— Te-am păcălit?

— Da. Ca să mă poți avea toată noaptea.

Oftează adânc.

— Asta ar însemna că intenționam să mă căsătoresc cu tine aseară.

— Așteaptă. Atunci, a cui a fost ideea?

Se uită țintă la mine, ca și cum cuvintele care îmi ies din gură ar fi rostite de un străin. Poate că sunt. Când vorbește, tonul ei este plin de frustrare.

— A amândurora. Ne-am căsătorit pentru că eram beți și îndrăzneți și ne distram, nu pentru că am plănuit-o *eu*, spune ea, bătându-se cu degetul în piept. Ne-am trezit amândoi mahmuri. Ne-am trezit amândoi șocați. Eu sunt pur și simplu cea care încearcă să descâlcească mizeria pe care am făcut-o amândoi și să se asigure că încă ajungem acasă la timp. Mulțumită uimitoarelor mele abilități de căutare pe Google, precum și capacității mele extraordinare de a mă trezi înaintea ta, am reușit performanța. Nu prin vreo schemă de supremă șiretenie. Oricum, am dat de un jurist care nu este prea departe, în drumul nostru către aeroport. Mașina de serviciu va fi aici în treizeci de minute. Acum, dacă vrei să mă scuzi, trebuie să-mi usuc părul.

Se răsucește pe călcâie. Dar, înainte de a pleca, își întoarce privirea spre mine, apoi își coboară ochii de-a lungul trupului meu.

— Apropo, frumoasă erecție. În caz că ai uitat partea aia de aseară, ne-am tras-o de patru ori, iar tu ai avut orgasme așa tari și zgomotoase cum nu cred să mai fi avut vreodată.

Pleacă, în timp ce picioarele mele sunt lipite de gresia din baie, iar penisul meu este îndreptat în direcția ei, dorind o repetiție.

— Culcat, băiete, murmur, dar mădularul nu mă ascultă, pentru că ceea ce tocmai a spus ea a fost al naibii de incitant.

La fel au fost și toate acele orgasme de aseară.

— Și tu ai fost zgomotoasă, îi strig în timp ce mă târăsc până la duș, pornesc apa la presiune mare și încerc să mă spăl de regrete.

Pentru că, oricât de fierbinte ar fi fost sexul, eram sigur că am trecut peste perioada în care făceam alegeri proaste în ceea ce privește femeile. Fusesem la dezintoxicare, îmi învățasem lecția și urmasem propriile reguli.

Până aseară.

Când am dat-o rău de gard.

Îmi vâr capul sub jet, lăsând apa fierbinte să-mi opărească gâtul și să-mi curgă pe spate. În timp ce mă săpunesc, o rafală de amintiri își croiește drum în conștientul meu, reamintindu-mi de cele două mari greșeli din trecut când vine vorba despre femei. Mi-o imaginez pe Roxy, zâmbetul ei sexy care m-a cucerit, apoi scrisoarea de la ea, ani mai târziu, în care încerca să mă rupă în bucăți. Având în vedere cum s-a întâmplat tot rahatul cu ea, am fost prudent și atent cu Katrina. A contat mult prea puțin. Târfa m-a atacat oricum.

Pieptul mi se contractă dureros când mi-o imaginez pe frumoasa blondă și dulce din cealaltă cameră făcând același lucru. Natalie ar putea să mă tragă în țeapă și să-mi halească afacerea cu fulgi cu tot. Acum, este doamna Hammer. Are acces la tot ce-mi aparține și nu pot să nu mi-o imaginez cum îmi ia numerele cardurilor de credit, cum îmi fură lucrurile, cum își înfige ghearele în mine.

Dar este o nebunie să cred așa ceva.

— Revino-ți! mormăi, pentru că Natalie nu m-ar trage niciodată în piept.

Nu este ca restul. Nu este genul de femeie care să-ți dea un șut în boașe.

Numai că... o cunoști doar de șase luni, amice.

Îmi frec mai tare pielea și încerc să mă conving să nu cad în prăpastie. Sunt ridicol. Eu și Natalie am petrecut *o* noapte împreună, iar ea a organizat deja anularea căsătoriei pentru a ne îndrepta greșeala. Doar pentru că în trecutul meu există câteva gagici nebune de legat nu înseamnă că și tipa pe care am regulat-o aseară o s-o ia pe câmpii.

Dar să o numesc „tipa pe care am regulat-o" mi se pare greșit, mai ales că metalul de pe degetul meu strălucește, reamintindu-mi că ce-am avut cu ea a fost cu mult mai mult decât un simplu *regulat*. Crâmpeie de râsete și bună-dispoziție se agită în creierul meu, împreună cu amintirea unor sărutări dulci și tandre, a unei legături care părea mai profundă.

Aseară nu doar i-am tras-o. Sunt sigur de asta. Ceea ce s-a întâmplat între noi doi a fost mai mult decât atât.

Sunt la fel de sigur și de faptul că asta nu se poate întâmpla din nou.

16

Treizeci de minute mai târziu, am ochelarii de soare la ochi, durerea de cap s-a mai domolit, mulțumită aspirinei, iar eu mă strecor într-o mașină răcoroasă, cu aer condiționat, care ne duce la un mall. Nu vorbim pe toată durata călătoriei. Nici măcar nu știu ce să spun. Nici ea nu pare dornică să vorbească. Poate că am enervat-o cu comentariul meu cum că *m-a păcălit*. Sau poate că și ea are dureri de cap din cauza mahmurelii.

Parcăm în fața la Easy Out Divorce.

Un bărbat de vreo treizeci și ceva de ani, cu un cercel cu diamante și o cămașă purpurie cu dungi, iese să ne întâmpine. Ne strânge sociabil mâna, ne invită în sediul său gol, cu un birou de metal, și ne ghidează de-a lungul procedurilor cu o atitudine veselă.

— Iar asta este tot ce trebuie să faceți, ne spune el, zâmbind. Costul este de o sută nouăzeci și nouă de dolari pentru pregătirea documentelor, apoi va trebui să le depuneți personal la tribunal, iar taxa de depunere este de două sute șaizeci și nouă de dolari. Puteți să faceți asta luni. Vă voi da instrucțiuni.

Natalie clatină din cap.

— Avem nevoie de pachetul complet de servicii. Zburăm înapoi acum.

Tipul pocnește din degete, dându-și seama de situație.

— Corect, corect. Am vorbit despre asta la telefon în această dimineață. Voi sunteți newyorkezii. Bate din palmele lui mari, și continuă: Va trebui să grăbim puțin lucrurile și să fac întreaga procedură în numele dumneavoastră. Voi pregăti anularea comună, o voi depune și voi plăti taxele de judecătorie, spune el și face un gest larg cu mâna. Apoi voi ridica hotărârea de anulare semnată de judecător. Acum, el mimează semnarea unei hârtii. Și toate astea costă doar șapte sute nouăzeci și nouă de dolari. Puteți plăti un avans și să achitați în rate sau plătiți totul acum. Cum vă convine mai mult?

— Rate, spune Natalie în timp ce eu declar că plătim totul acum.

Tipul face ochii mari și își ridică mâinile ca și cum ar vrea să spună: „Nu mă băgați la mijloc."

— Aș prefera să plătesc în rate, spune Natalie cu voce liniștită, dar fermă.

— Mă ocup eu de asta.

Îmi scot cardul de credit din portofel.

Ea strânge din dinți, apoi îmi vorbește cu un șuierat monoton:

— Cred că putem plăti amândoi costul anulării, Wyatt.

— Nu este nevoie. O să mă ocup eu de asta.

— Vreau să împărțim onorariul.

Fiecare cuvânt pe care îl spune este ca o mușcătură.

— Iar dacă ne tot certăm pe tema asta, o să mă doară iar capul.

Idem, așa că nu voi insista asupra acestui aspect. Și nici nu am de gând să cedez în fața poziției „hai să împărțim nemțește divorțul" adoptată de ea.

— Trebuie doar să o rezolvăm, Nat. Nu mai protesta, și ne putem ocupa de amănunte mai târziu.

Își încrucișează brațele în timp ce îi înmânez tipului cardul bancar și îi spun:

— Tot tacâmul.

Acceptă plata, ne arată unde să semnăm pe linia punctată și ne spune că ne va ține la curent.

— Felicitări pentru că v-ați despărțit, spune el zâmbind și făcându-ne cu mâna.

În timp ce plecăm, Natalie mă privește fix.

— Ce-a fost asta? De ce trebuie să plătești numai tu?

— Pentru că a fost greșeala *mea*.

— Ah. Corect. Bineînțeles.

Se oprește asupra acestor cuvinte, apoi îmi aruncă o privire oțelită.

— Deci, la hotel era posibil să te fi păcălit? Dar acum e greșeala *ta*?

Dau să răspund, dar ea nu-mi dă ocazia, apropiindu-se și mai mult, astfel că ajungem nas în nas.

— Poate că și eu voiam să plătesc ca să o repar. Nu ești singurul care a făcut o greșeală.

— Nu asta am vrut să spun, zic eu în timp ce îi deschid ușa.

— Ei bine, *ce* ai vrut să spui?

— Uite, spun în timp ce o urmez în mașină și șoferul iese din parcare, îmi pare rău. Îmi pare rău că lucrurile au luat-o razna aseară. Îmi pare rău că am sugerat să ne căsătorim. Îmi pare rău că toată noaptea a fost un dezastru. Îmi pare rău pentru tot. Măcar atât pot să fac, să plătesc pentru toată tărășenia.

Închide ochii, ca și cum asta o doare.

— Acum, chiar îmi pare foarte rău.

Vocea ei este tăcută, înfrântă.

Habar n-am cum de am ajuns de la a avea parte de noaptea vieții noastre la a ne certa ca un cuplu căsătorit

de ani buni. Ah, da. Ne-am căsătorit. Așa am ajuns aici. Am făcut ceva incredibil de stupid. Dar cel puțin putem repara această mare greșeală.

— Uite, cu cât se termină mai repede, cu atât mai bine, nu?

— Absolut.

— Și se va termina în curând. Așa cum a spus și tipul ăla.

În timp ce mașina se deplasează pe autostradă, încerc să mai destind atmosfera.

— Hei, cred că zicala aia chiar este adevărată. Ce se întâmplă în Vegas rămâne în Vegas. Ne vom întoarce la New York curați ca lacrima. Va fi ca și cum noaptea trecută nu s-a întâmplat niciodată.

— Cu siguranță, spune ea cu buzele strânse, în timp ce se întoarce să se uite pe geam pentru tot restul călătoriei.

Nu spunem prea multe în timpul zborului spre casă. Sau pe drumul spre Manhattan. Când ajungem la apartamentul ei, îmi dreg vocea.

Dar ce ar trebui să spun? „Mulțumesc pentru amintirile frumoase ale unei nopți minunate, pe care nu o voi uita niciodată?"

Totuși, nu pot spune așa ceva. Lucrurile sunt tensionate între noi, dar tot răul spre bine, pentru că nu putem fi împreună.

În schimb, îmi folosesc cea mai bună voce profesională.

— Ne vedem la birou.

Ea îmi face un semn scurt de rămas-bun, iar eu mă duc acasă și dorm, ca să scap de celelalte decizii proaste pe care le-am luat, până când vine dimineața de luni și trebuie să dau din nou ochii cu ea.

17

Până acum ar trebui să fie evident că nu fac întotdeauna cele mai bune alegeri în ceea ce privește femeile. Nu sunt sigur de ce. Poate că am un semn pe frunte pe care scrie: „Nebun! Luați-mă în calcul. Mă potrivesc bine cu femeile nebune. La fel ca un vin bun cu brânza."

Nu dau vina pe femei, pentru că sunt un bărbat care își asumă responsabilitatea rahaturilor pe care le face. Știu că eu sunt cel care are o problemă, și a început cu Roxy. Mi-a atras atenția în timpul cursului de astronomie din ultimul an. Ne-am mutat împreună după facultate, iar ea lucra până târziu în relații publice la o mare firmă din New York. Și eu lucram până târziu, încercând să mă fac maistru tâmplar. Roxy era grozavă, mă sprijinea în toate și era tot ce își putea dori un tânăr care își croia drum în Manhattan – distractivă, solidară și optimistă, dar și nestăpânită în pat. Dar nu asta e ideea. Ideea este că ea a fost cea care m-a îndemnat să pornesc pe cont propriu și să-mi construiesc afacerea de tâmplărie. Mi-a oferit chiar și câteva sfaturi și îndrumări.

Puteți să vă dați seama cam în ce direcție mă îndrept?

Da, și eu la fel.

Ea a fost esențială în a mă încuraja să-mi deschid firma, dar, după ce și-a desfăcut picioarele pentru un bancher, am încurajat-o să își întindă aripile departe de mine și să plece naibii din apartamentul meu.

Şi-a făcut bagajele şi s-a mutat cu el. Păcat că nu a fost ultima dată când am dat ochii cu ea. O lună mai târziu, a încercat să-şi bage ghearele în afacerea mea, susţinând în cererea de chemare în judecată că a furnizat „capitalul intelectual" pentru a mă ajuta să încep. Că nopţile târzii în care a făcut schiţe şi a planificat cu mine înseamnă că merita o parte din WH Carpentry & Construction. Toate acele încurajări trebuiau să îi aducă ceva, susţinea ea.

Voia un procentaj din venituri pe vecie şi era gata să se lupte cu mine pentru asta.

A fost o încurcătură de toată frumuseţea, iar prietenul meu Chase m-a pus în legătură cu vărul lui, care este un avocat dat naibii. M-a ajutat, şi le sunt dator amândurora.

Mi-aş dori să pot prevedea astfel de lucruri. Mi-aş dori să ştiu când ajung să mă implic într-o relaţie cu cineva care va încerca să dea un şut la gioale afacerii mele. M-am întrebat dacă nu cumva sunt prea încrezător, dar, la drept vorbind, nu cred că asta este problema. Nu sunt genul de om care să pice mai întâi în plasă şi abia apoi să pună întrebări.

Luaţi exemplul cu Katrina. Am fost atent cu ea, am aşteptat până când contractul nostru cu site-ul s-a încheiat. Am schimbat parolele, doar ca măsură de precauţie, înainte de a o invita în oraş. Părea o fată drăguţă, şi chiar şi sora mea o plăcea. Şi, la naiba, nu este uşor să obţii aprobarea lui Josie Hammer!

Este suficient să spunem că am fost cu toţii şocaţi când Katrina a luat-o razna.

Josie a declarat că de vină a fost doar ghinionul meu aparte. În plus, toată lumea are un prieten care se combină cu nebuni. Presupun că eu îndeplinesc cota pentru toţi prietenii mei. Dar nu este ca şi cum ar exista un test pentru nebunie. Ăsta este încă un motiv pentru

care trebuie să stau departe de tentația pe care Natalie o aduce la serviciu.

Deși asistenta mea arată absolut delicioasă luni dimineața, stând la biroul ei și completând hârtii, nu mă gândesc la picioarele ei goale sau la gâtul ei lung. Și nici nu trag cu ochiul la sânii ăia absolut fantastici de care adoră să fie mușcată. Și cu siguranță nu-mi petrec nici măcar o secundă imaginându-mi-o cum își încrucișează picioarele peste fundul meu și cum își înfige unghiile în carnea mea.

Mintea mea este curată ca lacrima, pentru că am fost norocos în acest sfârșit de săptămână în Vegas, obținând anularea căsătoriei la timp. Sper că asta înseamnă că seria mea de ghinioane se termină și că sunt în siguranță, de partea cealaltă a necazurilor. Judecând după zâmbetul strălucitor de pe chipul lui Natalie, și ea este perfect mulțumită să meargă mai departe. Ca și cum nici măcar nu s-ar fi întâmplat.

— Vești bune. Am primit un telefon pentru o estimare de recondiționare a unei bucătării pe Park Avenue, spune ea, apoi îmi dă detaliile și îmi zice că trebuie să fiu acolo la ora șaisprezece.

Mă joc cu o cutie de agrafe de hârtie de pe biroul ei.

— Minunat. Vrei să faci tu schemele?

— Bineînțeles. Asta este treaba mea.

În timp ce iau sculele și mă îndrept spre ieșire, îmi iau rămas-bun, iar ea îmi face un semn rapid cu mâna. Sunt mirat când îi văd mâna stângă. Degetele îi sunt goale. Nu mai poartă inelul.

Pe al meu îl am încă pe deget, și, sincer, nu sunt sigur de ce nu l-am dat jos când m-am întors sau de ce nu am observat că încă îl port.

Mă cuprinde pentru scurt timp un sentiment de tristețe, dar nu are rost, așa că îmi scot din minte

sentimentul și mă concentrez asupra lucrului pentru următoarele câteva ore.

Mai târziu în acea zi, Natalie mi se alătură la întâlnire, cu geanta ei de laptop în mână. Este profesionistă până în vârful unghiilor, răspunde la întrebările clientului și mă face să arăt ca o vedetă rock.

La ieșirea din clădire, îi mulțumesc, apoi o întreb cum se simte astăzi.

— Este totul în regulă cu tine?

Bate ușor cu un deget în încheietura mâinii.

— Totul este minunat, dar trebuie să fug. Ora de karate. Pa!

Într-o clipă, dispare din fața mea, o ia spre nord pe Park și se amestecă în marea de newyorkezi. Tot fără inel.

Înapoi în apartamentul meu, mă joc cu verigheta. Îmi trec degetul mare și arătătorul peste metal, dar nu o scot încă.

În timp ce pregătesc o omletă pentru cină, mă întreb cum preferă Natalie ouăle, dacă i-ar plăcea omleta făcută de mine. În timp ce mă așez și mănânc, îmi scot inelul și îl învârt absent în cercuri pe masa din bucătărie.

După ce termin de mâncat, bag un Oreo în gură și deschid e-readerul pentru ultima mea carte cu informații fascinante. În timp ce citesc, las inelul să cadă de pe un deget pe altul, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Las e-readerul jos și mă duc în dormitor, ridicând fotografia înrămată în carton cu noi doi în vârful roller-coasterului. Dar faptul că o privesc mă face să tânjesc după ceea ce nu pot avea, așa că o pun jos.

Mai târziu, țin verigheta sub lumina din baie, apoi o arunc în dulăpiorul cu medicamente, întrebându-mă ce a făcut Natalie cu a ei.

***

Dar nu contează, pentru că, o săptămână mai târziu, când sun la Easy Out Divorce, tipul gargaragiu îmi spune:

— Totul este în curs de desfășurare. Actele au fost depuse. Veți fi un om liber în scurt timp.

— Minunat, spun eu.

Și este minunat. Este cu adevărat grozav cât de repede poți anula o greșeală colosală. Îi spun lui Natalie când trec pe la birou, în drum spre casă de la noua lucrare pe care am contractat-o săptămâna trecută.

Zâmbetul ei rece, împreună cu un rapid „astea-s vești bune", este singurul răspuns. Își ia poșeta, o pune pe umăr și pleacă.

Așa continuăm și în următoarele două săptămâni. Mergem la estimări; planificăm noi proiecte. Eu construiesc, ea se ocupă de management. Contractăm câteva lucrări noi, inclusiv una pentru o prietenă de-a Lilei. Numele ei este Violet și ne spune că a fost atât de inspirată de noua bucătărie a Lilei, încât vrea un aspect și o senzație similare. O felicit pe Natalie când îmi arată contractul pentru această lucrare, deoarece ne va readuce pe calea expansiunii.

— Vom începe lucrul peste câteva săptămâni. Atunci avem un interval în care o putem încadra, spune Natalie cu o voce profesionistă. Iar Lila părea fericită că ne-a pus în legătură cu Violet. Mi-a spus, când a venit din nou la cursul meu de tehnici de autoapărare, cât de groaznic se simte pentru că a picat lucrarea din Vegas.

— A venit la unul dintre cursurile tale?

Natalie încuviințează din cap.

— Da. Ciudată chestie. Eram atât de obișnuită să o văd ca o consecință a faptului că lucram cu tine, apoi, dintr-odată, a apărut acolo. A spus că vrea să învețe tehnici de autoapărare.

— Asta este destul de mișto.

— Prinde repede. Și sunt încântată că i-a spus unei prietene despre tine. Asta ne cam pune din nou pe drumul cel bun, după neplăcerea din Vegas.

La început, nu sunt sigur la care neplăcere se referă – căsătoria sau anularea lucrării –, dar apoi îmi dau seama că se referă la afacere. Iar asta îmi convine, din moment ce demonstrăm cât de bine lucrăm împreună ca viitori divorțați. Suntem amândoi profesioniști, calmi, și nu ne luăm unul pe altul în răspăr. Ca și cum am dovedi, cu fiecare nenorocită de interacțiune, cât de neafectați suntem de acea noapte din Vegas.

De ce ar trebui să ne comportăm altfel? La urma urmei, am plănuit de la început să profităm la maximum de ea și am făcut ceea ce ne-am propus. Ne-am bucurat de întreaga experiență a Vegasului și am lăsat totul în urmă când a răsărit soarele.

În seara asta, voi continua să uit de ea, pentru că am plecat la un meci al celor de la Yankees. Mai întâi, mă opresc la patiseria Sunshine, unde Josie tocmai închide. Mătură podeaua când intru și radiază când mă vede.

Zâmbesc și eu.

— N-ai uitat, nu-i așa?

Ea râde și clatină din cap.

— Nu mi-ai spus decât de cinci ori.

Ridic un deget.

— *O dată*. Ți-am spus o dată. Pentru că i-am spus lui Chase că o să-ți spun o dată. Este suficient de jenant.

— Atunci, cred că-i ești extrem de îndatorat.

— Își încasează datoria de ani întregi.

Josie sprijină mătura de perete și se îndreaptă spre zona din spatele tejghelei. Ia o cutie mică, galbenă, de patiserie. Un autocolant în formă de inimioară este lipit pe cutie, pentru a o ține închisă. O aruncă spre mine.

— O brioșă cu căpșune pentru Chase Summers.

— Nu-mi vine să cred că îi duc o prăjitură afurisitului ăluia până în Bronx.

Adulmec cutia.

— Te rog, spune-mi că înăuntru este un baton cu șapte straturi pentru mine ca recompensă.

— N-ai tu asemenea noroc.

Arată spre autocolantul în formă de inimioară.

— Este doar pentru el.

Îi citesc scrisul: „Cea mai bărbătească brioșă din lume. Deloc :) Dar mă bucur că îți place și mă bucur că ți-a fost dor de ea. Să ne vizitezi cât mai curând! A trecut prea mult timp!"

— Îți jur, Josie. Doar despre asta vorbea când ne-am făcut planurile. „Îmi aduci o brioșă? Îmi aduci o brioșă?" I-am zis: „Frățioare, ia-ți și singur." Dar a avut ture de zi toată săptămâna, așa că nu a putut să vină. Și a trebuit să mi se facă milă de el, având în vedere că, ei bine, știi tu...

Fac un gest cu mâna ca și cum s-ar rostogoli.

— A salvat vieți într-o Africă devastată de război anul trecut, completează Josie. Omul merită o brioșă. Nu uita să-i spui Doctorului Bunăciune să treacă pe aici să mai ia una.

Îi arunc o privire.

— Nu-l numi așa.

Cască ochii de parcă ar vrea să zică: „Cine, eu?"

— Așa obișnuiai să-l strigi, zice ea.

Clatin din cap.

— Ai încredere în mine. Nu i-am spus niciodată așa.

— Atunci, cine a făcut-o?

— Toate. Doamnele.

Face un gest către ea însăși.

— Sunt o doamnă.

— Iar el este un câine.

Ea râde.

— Sună ca un compliment, atunci, din moment ce îți plac câinii.

Stau să mă gândesc puțin.

— M-ai prins cu asta, spun, apoi mă îndrept către ușă.

Dar mă opresc la jumătatea drumului și bat cu degetele într-o masă galbenă, în timp ce mă gândesc dacă nu cumva ratez o șansă de a-mi băga nasul. Adică, să văd ce face Natalie.

— Hei, Josie, spun, cu nonșalanță.

— Da?

— Totul este în regulă cu Natalie?

Josie își înclină capul într-o parte.

— Bineînțeles că da. De ce întrebi?

Ridic din umeri.

— Fără niciun motiv. Voiam doar să fiu sigur.

Josie se uită fix la mine, și știu că am spus prea multe. Este sora mea și citește emoțiile de parcă ar fi tatuate pe frunte.

— S-a întâmplat ceva în Vegas?

Pufnesc în derâdere.

— Nu. Dumnezeule, nu! spun, negând cu pricepe-rea unui campion.

Apoi, mă cuprinde îngrijorarea.

— De ce? Ți-a spus ceva?

— Nu. Eram doar curioasă. Totuși, a fost mai tăcută în ultima vreme. I-ai spus vreo stupizenie?

Cam vreun milion de lucruri stupide.

— Nu mai multe decât de obicei, zic eu cu un zâmbet larg, răsuflând ușurat.

— Serios. Ai fost băiat cumsecade? întreabă, fixându-mă cu ochii ei mari și verzi.

Provocându-mă. Făcându-mă să-mi pun aceeași întrebare. Oare dacă m-am căsătorit cu Natalie dintr-un capriciu și apoi am anulat căsătoria pot să rămân în tabăra băieților cumsecade? Trecând în revistă zilele petrecute în Vegas cu Natalie, decid că am fost băiat cumsecade. Poate nu un tip inteligent. Poate nu un tip precaut. Dar, cel puțin, m-am purtat bine cu ea și am fost un șef bun de când ne-am întors.

— Am fost foarte cumsecade. Atât de cumsecade, încât merit un baton cu șapte straturi, spun, fluturând din gene.

Ea râde și ia un baton din spatele tejghelei.

— Știi că întotdeauna îți dau unul.

— Ești cea mai bună soră din întreaga lume, lume, lume, strig, făcându-mi vocea să imite ecoul, ca și cum aș vorbi la un microfon.

— Știu, știu, știu. Îmbrățișează-l pe Chase din partea mea.

— Niciodată. Asta nu se va întâmpla niciodată.

18

Pe stadionul Yankee, îl găsesc pe fostul meu coleg de colegiu pe al treilea rând, lângă prima linie de bază, butonându-și telefonul.

— Hei. Toate femeile fac stânga-mprejur când dau cu ochii de tine?

Îl bat amical cu palma pe spate.

— Este greu să fii ultima alegere a tuturor pe Tinder.

— De parcă eu nu știu, frate, spune el, apoi ne salutăm pumn în pumn. Mă bucur să te văd.

— Și eu.

Îi privesc pielea, acum de o nuanță maro-aurie.

— Cred că un an de muncă sub cerul liber are efectul ăsta.

Își întinde un braț.

— Îți place bronzul meu? Chiar că acum sunt băiatul de aur, spune el, apoi îmi face cu ochiul și apucă cutia de prăjituri. Haide! Mi-au lipsit dulciurile cât am fost plecat.

Chase tocmai s-a întors după un an de muncă pentru organizația Medici fără Frontiere. A plecat la scurt timp după ce și-a terminat rezidențiatul în medicina de urgență, iar acum s-a întors în New York, unde lucrează la un spital de urgență.

— Nu există brioșe în Africa?

— O să fii șocat, dar nu, spune el, în timp ce citește autocolantul, zâmbește și deschide cutia.

Bagă în gură o bucată din minunăția cu căpșune. Își dă ochii peste cap de plăcere și arată cu degetul.

— Acesta este sensul vieții. Chiar aici. Această brioșă.

— Josie este o adevărată zeiță a produselor de patiserie.

— Așa este, spune el, pe un ton plin de adorație. Iar asta îmi face ziua mai bună. Crede-mă, a fost o după-amiază de rahat. Mă rog, pentru alți oameni.

— Dă-mi voie să ghicesc. Ai avut parte de cinci înjunghieri, spun, în timp ce pe panou rulează o recapitulare a meciului de aseară.

Își trece o mână prin – ați ghicit – părul brun-auriu și râde cu toată inima.

— Patru, de fapt. Împreună cu trei focuri de armă și un borcan de muștar în interiorul unei cavități corporale, spune el, apoi îmi zice exact unde a fost găsit borcanul în timp ce devorează glazura roz.

Mă strâmb.

— Omule, cum poți să mănânci în timp ce spui povestea asta?

El ridică din umeri.

— M-am născut lipsit de orice urmă de sensibilitate. Bănuiesc că ăsta este unul dintre motivele pentru care sunt atât de bun în meseria pe care o am, spune el sec, ca un nenorocit încrezut, așa cum îl știu.

Este un tip grozav, totuși. Întotdeauna mi-a asigurat spatele, iar eu am făcut la fel în cazul lui.

Termină brioșa, pune autocolantul în buzunar și spune:

— Transmite-i lui Josie că este în continuare cel mai bun patiser din zonă.

— Ar trebui să te duci acolo. Spune-i personal, zic eu, pentru că Josie și Chase se cunosc.

El a venit acasă în câteva vacanțe în timpul facultății și a stat la noi, și s-au împrietenit. Mă opresc, amintindu-mi de comentariul ei cu Doctorul Bunăciune.

— Așteaptă! Nu te duce acolo! Să nu te vezi cu ea!

Se încruntă și își ridică mâinile ca și cum ar cântări ceva.

— S-o văd, să n-o văd? Care dintre ele, Hammer?

— S-o vezi, Summers. Dar nu te da la ea, îl avertizez.

Mișcă din sprâncene.

— Dar încă este o gagică beton, nu?

Mă încrunt.

— Omule. Nu spune asta. E sora mea, ca să nu mai spun că este persoana mea preferată din Univers.

— Din punct de vedere empiric însă, este superbă. Este un fapt medical.

— Nu poți să spui rahaturi din astea doar din cauza diplomei. Nu se poate. Nu este permis, spun, în timp ce cei de la Yankees ies de la vestiare și mulțimea aplaudă.

— Relaxează-te, omule! Am fost prieten cu ea aproape la fel de mult timp cât am fost prieten cu tine. Și nu m-am dat la ea nici măcar o dată.

— Foarte bine. Putem vorbi despre altceva în afară de sora mea?

— Sigur, spune el, cu nonșalanță. Cum ar fi, să zicem, despre viața de bărbat căsătorit?

Scutur brusc din cap. Mă uit în jos la degetul meu inelar. E gol.

— De unde ai știut?

Râde cu poftă.

— Omule, mi-ai trimis un mesaj la trei dimineața din Vegas și mi-ai spus că te-ai căsătorit. Am crezut că

îmi joci o farsă. A fost pe bune? întreabă el, în timp ce crainicul anunţă alinierea, iar numele şi pozele jucătorilor sunt afişate pe panou.

Ridic din umeri, încuviinţez din cap şi spun că da.

— Care-i treaba?

Îi povestesc versiunea scurtă despre cum am petrecut eu şi Natalie în Vegas, apoi cumpăr câteva pahare de la băiatul cu bere din tribune. Şi, cum nu am suflat nicio vorbă nimănui, chiar mă simt bine să-i spun lui Chase ce s-a întâmplat.

— Deci, încă nu ai rezolvat acea mică problemă? mă întreabă el, în timp ce îi întind un pahar. Ţi-am spus, există o pastilă pentru asta. Ar fi trebuit să o iei în seara aia.

— Cum se numeşte pastila asta? întreb, muşcând momeala.

Îşi atinge bărbia cu degetul.

— Să vedem. Cum se numea? Un reprezentant farmaceutic a adus una zilele trecute. A, da, aşa e. Se numeşte „Fă exact contrariul fiecărui nenorocit de instinct pe care îl ai când vine vorba despre femei".

— Deci, este o pastilă opusă celei pe care o prescrii după ce lucrurile s-au întâmplat.

— Serios, totuşi, omule, spune el, strângându-mă de umăr. În definitiv, nu s-a întâmplat nimic rău. Aţi rezolvat totul şi acum mergi mai departe.

— Da, cu siguranţă, spun, luând un pahar, dar cuvintele mi se par ciudat de goale.

— La naiba, toată lumea face prostii în Vegas!

— Este ţara tâmpeniilor.

— Este ca un ritual de maturizare.

— Cu excepţia ta. Tu nu faci niciodată tâmpenii, subliniez, şi este adevărat.

Chase este băiatul de aur de sus până jos. A sărit două clase la școală, a obținut o bursă completă la colegiu și a absolvit primul din an. A urmat facultatea de medicină, a obținut un rezidențiat excelent, apoi a decis să-și ia un an sabatic pentru a da o mână de ajutor într-una dintre cele mai afectate de război regiuni din lume. Ah, și poate salva vieți. Deci, cam asta este. Nu are absolut nicio problemă când vine vorba despre femei.

— Nu, nu fac. Dar, dacă aș fi fost în Vegas, probabil aș fi făcut același lucru, spune el. Mai ales dacă aș fi avut o pasiune pentru asistenta mea, așa cum ai tu.

Îmi întorc capul în direcția lui, chiar dacă meciul pare încins.

— Ce? De ce naiba spui asta? Te-ai întors în oraș de doar două săptămâni. De unde știi tu?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Domnul protestează prea mult, pare-mi-se.

— Mă rog. Răspunde la întrebare, omule!

Chase ia o gură zdravănă din bere.

— Din cauza felului în care tocmai ai vorbit despre ea. Îți place de femeia asta.

Îmi întredeschid buzele ca să ripostez, dar ce ar fi de spus? Are dreptate. Chiar îmi place de Natalie. Mi-a plăcut încă din prima zi. Dar asta nu contează. Nu sentimentele mele sunt problema. Situația este problema, și nu se va schimba prea curând.

— În plus, continuă el, nu ești genul de tip care să le reguleze și să le lase cu ochii-n soare.

— Am cont pe Tinder, spun în defensivă, în timp ce aruncătorul servește o lovitură.

— Și l-ai folosit de câte ori, o dată?

Ridic din umeri cam rușinat. Are dreptate. Nu mă dau în vânt după Tinder.

— O dată. Da.

— Baftă, atunci, să lucrezi cu ea în fiecare zi! Trebuie să fie foarte nasol.

O altă lovitură ajunge la bază.

— Mulțumesc! Mulțumesc mult! Această discuție de încurajare a fost minunată. Acum, sunt foarte pregătit pentru calvarul de la nouă la cinci.

— Viața ar putea fi mai rea, spune el, cu un zâmbet malefic. Ai putea fi la Urgențe, cu un borcan de muștar în fund.

19

Pe scara chestiilor nasoale, să lucrezi cu Natalie nu este la fel de rău ca, să zicem, să-ţi dai cu ciocanul peste degetul mare. Şi nici nu doare la fel de tare ca atunci când te izbeşti cu genunchiul de sistemul *home cinema* pe care tocmai l-ai instalat într-o mansardă din Tribeca, proaspăt renovată pentru un regizor celebru şi soţia sa care e actriţă celebră.

Sigur, loviturile şi izbiturile reprezintă un risc profesional, dar, ultima dată când mi-am tras-o de unul singur de două ori într-o zi... Stai, asta sună foarte obscen. Oricum, este suficient să spun că epoca de gheaţă, de care *nu* mă bucur, cu Natalie mă scoate din circuit la serviciu. Dar fac tot posibilul să îmi alung din minte toate gândurile legate de ea, pentru a putea termina treaba din Tribeca.

Nu este uşor. Zilele astea, Natalie pare să ocupe o parte enervant de mare din spaţiul meu mental, şi aş vrea să o evacuez.

Cel puţin, aş vrea să o mut în partea din creierul meu unde se află „doar colegii de serviciu".

Când mă întorc la birou pentru a lăsa uneltele, Natalie vorbeşte la telefon.

— Perfect. Voi fi acolo diseară. Intersecţia dintre Sixty-Fourth şi Lex. Apreciez foarte mult că te-ai gândit la mine pentru cursul suplimentar.

Ridic dintr-o sprânceană și îi fac un semn de „bravo" cu degetul mare. Spuneți-mi Enciclopedia Brown, dar presupun că a obținut încă o ofertă de karate. Când închide, îmi întind larg brațele.

— Cineva a dat lovitura?

Ea zâmbește, și totul este în regulă în lume. În rânjetul ei, simt cum tensiunea care a existat între noi de la Vegas încoace dispare. Ne-am întors la ceea ce eram înainte. Suntem colegii care se sprijină unul pe celălalt. Suntem colegii care mănâncă împreună mâncare picantă. Suntem în regulă.

— Da. Un alt *dojo* m-a pus pe lista de suplinitori. Sunt încântată.

Mă încrunt.

— Lista de suplinitori? Ar trebui să ai propriile cursuri.

Ea ridică din umeri.

— Este în regulă. Mie îmi convine.

— Dar cum te ajută asta cu videoclipurile și cum îți construiește reputația ca antrenor? Oamenii ar trebui să dorească să vină la cursurile *tale*, nu să dea peste tine atunci când înlocuiești câte un fraier care nu-și poate ține ședința.

— Mie îmi convine, Wyatt, spune ea răspicat, și poate că, până la urmă, nu sunt din nou în grațiile ei.

— Cred doar că te subestimezi.

— Nu-ți face griji în privința asta. Serios, sunt în regulă.

Bate cu palma în teancul de cecuri de pe birou.

— Unele facturi sunt scadente. Am completat cecurile. Dacă ai putea să le semnezi, le pot trimite prin poștă când plec.

Îmi întinde un stilou, iar eu mă simt ca și cum aș fi fost certat și trimis la culcare fără masa de seară. Poate că

am întrecut măsura. Nu o mai pot citi. Mă aplec mai mult ca să semnez și sunt atât de aproape, încât îi pot simți aroma. Înghit în sec, amintindu-mi cum era să-mi trec nasul peste părul ei, să-mi plimb buzele pe pielea ei, să o inspir. Mă blestem că nu i-am făcut sex oral în acea noapte. Ce-a fost în capul meu? Mi se umple gura de salivă în timp ce semnez cecurile și visez cum îngenunchez sub birou, între picioarele ei, și îmi îngrop fața sub fusta aia. Să-i gust căldura dulce. Să o ling, să o sug, să o lipăi.

— La naiba! mormăi eu.

— Ce s-a întâmplat?

Scula mea este ca un piron, iar în creierul meu se învârte un carusel de imagini cu trupul tău gol, extraordinar de ispititor, asta s-a întâmplat. Dar o putem rezolva ușor dacă ți-ai desface picioarele și m-ai lăsa să te mănânc naibii chiar acum.

— Nu s-a întâmplat nimic. Totul este în regulă.

Fac un gest cu mâna ca și cum nu contează și încerc să mă poziționez astfel încât să nu mi se vadă erecția. Îmi răsare în minte o amintire, cu Natalie care îmi spunea, pe aparatul de pinball, că obișnuia să mă admire la serviciu. Mă întreb dacă mai face asta. Dacă ochii ei sunt din nou ațintiți asupra vintrei mele și dacă este mulțumită de efectul pe care l-a avut. Dacă ar vrea să facă ceva pentru a-mi ușura durerea pe care o simt acum. Și, mai ales, mă întreb dacă și ea simte același lucru.

— Ultimul cec, spune ea, strecurându-l în fața mea, cu mâinile periculos de aproape de mădularul meu. Este cecul meu de salariu.

Ridic stiloul deasupra liniei de semnătură și dau să încep semnătura mea în stilul John Hancock, când tresar. Suma este greșită.

— Ce-i asta?

Arăt spre cec. Nu mă mai gândesc la ce are între picioare. Mă gândesc la ce face ea cu afacerea mea.

— Noi îi spunem cec. Este ca o promisiune de bani. Îl duci la bancă, și de acolo iei echivalentul sumei respective în cash, spune ea, iar tonul ei este pe jumătate jucăuș, ca și cum poate am revenit la a fi din nou în termeni buni.

Dar întrebarea mea nu era atât de fundamentală.

— Vreau să spun, de ce este trecută *această* sumă? Este greșită, spun, atingând cerneala neagră pe care a completat-o mai devreme.

— Ăsta este salariul meu.

Oftez adânc, în timp ce mă cuprinde o furie ce nu îmi e familiară. Nu sunt genul de tip temperamental. Nu mă enervez. Dar, dacă face ceea ce cred eu că face, asta mă scoate din sărite.

— Ți-am dat o mărire de salariu, Natalie. Vocea mea este încordată. Ai uitat?

Ea își ridică privirea. Ochii ei par vinovați, dar cuvintele ei par sigure.

— Nu am uitat. M-am gândit doar că nu se mai aplică.

Îmi apăs mâinile pe biroul ei și o fixez cu privirea.

— Am anulat căsătoria, nu contractul de angajare.

— M-am gândit că a fost doar unul dintre acele lucruri.

— Care lucruri?

— Unul dintre acele lucruri pe care le spui când ești beat, ripostează ea.

Strâng din dinți și inspir puternic pe nări.

— Și totuși, am vorbit serios.

Ea se lasă pe spate în scaun.

— Uite, nu am vrut să fiu obraznică și să presupun că mărirea de salariu încă se aplică. Nu am vrut să te pun într-o situație în care să te simți *obligat*, spune ea,

pronunțând ultimul cuvânt cu precizie, și aproape că am impresia că mi-l aruncă în față, dintr-un motiv oarecare.

Iar asta mă enervează și mai tare. În aceste ultime săptămâni, nu am făcut altceva decât să ne purtăm cu mănuși unul cu altul, iar acum ea ia decizii pe care nu este autorizată să le ia, pentru afacerea mea.

— Aceasta este compania mea. Eu decid cât să te plătesc.

Nu ridic vocea. Ea înțelege ce vreau să spun din răceala tonului meu și din felul în care ridic cecul și îl rup în două.

Iau unul nou și scriu suma corectă. O sumă mai mare. I-l înmânez.

— Ți-am spus că îți dau o mărire de salariu de zece procente și am vorbit serios. Ți-am făcut o promisiune și intenționez al naibii de mult să mă țin de ea, fie că băusem câteva beri, fie că nu. Sunt un om de cuvânt și mă aștept ca oamenii cu care lucrez să mă trateze ca atare și să se comporte la fel.

— Îți mulțumesc!

Cu mâinile tremurânde, ia cecul, își coboară privirea, își ia poșeta și se îndepărtează de mine. Mă afund în scaunul ei, fierbând de furie, și îmi las capul în mâini.

— La naiba, la naiba, la naiba.

N-ar trebui să fiu atât de supărat. Știu asta. Dar spune-i asta furiei care îmi gonește acum prin vene. *Urăsc* să mă simt așa. Mă mândresc cu faptul că sunt un tip relaxat, iar acum sunt exact opusul. Mă îndrept spre casă, mă schimb în pantaloni scurți și mă antrenez în sala de sport din clădirea mea, ridicând mai multe greutăți decât ar trebui, alergând mai repede decât o fac de obicei și, în general, îndreptându-mă spre zona de individ imbecil, pentru că sunt supărat.

Și abia dacă știu de ce.

Dar, după un duș fierbinte acasă, gândurile îmbârligate încep să se descâlcească. Destul de repede, îmi dau seama de ce sunt supărat.

Nu pentru că a încercat să mă submineze plătindu-se mai *puțin*. Asta este ridicol.

Nu din cauză că eram beți, iar bucăți din acea noapte sunt încă în ceață în ceea ce mă privește. Ci pentru că nu mai suntem la fel. Nu ne-am întors la a fi Natalie și Wyatt. Am intrat pe deplin în modul șef–asistentă, iar mie îmi plăcea mult mai mult când ne simțeam bine împreună la serviciu, înainte ca munca să devină la fel de plăcută ca mersul la stomatolog.

Îmi iau pe mine niște blugi și un tricou, îmi trec degetele prin părul aproape uscat și ies din clădire. Traversez orașul și sper din tot sufletul ca ea să fie încă la *dojo*. Pe măsură ce se apropie ora douăzeci și unu, luminile de la studio strălucesc puternic, și o zăresc pe Natalie înăuntru, închizând locul. Îmi bag degetele în buzunarele blugilor și aștept.

Câteva minute mai târziu, luminile pâlpâie și se sting. Ușa se deschide, iar Natalie o încuie, apoi se întoarce.

— Ah.

Face ochii mari.

— Hei, spun eu încet.

— Hei.

Tonul ei se potrivește cu al meu, iar acea blândețe instantanee este ca o mângâiere.

— Am fost un măgar. Îmi pare rău!

Ea zâmbește.

— E în regulă. N-ar fi trebuit să...

Îi tai vorba. Aici e partea mea.

— Nu. Aș fi făcut la fel dacă aș fi fost în locul tău. Nu ar fi trebuit să te pun niciodată în situația de a te îndoi

de propriul salariu. De aceea ai acceptat postul de suplinitor? Pentru că nu erai sigură că mărirea de salariu era reală?

Ea încuviințează din cap cu vinovăție.

— Aveam nevoie de bani în plus.

Mi se strânge inima.

— Îmi pare rău, Nat! Vorbesc serios. Nu vreau să te îndoiești de valoarea ta, de cuvintele mele sau de ceea ce îți promit. Trebuie să mă comport mai bine. Vreau să mă comport mai bine. Și vreau să te plătesc exact cât meriți pentru munca extraordinară pe care o depui.

— Îți mulțumesc!

— Nu aș putea conduce afacerea fără tine. De aceea ai primit o mărire de salariu. Niciun alt motiv.

— Îți mulțumesc! Chiar apreciez lucrul ăsta.

— Chiar o meriți. Fac o pauză. Deci, suntem în regulă?

— Suntem în regulă, spune ea și, pentru prima dată de când m-am trezit mahmur, simt că ar putea fi adevărat.

Îi chiorăie stomacul, iar eu zâmbesc.

— Totuși, cred că ai vrea altceva. Masa de seară? Fac eu cinste. Burgeri și bere?

Rânjetul care i se întinde pe chip este primul, de când ne-am întors din Vegas, care pare cu adevărat sincer. Ca al femeii pe care o cunoșteam.

— Mă bag.

Zâmbetul mă liniștește și pe mine – îmi spune că va fi al naibii de ușor să revenim la cum am fost înainte.

Pur și simplu, știu asta.

20

Natalie arată spre bărbia mea.

— Ketchup, spune ea.

Înșfac un șervețel și mă șterg, după care îmi termin povestea.

— Apoi, a fost întâmplarea aia în care am luat exemplarul ei din *Pe aripile vântului*, am tăiat ultimele zece pagini și am scris: „Rhett o părăsește. Este un nenorocit."

Îmi dă o palmă peste coapsă.

— Erați atât de răutăcioși.

Încuviințez din cap, în timp ce iau o înghițitură din berea mea. Suntem așezați la tejgheaua de la The Best Burger Joint in the City, pe Lexington, în timp ce mușcăm cu poftă din burgerii cu sos iute de *jalapeño*.

— Eram cei mai groaznici. Josie abia aștepta să o citească. A trecut printr-o fază Scarlett O'Hara și s-a îmbrăcat de Halloween ca o frumoasă sudistă, cu tot cu umbrelă de soare.

— Of, ce adorabil! Va trebui să o întreb dacă mai are poze. Dar tu și Nick erați groaznici. Să tăiați și să stricați povestea.

Clatină din cap amuzată, în timp ce se înfruptă dintr-un miniburger îmbibat în ardei iute.

— Mama spunea uneori că ea credea că suntem gemeni identici, deoarece amândoi eram posedați de ADN-ul unui farsor malefic. Oricum, Josie a fost devastată.

S-a dus la mama și a întrebat-o: „Este adevărat?" Mama a dat buzna în dormitorul nostru, ne-a vârât cartea sub nas amândurora și ne-a spus că suntem obligați să ne folosim alocațiile și să cumpărăm nu doar un nou exemplar, ci și orice altă carte pe care Josie și-o dorea în acel an.

Natalie radiază.

— O pedeapsă excelentă. Cred că Josie a avut de câștigat până la urmă.

— Așa este. Întreab-o cine i-a finanțat colecția de Jane Austen. Eram niște mici nemernici.

Iau o mușcătură dintr-un burger. Un cântec de-al lui Spoon răsună deasupra capului. În timp ce termin de mestecat, arăt în sus.

— Acum, asta, asta înseamnă muzică. Nu chestia aia cu Katy Perry, Justin Bieber, Taylor Swift care îți place ție.

Mă înghiontește în umăr.

— Katy Perry e tare. Taylor Swift este grozavă. Și nici măcar nu pretind că-mi place Biebs. Am standarde, snobule muzical.

— Slavă Domnului! spun în barbă, tachinând-o.

— Dar tot vreau să știu: s-a răzbunat Josie vreodată pentru că i-ați stricat cartea?

Încuviințez din cap.

— Poți fi convinsă. S-a răzbunat în alte moduri.

Natalie își ridică sticla de bere și o duce la gură.

— Spune-mi, spune-mi, spune-mi!

— Într-o dimineață, ne-a îmbibat toate tricourile cu un parfum pentru fete, în primul an de liceu. Nu mai aveam ce să purtăm. Ne-am dus așa la școală.

Natalie ridică un pumn în aer.

— Excelent! O voi felicita eu însămi când o voi vedea mai târziu. Să vă facă pe tine și pe Nick să mirosiți ca niște prințese este definiția unei dulci răzbunări.

– Miroseam destul de frumos, spun pe un ton pedant, iar asta o face să izbucnească în râs.

Apoi, tonul devine sumbru.

– Dar nu mă puteam abține de la a-i juca farse. Am fost un mare nemernic.

Ea se încruntă.

– Nu, pe bune?

Încuviințez din cap, recunoscându-mi faptele.

– I-am înlocuit șamponul cu ulei vegetal.

Natalie face ochii mari.

– Ai fost Satana în persoană.

– Diavolul întruchipat. Am râs de ea și a doua zi. Nu puteam să trec peste asta. I-am spus că mirosea ca o salată uleioasă, ceea ce este un lucru simplu, dar îngrozitor de spus unei fete de doisprezece ani.

– Wyatt, mă dojenește ea, cu ochii ei albaștri care mă fac să mă rușinez. Asta e îngrozitor.

Ridic mâinile în semn că mă predau.

– Știu. Crede-mă că știu. Era atât de supărată, dar s-a străduit din răsputeri să nu lase să se vadă, spun, amintindu-mi cum îi tremura buza lui Josie și cum s-a ascuns în camera ei, încercând să își dea seama de ce părul ei era o mizerie atât de uleioasă. Nici măcar nu puteam să-l învinovățesc pe Nick, pentru că era plecat acasă la un prieten. Mama m-a tras deoparte în seara aia.

Natalie se întinde după un cartof prăjit din farfuria mea și îl tăvălește prin sosul picant. Îl bagă în gură fără să tresară, și, încă o dată, sunt impresionat de toleranța ei la iuțeală.

– Ai avut probleme?

Oftez adânc, reamintindu-mi de pedeapsa strălucită pe care mi-a dat-o mama.

– Într-un fel. Nu am fost pedepsit, dar am avut parte de o prelegere de față cu o fată. Aveam cincisprezece

ani și aveam prima mea prietenă adevărată, iar ea venise la mine să ne uităm la un film. Mama a intrat în sufragerie, a închis televizorul și ne-a explicat ce se întâmplase, chiar în fața fetei pe care o plăceam.

Lui Natalie îi pică fața.

— Ce-a spus fata?

— Prietena mea s-a supărat pe mine și a fost de acord cu mama. Mama a zis că modul în care un băiat își tratează sora contează din mai multe motive, nu în ultimul rând pentru că o învață la ce să se aștepte de la băieți și bărbați. Mi-a spus: „Trateaz-o cu dragoste, bunătate și respect și dă-i un exemplu bun. Dacă tu și Nick faceți asta, ea va continua să se maturizeze și va deveni o femeie puternică și încrezătoare, care nu va lăsa niciun bărbat să o calce în picioare."

Natalie zâmbește blând.

— Eu nu am un frate, dar cred că este adevărat. Cred că suntem cu toții modele de urmat unul pentru celălalt.

— Suntem, nu-i așa? Poate că este vorba despre specializarea pe care o am în psihologie, dar am o teorie conform căreia învățăm cum vrem să fim tratați și cum ne putem aștepta să fim tratați nu doar de la părinții noștri, ci și de la surorile și frații noștri. Totul contează. Tot ce facem contează.

Buzele i se crispează într-un zâmbet.

— Ai studiat psihologia?

Eu râd.

— Ciudat, nu?

Ridic mâinile.

— Credeai că m-am specializat în tâmplărie?

Ea clatină din cap.

— Nu, dar, dacă stau să mă gândesc mai bine, psihologia ți se potrivește.

— Da? Cum așa?

— Te comporți ca și cum totul ar fi extrem de simplu, dar, în adâncul sufletului tău, ești mai perspicace decât lași să se vadă. De cele mai multe ori.

Îmi face cu ochiul.

— A funcționat imediat ce ți-a spus mama ta?

— Chiar da. Trebuia să mă îndrept. Să mă comport mai bine cu ea. Să încetez cu glumele și cu criticile inutile. Iar mama mea chiar a prezentat lucrurile în perspectivă. Faptul că a spus toate astea în fața unei fete pe care o plăceam nu a făcut decât să-i accentueze punctul de vedere. Scopul meu de atunci înainte a fost să fiu băiat cumsecade și să-i arăt lui Josie cum poate fi un tip și ce merită ea.

— Și uită-te la ea acum, spune Natalie. Este puternică, independentă și incredibil de amabilă. Pe de altă parte, nu se face preș, așa că se pare că ai avut un impact pe termen lung asupra ei schimbându-ți comportamentul.

Natalie își șterge mâna pe șervețel, apoi mă mângâie pe umăr în timp ce vorbește. Mi se pare că această femeie este tactilă. Îi place să atingă. Îi place să-și pună mâinile pe mine. Întotdeauna a făcut-o și acum o face din nou. Nu sunt pe deplin sigur de ce asta mă face fericit, dincolo de ceea ce este evident – chiar îmi place al naibii de mult să-i simt mâinile pe mine. Dar poate și pentru că este un semn că am revenit la normalitate. Că efectele negative din Vegas au trecut.

— Așa ar trebui să se comporte un frate. Să-i arate surorii sale că merită întreaga lume. Să-i spună că trebuie să se aștepte la ce este mai bun, zic, cu o explozie de mândrie în piept. S-ar putea să fi fost un șmecheraș, dar, din cauza părului ei unsuros, am depus mai mult efort pentru a deveni un tip mai bun. Un băiat cumsecade.

Ea este motivul pentru care este al naibii de important pentru mine să fiu acel gen de om.

Natalie inspiră adânc. Pentru o clipă, ochii ei par umezi, aproape ca și cum și-ar reține lacrimile. Totuși, nu varsă niciuna, așa că poate condimentul e de vină.

— Ardeiul prea iute? o întreb.

Ea încuviințează din cap și înșfacă un pahar cu apă cu gheață, bând o parte din conținut. Dar nu mai spune nimic, așa că eu continui conversația cu o întrebare:

— Este ciudat să auzi asta, din moment ce locuiești cu ea?

Ea clatină din cap.

— Nu. Cred că este minunat.

Se întoarce spre mine, privirile ni se întâlnesc, expresia din ochii ei fiind autentică.

— O iubesc și mă bucură să știu cât de mult ții la ea.

Vocea ei are un anume efect asupra mea. Mă încălzește. Îmi strânge inima.

— Dar tu și Charlotte? Sunteți foarte apropiate acum. Întotdeauna v-ați înțeles?

Ea face un gest de „așa și așa", apoi răspunde:

— De cele mai multe ori însă, când eram mai mici, ne certam ca orice surori. Eu voiam să port una dintre fustele ei. Ea nu voia să mă lase. Genul ăsta de lucruri. Natalie își coboară vocea până la o mărturisire șoptită și continuă: Și eu îi făceam farse.

— Fetiță obraznică.

Îmi mișc degetele, în semn că vreau să-mi spună tot.

— Ce-ai făcut?

— Era înnebunitor de concentrată la școală, așa că, într-o dimineață, i-am setat greșit ceasurile deșteptătoare. Frățicule, ce mânioasă a fost! Aproape că a ratat

un test. A fost foarte supărată pe mine. Dar nu a contat, pentru că eram atât de geloasă pe ea.

Îmi înclin capul într-o parte.

— De ce?

— Școala era ceva ușor pentru ea. A trecut cu brio prin liceu și a intrat la Yale ca și cum ar fi fost cel mai ușor lucru din lume.

Se întoarce să se joace cu sticla de bere.

— Și tu? Școala nu era pe gustul tău?

— Eram mai interesată de partea fizică. Am investit atât de mult timp și energie în artele marțiale, știi? Dar tot m-a scos din minți, pentru că școala conta mai mult pentru părinții mei, și acolo ea a fost cea mai bună. Cred că aveau dreptate, totuși. Ea conduce o afacere profitabilă, iar eu sunt doar suplinitoare la cursurile de karate, zice ea, dându-și părul de pe umăr.

— Hei, spun, cu o voce blândă. Nu ești o simplă suplinitoare. Te dezvolți pe tine însăți. Îți faci o reputație. Și am încredere deplină că seria ta video va fi uimitoare. Apropo, ai de gând să îmi arăți filmările?

— Lasă-mă să termin editarea, apoi ți le pot trimite pe e-mail, propune ea, cu o notă de speranță în voce. Dacă chiar vrei să le vezi.

— Vreau. Mi-ar plăcea să le văd și să te ajut în orice mod posibil.

Ochii i se aprind.

— Mi-ar plăcea foarte mult un feedback.

— Contează pe asta. Te voi ajuta să le faci uimitoare. Și, de asemenea, se întâmplă să cred că ești uimitoare și la WH Carpentry & Construction. Ești mult mai mult decât o simplă asistentă, Nat. Tu conduci firma. Tu o faci să funcționeze.

Iar acum, zâmbetul i se întinde larg pe față.

— Serios?

Pare atât de fericită de compliment, iar reacția ei mă emoționează.

— Ești minunată în ceea ce faci. Ești neprețuită.

— Este distractiv. Mă simt ca și cum fiecare zi este un puzzle, iar eu trebuie să fac astfel încât toate piesele să se potrivească.

— Puzzle-ul WH este mai bun decât să fii manager la o linie erotică? o tachinez.

— *Mult* mai bine decât blănuri și picioare, spune ea râzând.

Devine mai serioasă, punându-și mâna pe antebrațul meu.

— Îmi place cu adevărat slujba mea, Wyatt, așa că nu vreau să crezi că intenționez să renunț la acest loc de muncă pentru a preda karate. Îmi place să fac în așa fel încât atât munca la birou, cât și artele marțiale să își găsească locul în viața mea.

Îmi trec o mână peste frunte.

— Phii. Pentru că știi că aș fi un dezastru fără tine.

— Nu am de gând să plec nicăieri. Atât timp cât mă vrei, spune ea.

Apoi, pare să-și dea seama de dublul înțeles și se corectează rapid:

— Atât timp cât ești mulțumit de munca mea.

— Sunt foarte mulțumit de munca ta.

Îmi ridic berea când îmi dau seama că nu și-a terminat povestea.

— Nu mi-ai spus care a fost pedeapsa ta pentru ceasurile deșteptătoare.

— A trebuit să-i spăl rufele și vasele timp de o săptămână.

Izbucnesc în râs.

— Pun pariu că nu ai mai făcut asta niciodată.

Natalie ridică fericită din umeri.

– Nu a fost o pedeapsă. Îmi place să spăl rufele.

– Nimănui nu-i place să spele rufe.

– Atunci, eu sunt o excepție. Îmi plac spațiile curate. Îmi place o casă organizată. Nu mă deranjează munca necesară pentru a obține asta.

– Ești o maestră a planificărilor. Am fost impresionat că ai adus prezervative la Vegas.

Iau un alt burger, dar, înainte de a mușca, îmi dau seama de ceea ce tocmai mi-a ieșit pe gură.

– Ăăă, putem să ne prefacem că nu am spus asta?

Ea râde.

– Ascultă, nu este nevoie să ne purtăm cu mănuși unul cu celălalt. Nici nu trebuie să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic. Hai să ne bucurăm că mergem mai departe. Ne-am distrat, am lăsat totul în urmă și putem să ne petrecem timpul împreună la fel ca înainte, ca simpli colegi de serviciu.

Ia o mușcătură din burgerul din farfurie și îl ridică mai sus în semn de toast, iar noi ciocnim... cu burgeri.

– O să beau pentru asta cu siguranță. Simpli colegi de muncă.

Terminăm platoul, apoi mai comandăm unul, stingem focul cu bere și revenim la ceea ce am fost. Dar asta nu este în întregime adevărat. Pentru că, atunci când o conduc acasă și stau sub marchiza verde de la intrarea în clădirea ei, realitatea mă izbește din nou.

Uitați cum stă treaba – chiar dacă sunteți de acord să reveniți la zilele de dinainte de sex, chiar dacă vă simțiți extraordinar de bine doar fiind împreună, când stai în fața blocului ei și tot ce gândești este de ce nu poți urca cu ea și să i-o tragi lipită de perete, apoi să o săruți până când se zvârcolește și te imploră să rămâi peste noapte și să o faci din nou, îți dai seama că este aproape imposibil să bagi duhul înapoi în lampă.

— Deci, asta este, spune ea, iar vocea ei este uşoară ca un fulg.

Încuviinţez din cap, balansându-mă înainte şi înapoi pe vârful picioarelor.

— Asta este.

Înghit, iar gâtul îmi este uscat. Foarte uscat. Îmi ling buzele. Ea şi le întredeschide uşor pe ale ei, şi sunt al naibii de sigur că niciunul dintre noi nu este ameţit de data asta. Abia dacă am băut ceva în seara asta, dar, chiar şi aşa, parcă ne apropiem unul de altul. Poate că doar există o atracţie invizibilă între noi, trăgându-ne mai aproape unul de celălalt. Suntem pe trotuar, în faţa apartamentului ei, şi totuşi nu sunt cu adevărat conştient decât de ea. Cum briza îi suflă câteva şuviţe blonde şi fine pe lângă faţă. Cum îşi împreunează mâinile, ca şi cum ar încerca să descopere ce să facă deodată cu ele. Cum respiraţia îi trece fantomatic peste buze.

Niciunul dintre noi nu face vreo mişcare.

Apoi, mă îmbrăţişează.

— Mă bucur mult că am petrecut timp împreună în seara asta, îmi şopteşte, cu gura aproape de urechea mea.

Mă străbate un fior.

— Şi eu, spun încet, dar nu-i dau drumul.

Mă simt prea bine cu ea în braţele mele. În schimb, o strâng şi mai tare. Îi inspir adânc aroma. S-ar putea chiar să o strâng şi mai mult în braţe, iar ea mă lasă. Se ghemuieşte lângă mine şi, chiar aici, simt că suntem al naibii de pregătiţi să lăsăm acel duh să zboare liber în seara asta.

O maşină claxonează. Semn că e cazul să mă îndepărtez. Ne luăm rămas-bun şi îmi spun că mâine va fi mai uşor să mă aflu lângă ea.

Dar, a doua zi dimineaţă, lucrurile se complică mult mai mult.

21

Îmi înfig degetele mari și arătătoarele în colțurile pleoapelor. Dacă reușesc să apăs suficient de tare, poate că se va schimba ceea ce îmi spune femeia de la celălalt capăt al firului. Dar, indiferent de câte ori o întreb dacă este sigură, cele trei lucruri pe care le spune rămân aceleași: tribunalul din Las Vegas nu are nicio înregistrare a anulării noastre. Easy Out Divorce nu a depus niciun dosar. Easy Out Divorce a închis prăvălia și ne-a luat banii.

— Dar ar trebui să vă asigurați că sunați la compania de carduri de credit pentru a vă recupera cei șapte sute nouă zeci și nouă de dolari, sugerează serviabil femeia, ca și cum de bani mi-ar păsa mie.

— Grozav. O să am nevoie de ei pentru o altă anulare, spun, apoi trântesc receptorul.

Avantajul telefoanelor de birou? Poți să te enervezi pe ele într-un mod în care nu poți să o faci cu telefoanele mobile. Minunat.

Când mă întorc, Natalie stă în pragul ușii. Ochii ei sunt plini de îngrijorare.

— Ce-ai spus adineauri?

Fiecare cuvânt este accentuat.

— Nu au depus dosarul. Am fost trași pe sfoară.

Mă afund în scaunul ponosit din birou, trecându-mi o mână prin păr.

Ea se prinde de tocul uşii.

— Ce facem în continuare?

— Chiar nu ştiu, spun, tensionat, pentru că totul mergea din nou bine, iar acum se pare că ceea ce s-a întâmplat în Vegas nu a rămas în Vegas.

Ne-a urmărit. Căsnicia asta este ca o infecţie care nu vrea să dispară. Se pare că seria mea de ghinioane continuă.

Ochii ei se îndreaptă spre ceasul de perete.

— Ar fi bine să pleci, Wyatt. Nu vrei să întârzii la lucrare. Hai să luăm uşile dulapului şi să plecăm de aici. O să mă ocup eu de asta astăzi. Promit. O să mă descurc eu cumva.

— Bine, spun cu un oftat, şi mă bucur că este la curent cu programul de lucru, pentru că deja am uitat încotro mă îndreptam în această dimineaţă.

Mă ajută să adun materialele de care am nevoie, mi le întinde, apoi îmi ia centura cu scule de pe scaunul pe care am lăsat-o aseară. Observă că am mâinile pline şi, înainte să-mi dau seama, privirea îi coboară către şoldurile mele şi îmi prinde centura cu scule.

— Poftim, declară ea, apoi mă conduce la camioneta din parcarea de lângă biroul nostru pe care o folosesc.

— Hector vine astăzi să te ajute. Concentrează-te doar pe muncă. Serios, mă ocup eu de asta, spune ea, înfăşurându-şi mâna fină în jurul braţului meu, exact ca o Mâini Zburdalnice ce este. Clipesc pentru a îndepărta gândul. *Nu mă pot gândi la ea în felul ăsta.*

Îmi întinde ceva învelit în hârtie maro.

— Ce-i asta?

— Doar un mod de a-ţi mulţumi pentru seara trecută. Ţi-am făcut un sendviş pentru prânz. Cu extra *sriracha*. Şi mai este şi un Oreo acolo, înăuntru. Preferatul tău, spune ea, cu un zâmbet dulce, care îmi spune că vrea să apreciez gestul.

Îl apreciez.

– Mulţumesc, spun şi, în timp ce mă urc în camionetă şi plec, îmi dau seama de cât de casnică a fost toată discuţia asta.

Mi-a fixat centura cu scule. M-a condus până la maşină. Mi-a înmânat prânzul pregătit de ea.

Ca şi cum ar fi doamna Hammer.

Şi este.

Dar, în timp ce semnalizez ca să intru pe 10th Avenue, de nicăieri îmi răsare în minte o idee. Nu mi-a mai făcut niciodată un sendviş. Dacă a pus arsenic în *sriracha*? Dacă ăsta este doar un plan secret al doamnei Hammer pentru a-mi prelua afacerea? Ea este cea care a dat de urma firmei de anulare. Dacă ştia că era un serviciu fals? Dacă mă păcăleşte ca să poată avea tot ce-i al meu, când eu voi mirosi florile la rădăcină din cauza acestui sendviş?

Un taxi claxonează, asurzindu-mă, iar eu frânez brusc.

Sfinte Sisoe! Aproape că am trecut pe roşu. Pulsul îmi scapă de sub control în timp ce aştept în intersecţie.

Adună-te, Hammer! Nimeni nu încearcă să te omoare. Eşti paranoic. Trebuie să te calmezi.

Respir adânc de câteva ori, îmi limpezesc mintea şi mă concentrez pe condus. După ce parchez şi mă îndrept spre clădirea clientului, arunc sendvişul în coşul de gunoi de la colţ.

Mai bine în siguranţă decât la doi metri sub pământ.

Câteva minute mai târziu, de la fereastra de la etajul patru unde am lucrarea de azi, observ un boschetar care scormoneşte în coşul de gunoi, înşfăcându-l.

Minunat. Acum, somnul lui veşnic va fi din vina mea.

***

Natalie: Ce mă fac acum???

Charlotte: Am sunat o prietenă care este avocat. Ea mi-a explicat tot procesul. La drept vorbind, nu este mare lucru. Există, practic, două căi. Prima presupune să refaceți actele pentru Nevada și să le depuneți prin poștă, dar există posibilitatea ca judecătorul să vrea să vă vadă în persoană pentru o audiere.

Natalie: Care este cea de-a doua?

Charlotte: Cealaltă opțiune, care este probabil cea mai potrivită ca să vă puteți asigura că totul este făcut cum trebuie, este să divorțați în New York.

Natalie: Aaaah, nu vreau să divorțez. Voiam să nu fiu căsătorită.

Charlotte: Înțeleg, dar asta pare o soluție decentă. Este și ușoară. În cazul tău, ai obține ceea ce se numește un divorț necontestat. Iar acestea sunt diferite de divorțurile lungi și prelungite din New York, despre care auzim cu toții.

Natalie: De ce nu putem anula căsătoria în New York?

Charlotte: Păi, hai să vedem dacă vă calificați. Era vreunul dintre voi căsătorit cu altcineva?

Natalie: Hmm. Nu.

Charlotte: Deci, nu se poate construi niciun caz de bigamie, atunci. O tăiem pe asta. A fost vreunul dintre voi în imposibilitatea de a avea relații sexuale în momentul căsătoriei?

Natalie: Foarte amuzant. Noi am fost exact opusul. Se pare că asta este tot ce am fost în stare să facem.

Charlotte: Așa mă gândeam și eu :) Și vreunul dintre voi a fost declarat nebun incurabil timp de cinci sau mai mulți ani?

Natalie: Cu siguranță pentru toată noaptea. Asta se pune?

Charlotte: Mă tem că nu se întrunesc cei cinci ani. Deci, după cum poți vedea, în New York este un pic mai complicat când vine vorba despre aprobarea anulărilor. În mod ciudat, divorțul este mai ușor în New York. Cel puțin, un divorț necontestat. Eu votez pentru varianta asta.

Natalie: Grozav. Acum, voi fi o femeie divorțată. O să fie o pată neagră.

Charlotte: Oamenii divorțați nu sunt însemnați cu fierul roșu, Nat. Și nici nu te obligă nimeni să-ți faci un tatuaj.

Natalie: Știu că nu este nicio rușine să divorțezi pe bune. Dar ăsta nu este un divorț adevărat. Este un divorț stupid, izvorât din vodcă, hormoni și prostie. Am fost așa o idioată.

Charlotte: Doar te distrai.

Natalie: În cazul meu, distracție = idiotenie.

Charlotte: Nu te mai învinovăți! Doar fă ceea ce trebuie să faci.

Natalie: O să... Sunt doar atât de... Nu mă pot concentra... Videoclipurile mele sunt naspa... Toată situația asta mă deprimă.

Charlotte: De ce?

Natalie: Știi de ce.

Charlotte: Din cauza a ceea ce simți?

Natalie: URĂSC SENTIMENTELE. FĂ-LE SĂ ÎNCETEZE.

Charlotte: Hocus-pocus. Gata.

Natalie: Te iubesc! Mulțumesc! Mă simt mai bine acum.

Charlotte: Vino mai târziu pe la mine, să ne ținem în brațe. Deocamdată, îți trimit prin e-mail toate detaliile despre ce aveți de făcut în continuare.

***

La ora patru, traversez trotuarul până la camioneta mea și încarc sculele în cabină. Un tip cu o barbă zbârlită și o geacă murdară trece pe lângă mine. Se oprește, se întoarce și îmi face semn de „bravo".

— Hei, omule, nu știu de ce ai aruncat sendvișul ăla azi-dimineață, dar mă bucur că ai făcut-o. A fost grozav.

Privesc în gol preț de câteva secunde, apoi îmi dau seama. A supraviețuit ambuscadei cu curcan. Ceea ce înseamnă că nu numai că *nu* am devenit complice la crimă, dar Natalie nu a încercat să mă omoare cu o ciabatta.

Bineînțeles că nu a făcut-o, idiotule. Ai sărit direct la concluzii. Ai presupus ce e mai rău. Ai băgat-o în aceeași oală cu toate celelalte. Ar fi trebuit să știi mai bine de atât.

Când mă întorc la sediu, ea pune pe birou paginile pe care tocmai le-a tipărit. Las jos uneltele, mă apropii de ea și îmi pun mâinile pe umerii ei.

Clipește, surprinsă că sunt atât de aproape.

Sfatul lui Chase îmi răsună în minte.

Fă exact contrariul.

22

Dacă instinctul meu a fost să presupun că ea a vrut să mă elimine folosind niște carne de curcan, eu voi face contrariul.

— Sendvișul a fost criminal, îi spun, bucurându-mă în sinea mea de gluma făcută.

O îmbrățișez.

Pot simți cum zâmbește în umărul meu.

— A fost doar un sendviș, dar cu plăcere.

Când ne despărțim, privirile ni se întâlnesc, iar recunoștința mea dispare. La fel și prostia mea. În locul ei este doar dorință. Îi dau la o parte părul de pe obraz, îmi trec degetul mare de-a lungul maxilarului și îmi apropii fruntea de a ei.

— Te doresc al naibii de mult, îi spun, pentru că nu doar că este adevărul, dar este și opusul a ceea ce voiam să-i spun în această dimineață.

Mă apucă de cămașă, și ochii i se întunecă.

— Te doresc atât de mult, încât simt că înnebunesc.

Sunt inundat de un fel de ușurare plină de pofte. Cuprinzându-i obrajii în mâini, o privesc în ochi, iar focul din mine se intensifică. Ceea ce doar pâlpâia mai devreme acum arde ca o vâlvătaie. Îmi apropii gura de a ei și, în clipa în care buzele noastre se ating, toate aceste emoții care se războiesc una cu alta se liniștesc, fiind înlocuite

doar de senzația că ceea ce simt pentru ea este cât se poate de potrivit.

Buzele i se întredeschid, iar eu îmi strecor limba în gura ei. Capul mi se învârte, iar inima îmi bate nebunește în piept. Mi-a fost dor de asta. Am tânjit după asta. Am avut nevoie de asta. O sărut ca și cum nu există nimic altceva pe lume ce aș prefera să fac. Corpul meu se aliniază cu al ei, erecția mea lipită de șoldul ei, iar ea geme ușor, trăgându-mă mai aproape în timp ce merge cu spatele. Se lovește cu fundul de biroul de metal, apoi se cațără pe el. Ochii mei se deschid brusc, pentru a vedea cum, în spatele ei, hârtiile alunecă pe podea. Ea se cocoață pe birou, desfăcându-și picioarele pentru a mă trage mai aproape de ea.

Sunt acolo, înțepenit între coapsele ei, cu erecția care-mi pulsează presată tare de pielea ei. *Acolo unde îi este locul.* Isuse Hristoase! Aici vreau să fiu. Aici, cu ea. Pregătită pentru mine.

Întrerup sărutul, plimbându-mi mâinile aspre pe brațele ei goale. Ea tresare când o ating și își înfășoară picioarele mai strâns în jurul meu.

— Nu pot înceta să mă gândesc cum ți-o trag din nou, Nat. Cum te ating din nou, spun, apropiindu-mi gura de urechea ei. Și te gust.

Ea tremură în timp ce un oftat ușor i se rostogolește de pe buze.

— Ți-ar plăcea asta, nu-i așa?

Îi iau lobul urechii între dinți și o mușc ușor.

— Pun pariu că ți-ar plăcea să ai fața mea între picioarele tale.

Răspunsul ei sună desfrânat în timp ce geme că *da*.

Și, uite așa, mă trezesc împingând-o pe birou, ridicându-i genunchii astfel încât tocurile ei înalte să se agațe de margine și desfăcându-i picioarele puternice și

tonifiate. Îi împing fusta până la talie, îi trag chiloții într-o parte și apoi îi sărut păsărica fierbinte și umedă.

Are un gust divin pe limba mea, iar un geamăt își croiește drum în pieptul meu. Este atât de udă, și nu este nimic mai mișto decât să știi că femeia pe care o dorești este atât de excitată din cauza ta. Primitivul din mine vrea să se dezlănțuie asupra ei, să-i sărute păsărica în timp ce o devorează neobosit. Dar, mai întâi, trebuie să o conduc pe culme. Nu pot să încep direct cu o sută de kilometri pe oră. Stabilesc un ritm domol, trecându-mi limba peste clitorisul ei.

— Ah, Dumnezeule! geme, iar eu zâmbesc când îmi revin toate amintirile sunetelor ei sexy.

Ador cât de gălăgioasă este, sunetele pe care le scoate, lucrurile pe care le spune.

— Am avut fantezii... Buzele tale sunt pur și simplu...

Cuvintele îi sunt întrerupte de răsuflarea gâfâită, în timp ce eu îi sug clitorisul într-un mod care o face să se contorsioneze.

— Da? Ai vrut să te mănânc?

Îmi ridic fața și îi apuc chiloții roz, trăgându-i de pe ea cu o singură mișcare lină.

— Atât de mult, atât de mult, spune ea, ridicându-și șoldurile a invitație, ca și cum ar avea nevoie de asta cu aceeași disperare ca mine.

Îi sărut vârful movilei pubiene, apoi îi șoptesc:

— Arată-mi că doar la asta te-ai gândit.

Mă întorc pe tărâmul glorios dintre picioarele ei. Păsărica ei sclipește de excitare, atât de umedă și de strălucitoare, încât mai că îmi doresc să stau să admir priveliștea pielii ei roz și alunecoase, dar îmi doresc mai mult să o consum și să fiu consumat de ea. Apăsându-mi mâinile pe picioarele ei, o fac să se deschidă mai mult și o

ling, o mângâiere lungă și excitată, până sus, trecându-mi limba peste clitorisul ei care zvâcnește în vârf.

Mă strigă pe nume.

Limba mea merge în sens invers, coborând.

Ea murmură numele lui Dumnezeu.

Și mă apuc de treabă, lingându-i umezeala. Îi sug dulceața. O devorez până când gâfâie, se zbate și rostește numele lui Isus de data asta. Poate reușesc s-o fac să strige toți sfinții.

Mâinile ei îmi caută părul, apucându-mă, strângându-mă. Șoldurile ei se ridică, potrivindu-se cu mișcările mele, în timp ce îi sărut păsărica așa cum i-am sărutat buzele. *Înfometat*. De parcă nu mă satur mâncând.

— E atât de bine, e atât de bine, e atât de bine, geme, trăgându-mă de păr, trăgându-mi fața mai aproape, chiar dacă, credeți-mă, sunt îngropat în ea chiar acum.

Nu există niciun alt loc în care aș prefera să fiu. Erecția mea se luptă din greu pentru a scăpa din blugi. O doresc mai mult decât am dorit vreodată vreo femeie.

Șoldurile ei se strâng pe fața mea, unghiile i se înfig în scalpul meu, iar ea se freacă de gura mea, mânată de o nevoie pe care sunt sigur că numai eu o pot satisface. O ling mai repede, o sărut cu mai multă lăcomie, îi șfichiuiesc cu limba clitorisul dulce până când își încleștează picioarele în jurul capului meu.

— Ah, Dumnezeule, nu te opri, îmi dau drumul, nu te opri, îmi dau drumul! strigă ea.

Vreau să-i spun că nu m-aș opri niciodată, dar abia pot respira, pentru că își dă drumul pe buzele mele, pe bărbia mea, pe fața mea. Îmi fredonează numele în timp ce orgasmul o străbate, până când se cutremură și se agită, gâfâind „Aah, Dumnezeule" în șoaptă, în timp ce coboară de pe culmi.

După ce mă îndrept și mă șterg cu mâna la gură, privesc tabloul din fața mea. Natalie este pe birou, cu picioarele larg desfăcute, cu chipul ei frumos îmbujorat de satisfacție pură, cu părul blond răvășit.

Fericire absolută. Pur și simplu, fericire absolută.

Clipește și deschide ochii, de parcă se trezește după un vis. Când privirea ei o întâlnește pe a mea, zâmbește, și este un zâmbet nou – un zâmbet nătâng, care, cumva, mă excită și mai tare.

Deși pare imposibil, scânteia din mine se aprinde și mai tare când ea ridică brațul, întinzându-se spre mine. Îi apuc mâna, o trag mai aproape și o ajut să coboare de pe birou. Mă gândesc că își va netezi fusta, își va aranja părul sau ceva de genul ăsta.

În schimb, se întoarce, se apleacă și își pune palmele pe birou.

O ofrandă.

Nu trebuie să mă roage de două ori. Îmi desfac fermoarul blugilor, îmi dau jos chiloții și îmi frec capul penisului de toată acea umezeală. Sunt cuprins de mândrie. Este atât de udă datorită mie. Nectarul i se prelinge pentru că am făcut-o să-și dea drumul atât de tare.

Apoi, rațiunea își face loc.

— Ar trebui să iau un prezervativ, murmur.

Ea clatină din cap.

— Suntem în regulă. Atât timp cât nu ai mai fost cu nimeni de când...

— La naiba, nu!

— Atunci, dă-mi mădularul, Wyatt, spune ea, făcându-mi cu ochiul lasciv.

— Ia-l, scumpo! Ia-l, fir-ar! mârâi eu, în timp ce frec capul între picioarele ei și îl înfig înăuntru.

Ea oftează, și, uite-așa, sunt pe deplin cuibărit în femeia care este încă soția mea. Deși ceva este teribil de greșit cu acest amănunt, mi se pare extrem de potrivit în acest moment. Dar nu pot să stau să mă gândesc la titluri sau etichete când trebuie s-o regulez pe femeia mea. O prind cu mâinile de șolduri și îi ridic puțin fundul, găsind unghiul perfect.

Este atât de bine când o penetrez, când mă retrag, când mă afund în ea. Este alături de mine în fiecare secundă, și ne mișcăm la unison, înnebuniți. Penetrări rapide și dure. Penetrări adânci, puternice. Gemete și icnete care se suprapun. Îmi leagăn șoldurile și mă împing înăuntru, iar ea se leagănă cu mine, oferindu-mi corpul ei pentru plăcerea *noastră*.

În câteva minute, am adus-o din nou pe culme. Se agață de părțile laterale ale biroului și îmi strigă numele.

— Ah, Dumnezeule, Wyatt! Ah, Dumnezeule! strigă ea, iar sunetul numelui meu pe buzele ei îmi face boașele să mi se tensioneze.

Plăcerea se acumulează în mine, ajungând la apogeu în timp ce i-o trag până o aduc la al doilea punct culminant, orgasmul ei acoperindu-mi mădularul.

În timp ce ea tremură sub mine, eu erup.

— La naiba, Nat! O să-mi dau drumul așa tare.

— Da, mă îndeamnă ea, iar eu îmi mut mâinile pe umerii ei, ținând-o nemișcată.

— Atât. De. Tare, gem în timp ce o penetrez.

Trupul meu este încins ca metalul topit, și mă străfulgeră un orgasm, arzându-mă cu o plăcere pură, carnală, în timp ce îmi dau drumul în interiorul ei strigând:

— Îmi place la nebunie!

— Și mie! Ah, Dumnezeule, și mie!

Mă prăbușesc peste ea, cu pieptul lipit de spatele ei, strivind-o. Ea murmură încet, un murmur dulce care îmi

spune că îi place trupul meu lipit de-al ei, așa că rămân pe loc. Îi sărut obrazul, apoi îi ating ușor, ca o mângâiere, buzele.

— Am vrut să fac asta din nou de când m-am trezit în Las Vegas lângă tine.

Ea pare surprinsă când spune:

— Ai vrut?

Încuviințez din cap, lipit de ea.

— Atât de mult. E ridicol cât de mult.

— La fel și eu. De fiecare dată când ești lângă mine, vreau să te ating, să te sărut, să te simt din nou.

Zâmbesc, în ciuda rațiunii.

— Jur că este chiar și mai mișto treaz decât beat.

— Este înnebunitor într-un mod cu totul nou, spune ea.

— Nu te contrazic.

Îi dau un sărut ușor pe obraz, apoi oftez fericit. Pentru că sunt fericit. Sunt plin de endorfine în acest moment. Îmi trec nasul prin părul ei. Inhalându-i aroma. Nu mă mai satur.

— Cum ți-a fost ziua?

— A fost în regulă. Dar acum, mă simt mult mai bine.

— Totul e bine la birou? întreb jucăuș.

— Totul este grozav la birou, mai ales după orele de program.

Bat cu degetele în biroul ei.

— Acesta este un birou excelent. Să nu uiți să-i spui șefului tău că a făcut o treabă fantastică alegându-l.

Îmi trage un ghiont în piept.

— Eu l-am ales.

— Hmm... Ei bine, atunci, spun eu, lăsând un alt sărut pe fruntea ei, ai gusturi excelente în materie de mobilier de birou.

Dar, după ce discuția de dormitor se termină și facem curat, nu sunt sigur ce vom face de aici încolo. Problema se rezolvă pentru mine când Natalie spune cu vocea ei cea mai profesionistă:

— Vrei să trecem în revistă opțiunile pentru a obține un divorț necontestat în New York?

Și, oameni buni, nimic nu te trezește mai repede decât asta.

23

Răsună o sirenă.

În timp ce camionul roşu de pompieri urcă pe Central Park West sâmbătă dimineaţa, câinele chihuahua cafeniu pe care îl plimb pe aleea din parc îşi ridică botul în aer.

Duc o mână la frunte, ca un jucător care aşteaptă să vadă dacă mingea zboară în afara terenului de baseball.

— Şi se îndreaptă spre tribune! Aproape a ajuns!

Câinele are botul închis, dar nasul aţintit în aer, şi îmi trece prin minte că aş putea câştiga marele premiu la jocul de bingo cu câini pe care îl jucăm. Pentru că, atunci când un câine pe care îl plimbi izbucneşte într-un urlet, primeşti *toate* punctele.

Mă uit ţintă la patrupedul de trei kilograme care tropăie pe lângă mine, aşteptând, aşteptând, aşteptând ca dulăul să latre.

Nick este lângă mine, cu mâna înfăşurată în jurul lesei de piele a unui Jack Russell Terrier, care îşi face un cămin temporar la adăpostul pentru animale Little Friends, unde suntem voluntari. Zâmbeşte, în timp ce câinele său emite un scâncet moale.

— Poate vei câştiga sau poate că-ţi voi da lecţii, spune el, chiar înainte ca animalul său să scoată cel mai epic urlet pe care l-am auzit vreodată.

Potaia lui cu alb și maro continuă să imite un animal sălbatic pentru următoarele treizeci de secunde, părând de-a dreptul adorabil, până când sirena mașinii de pompieri începe să se piardă în depărtare.

— Omule, spun, abătut, în timp ce câinii își reiau ritmul obișnuit de adulmecat și tropăit. Am cel mai mare ghinion săptămâna asta.

Mai întâi, a fost lovitura la genunchi, apoi, am aruncat ca un idiot un sendviș delicios și, pe deasupra, mai am și o căsnicie zombi. Pur și simplu, nu pot distruge uniunea zombificată cu arme obișnuite. Va trebui să procedez în stilul *The Walking Dead* și să o atac la trunchiul cerebral cu un divorț de proporții.

Este ca o mahmureală care nu vrea să te lase în pace.

Dar ghinionul cel mai mare este că Natalie și-a schimbat părerea la 180 de grade după glorioasele noastre partide de sex de la birou. Gata cu vulpea de la locul de muncă. În schimb, este Domnișoara Corectitudine și Detașare, concentrată pe cel mai plictisitor lucru, care te lasă fără suflet: hârțogăraia.

— O săptămână grea? mă întreabă Nick, bătându-mă pe spate. Iar ai fost ținut la respect de vreo prostituată?

— Mda. Cea cu care o să vin la nunta ta, îi răspund, servindu-i-o cu aplomb.

— Auci!

În timp ce ne apropiem de Little Friends, Nick își drege glasul.

— Apropo de nunta mea...

— Dă-mi voie să ghicesc. Vrei să devin oficiant, pentru a vă putea declara soț și soție.

— Uau, nu, spune el, clătinând din cap cu hotărâre. Adică, niciodată.

— Pierderea ta. Mie mi-ar conveni, spun, apoi mintea îmi zboară înapoi la Vegas, încercând să se agațe de frânturi din nunta mea, fără prea mult noroc însă. Tot ce-mi amintesc încă este Elvis, perciuni și *Da*.

— Speram să fii cavalerul meu de onoare.

Mă opresc din drum, ciudat de surprins că Nick mi-a propus asta.

— Credeam că vrei ca Spencer să fie cavalerul tău de onoare.

Fratele meu geamăn ridică din umeri.

— Da, dar tu ești ăla care are același ADN ca mine, așa că asta e.

Îmi șterg o lacrimă inexistentă din ochi.

— Uau, asta a fost din inimă. Atât de emoționant.

— Serios. Vorbesc serios, Wyatt. Fără glume acum. M-ai ajutat să conștientizez cât de mult înseamnă Harper pentru mine. Mi-ai spus-o direct și m-ai ajutat să văd că sentimentele mele pentru ea erau reale. La naiba, ești fratele meu, indiferent de ce se întâmplă. Dar mi-ai dat și un șut în fund când aveam nevoie de el.

Ridic piciorul și mă prefac și acum că-i dau un șut în fund.

— Mă pricep de minune să administrez lovituri în fund.

— Habar nu am cum s-a întâmplat asta, dar tu dai sfaturi ciudat de bune în privința femeilor. Și vreau ca tu să fii cel care va sta lângă mine când ne vom spune jurămintele.

Îl bat prietenește cu palma pe spate.

— Hei, să dau sfaturi despre tine și Harper a fost ușor. Sunteți două boabe de mazăre din aceeași păstaie. Sunteți ca niște giboni.

Ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Știai că, alături de termite, vulturi pleșuvi, lebede și castori, sunt una dintre rarele animale care se împerechează pe viață?

— Nu știam asta despre giboni. Dar acum, creierul meu și-a extins perspectiva.

— De îndată ce am văzut cum te-ai uitat la ea, mi-am dat seama că este gibonul tău, spun și ridic un pumn pentru a bate pumnul cu el. Mai bine decât o termită.

El râde.

— Harper este, cu siguranță, gibonul meu. Și mult mai mișto decât o termită.

— De asemenea, dă-mi voie să adaug că arăt al naibii de bine într-un smoching.

Fac un gest ca și cum mi-aș ajusta un papion în timp ce așteptăm la trecerea de pietoni.

Nick gesticulează, arătând spre noi doi.

— Suntem amândoi niște diavoli chipeși, chiar dacă eu sunt chipeșenia întruchipată.

— Hei, Regele Cuvintelor, chipeșenie nu este un cuvânt pe care oamenii îl folosesc, nu știai?

— Dar ar trebui să o facă, atunci când vine vorba despre noi doi, spune el, și, în timp ce traversăm strada, mă gândesc la comentariul lui Nick despre sfaturile bune.

Îmi amintesc exact ce i-am spus despre Harper – cum că trebuia să se maturizeze și să-și înfrunte sentimentele pe care le avea pentru ea. Întrebarea plutește în aer chiar nasul meu – din moment ce i-am dat fratelui meu acel sfat înțelept, ce mi-aș spune mie însumi? Cum m-aș sfătui eu *pe mine* să reacționez în ceea ce privește situația mea cu Natalie? Dar am rămas fără răspuns.

— Voi fi onorat să fiu cavalerul tău de onoare, îi spun lui Nick, pentru că măcar la cererea lui am un răspuns. Mai ales că în mod cert nu poți scăpa de mine. Sunt ca un urlet de câine. Sunt contagios.

Asta îmi dă o idee.

— Hei, ce-ar fi dacă aș urla *eu*? Se acordă puncte pentru asta?

Îmi ridic bărbia spre cer și scot cel mai bun urlet de lup.

Iar câinele meu chihuahua o ia razna.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, îi spun potăii.

La Little Friends, înapoiem câinii managerului adăpostului, o brunetă drăguță pe nume Penny. Părul ei este strâns într-o coadă de cal în vârful capului și are un tatuaj cu un fel de floare în partea de sus a omoplatului, un tatuaj pe care nu i l-am văzut până acum.

— Frumos desen, îi spun când se întoarce.

Absentă, își trece mâna de-a lungul gâtului și afișează un zâmbet luminos.

— Mulțumesc, abia mi l-am făcut. Și ce mai fac băieții mei preferați?

— A, facem foarte bine, spune Nick, bătând cu mâna în tejghea.

Penny râde și clatină din cap.

— Mă referem la Turbo și Charger, zice ea, arătând spre câinii pe care i-am plimbat, care acum se zbenguie într-o zonă de joacă deschisă din spatele ei.

N-ai cum să nu iubești un adăpost care le dă nume de tipi duri micuților.

— Indivizii ăștia sunt bestiali. Își merită numele, spun eu.

— Mă bucur să aud asta. Cineva va veni mai târziu să-l vadă pe Charger, zice ea, arătând spre câinele pe care l-a plimbat Nick.

Își încrucișează degetul arătător și pe cel mijlociu și adaugă:

— Sper că iese bine. Tipul care vine a vrut doar să se asigure că nu este genul care să latre sau să urle. Griji legate de traiul în apartament și toate cele. A fost gălăgios când l-ați plimbat? Pentru că aici se comportă bine.

Coloana mea vertebrală se îndreaptă deodată, iar Nick înghite în sec, apoi își oferă rapid părerea:

— Urlă doar după mașinile de pompieri.

Penny strâmbă din nas. Are presărată pe el o micuță constelație de pistrui.

— Poate că Turbo este cel mai potrivit pentru el, atunci.

Ridic fericit din umeri și încuviințez din cap.

— Da, iar micuțul chihuahua este un câine foarte mișto, așa că să sperăm că va funcționa.

Ea ridică mâna și bate palma mai întâi cu mine, apoi cu Nick.

— Mulțumesc din nou, băieți! Ne vedem vineri?

— Vom fi aici, spun, apoi arăt spre iPhone-ul ei. Este conectat la o stație din spatele ei și cântă o melodie faină.

— Îmi place trupa asta. I-am auzit pentru prima dată săptămâna trecută.

— Și eu, spune, cu ochii ei de culoarea alunei strălucind de emoție. Îmi place să descopăr muzică nouă.

Nick își drege glasul și intervine:

— Hei, Penny, știai că Wyatt poate urla?

Penny ridică dintr-o sprânceană.

— Nu mai spune!

— Este un om cu numeroase talente. Îți poate construi o casă, poate găti o omletă mortală, poate găsi melodii noi și grozave și poate urla la lună. De asemenea, e liber vineri seara, dacă...

Iar mâna mea se îndreaptă spre gura lui Nick.

— *Eram* liber vineri. Dar tocmai mi-am programat o lucrare pentru atunci.

Penny râde de prostelile noastre.

— Mulţumesc că aţi plimbat câinii, băieţi!

Când plecăm, Nick îmi face semn cu capul către adăpost.

— Care-i treaba? Scoţi limba după Penny de luni întregi. Şi nu o inviţi în oraş? Făceam eu încălzirea pentru tine.

Ridic din umeri.

— Am nişte chestii pe cap.

— Vrei să spui că ai devenit celibatar?

Pufnesc.

— În niciun caz celibatar. Te asigur.

Nick se uită fix la mine câteva secunde lungi. Închide ochii pe jumătate, ca şi cum s-ar gândi intens la ceva, apoi ridică dintr-o sprânceană.

— S-a întâmplat ceva în Vegas?

Mă opresc brusc pe trotuar.

— Ce legătură are asta cu ce vorbim?

— De atunci te comporţi diferit.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, spun, deşi, în sinea mea, mă întreb cum naiba a devenit fratele meu un observator atât de fin.

— Acum câteva luni, părea că ai fi profitat bucuros de şansa de a sta la palavre cu Penny. Este perfectă pentru tine. Deci, tot ce pot să presupun este că s-a întâmplat ceva în Vegas cu Natalie şi din cauza asta nu te mai gândeşti la Penny.

Nick se propteşte nas în nas cu mine şi se uită fix cu ochi lui mari, ca de gândac.

— Cine dă sfaturi bune acum?

Îl înghiontesc uşor în piept.

— Unde era sfatul în treaba asta? A sunat mai mult ca o observație, și nici măcar una corectă.

Nu se pune problema că nu am încredere în fratele meu și nici că nu vreau să discut cu el.

Marea problemă este că nu am nici cea mai vagă idee despre cum ar trebui să procedez cu Natalie și nu sunt pregătit să încep să le turui tuturor despre mica noastră uniune îmbârligată. Nu este corect față de ea.

— Și, că tot veni vorba, trebuie să ajung undeva.

Mă întâlnesc în curând cu Natalie.

În timp ce iau metroul pentru a merge în centru, mai-mai că îmi doresc s-o fi invitat pe Penny în oraș. Mai mult însă, îmi doresc să fi vrut. Mi-aș fi dorit să vreau să invit pe oricine altcineva la o întâlnire măcar pe jumătate la fel de mult pe cât îmi doresc să beau o cafea cu o femeie care este pe cale să devină fosta mea soție.

24

Înainte să mă văd cu Natalie, fac o oprire scurtă în Greenwich Village pentru a-l vedea pe Chase.

Țin instrumentul magnetic cu galben și negru pe peretele apartamentului, scanând suprafața cu tencuială.

— Problema este că acest detector de montanți[21] se declanșează cam în permanență când sunt prin preajmă, spun fără să gândesc.

— Ha, ha, ha, se amuză Chase, în timp ce eu caut montanții din peretele sufrageriei apartamentului cu un singur dormitor pe care se gândește să-l închirieze.

— Crezi că vei renunța vreodată la gluma asta?

Clatin din cap în timp ce ciocănesc cu degetele în perete.

— Unele glume nu se învechesc niciodată. Oricum, aici sunt montanții, așa că putem pune rafturi fără probleme. Știu că vrei multe, ca să le arăți doamnelor toate cărțile importante pe care le-ai citit. Dar probabil nici măcar nu vei reuși să aduci vreo puicuță în bârlogul tău, având în vedere cât de urât ești.

El oftează din toți rărunchii.

— Ai dreptate. Nu le voi aduce aici. Pentru că nu se vor putea abține să nu se cațăre pe mine ca într-un copac. Vor fi grămadă pe mine în lift.

21 În original, *stud* (engl.) înseamnă deopotrivă „armătură" și „armăsar"; joc de cuvinte al autoarei (n. tr.).

Bag detectorul de montanți în buzunarul de la spate, apoi fac un bip persistent.

— Ah, Dumnezeule, nu se oprește din piuit cât sunt eu aici.

— Mă detectează pe mine, evident, spune el, sprijinindu-se de tocul ușii de la potențialul său living.

Arăt cu degetul spre el.

— Vezi? Nici măcar tu nu poți rezista. Nu poți nega puterea glumei cu detectorul de montanți.

Își plimbă privirile prin apartamentul gol. Agentul imobiliar l-a lăsat să arunce o ultimă privire înainte de a semna. M-a rugat să vin cu el pentru a se asigura că locuința nu are probleme structurale ascunse. Nu că el ar fi tras la răspundere, dar am auzit amândoi povești de groază despre chiriași care se mută în apartamente dărăpănate și apoi se luptă cu proprietarii pentru reparații. Cel mai bine este să te asiguri în prealabil că locuința este în stare bună, iar aceasta arată bine. Lucrul ăsta este cu atât mai remarcabil cu cât este vorba despre o clădire mai veche aflată pe o stradă grozavă, cu un trotuar pietruit și restaurante interesante.

Chase face un gest spre podelele și pereții goi.

— Locul ăsta este un chilipir, nu-i așa?

— Da, pune gheara pe el.

— Minunat! Cred că mă voi duce să mă întâlnesc cu agentul imobiliar acum. Când i-am cerut cheile pentru a face o verificare, a fost de ajuns să-mi flutur zâmbetul criminal, și ea mi le-a dat. E în limbă după mine. Flutură din gene în timp ce rânjește. Mi-a făcut o reducere pe motiv că sunt atât de chipeș.

Îmi dau ochii peste cap.

— Amice, nu ți-a făcut nicio reducere. În primul rând, nu ești Henry Cavill sau vreo vedetă de baseball de la New York Yankees. Nu ai tu o asemenea atracție. În al

doilea rând, suntem în New York. Nimeni nu primește o reducere pentru un apartament.

– Ești doar gelos pe abilitatea mea uimitoare de a agăța doamnele uite-așa, zice și pocnește din degete.

Apoi, într-o clipă, tonul său devine serios.

– Deci, care-i treaba cu soția ta?

Mă sprijin de ușa de la bucătărie și oftez adânc. Amândoi renunțăm la glume.

– Fir-ar, omule, nu știu! Nu-mi dau seama ce naiba să fac.

Îi povestesc noutățile, ca să știe cum stă treaba – anularea noastră a dispărut, ne-am tras-o ca iepurii pe biroul ei și după aceea a devenit regina divorțurilor de tip cum-să-divorțezi-de-unul-singur.

Încruntându-se, Chase se scarpină în cap.

– M-ai prins. Sunt confuz.

– Haide, Doctore Creier. Niciodată nu ești confuz.

– Nu, vreau să spun că nu înțeleg care este problema. Își lovește un pumn de palma celeilalte mâini. Ai putea pur și simplu doar să i-o tragi.

Mă strâmb.

– Asta sună puțin cam grosolan. În plus, nu este ceva de genul ăsta.

– Nu. *Este* ceva de genul ăsta.

Clatin din cap.

– Este greu să separi toate lucrurile.

– Vrei să spui că nu ai făcut niciodată sex fără să fii implicat sentimental?

– Bineînțeles că am făcut. Am vrut să spun că este greu să separăm toate celelalte... încurcături. Cum ar fi faptul că sunt angajatorul ei.

Își atinge partea dreaptă a craniului.

— Pui sexul în partea de sex a capului tău. Își atinge partea stângă. Pui munca în partea de muncă. Își șterge mâinile una de cealaltă. Gata.

Clatin din cap, amuzat.

— Și sora mea se întreabă de ce spun că ești o potaie.

Ochii i se aprind, iar expresia lui se schimbă de la playboy obosit la un bărbat dornic de distracție.

— Sora ta întreabă de mine?

Îmi dau ochii peste cap și adaugă:

— Să nu-ți vină vreo idee! În plus, după chestiile pe care tocmai le-ai spus despre diferitele porțiuni ale creierului tău, poți să stai naibii departe de sora mea.

— Doar îți fac viața amară. În legătură cu toate astea, inclusiv cu sexul, spune și acum își etalează manierele în deplinătatea lor. Fără tachinări, fără prostii. Știi ce trebuie să faci. Ții la femeia asta, așa cum am mai spus. Când se întâmplă asta, nu mai există părți separate, așa că trebuie să o termini.

Își flutură mâinile în aer.

— Este angajata ta, așa că nu poți să te implici în așa ceva.

Asta îmi place la Chase. Jumătate dintre rahaturile pe care le spune sunt pentru a mă face să mă enervez, iar eu respect la nebunie acest gen de implicare față de mișcouri. Dar, când vine vorba despre treburile serioase, omul înțelege că există reguli de urmat, iar eu trebuie să le respect.

— Ai dreptate. Trebuie să-mi țin mădularul la cutie.

El mimează deschiderea unei cutii de cadouri la nivelul taliei, iar eu încuviințez din cap, apoi arăt spre podeaua de lemn masiv.

– Iar tu și diferitele părți din anatomia creierului tău ar trebui să vă luați neapărat acest apartament. Este o afacere bună.

– Cred că așa o să fac. Mulțumesc că l-ai verificat! Și, dacă vrei să te antrenezi puțin la cum să te comporți cu Natalie, ar trebui să veniți amândoi la Max la sfârșitul săptămânii viitoare. A vrut să-mi organizeze o mică cină de „bine ai revenit în oraș", spune Chase, menționându-l pe fratele său.

– S-a făcut! Și o voi întreba și pe Natalie.

Își dă o palmă peste frunte.

– Ah. Am uitat să-ți spun. O să fie acolo. Josie îl ajută pe Max cu planificarea, așa că a invitat-o și pe Natalie.

Îmi dau ochii peste cap.

– Întotdeauna pui ceva la cale.

– Asta mă descrie destul de bine. Ah, și mult noroc cu mica problemă de a nu putea separa sexul de sentimente, spune el cu o sprânceană arcuită în timp ce plecăm.

– Ai cumva o pastilă și pentru asta, Doctore Penis?

Face un gest către vintrea lui.

– Da, se numește Detectorul de Montanți.

Își leagănă pelvisul o dată și concluzionează:

– Și totul indică *aici* pentru doamne.

Chestia este că Chase nu face altceva decât să vorbească. A fost îndrăgostit nebunește de o fată în timpul rezidențiatului și, mă rog, să spunem doar că nu a ieșit așa cum și-a dorit.

Totuși, are dreptate. Cu Natalie sunt mult mai multe în joc decât dorința mea arzătoare de a i-o trage zi și noapte. Sau decât dorința mea de a merge cu ea în Coney Island și de a ne urca în roller-coaster, sau de a o

duce la un grătar, sau de a o avea alături de mine la nunta lui Nick.

Miza este însăși *ea*.

Natalie are un loc de muncă important pentru ea. Cu cât ne prostim mai mult, cu atât mai mult risc să o pun într-o situație jenantă la serviciu. Evident, nu aș concedia-o niciodată din această cauză, dar vreau ca ea să se simtă în largul ei la muncă. Trebuie să respect abilitatea ei de a-și plăti singură facturile și, din moment ce eu sunt cel care îi semnează cecurile, nu pot să-mi las penisul, nemernic loial ce este, să ia deciziile.

Nu vreau să fiu genul ăsta de bărbat.

Dacă voi continua să i-o trag, ce se va întâmpla cu ea când totul se va duce de râpă? Și se va întâmpla asta. Este inevitabil. Relațiile se duc întotdeauna dracului, mai ales când încep la birou.

25

Natalie mă așteaptă la un chioșc de cafea din piața agricolă Union Square, cu o pungă de căpșune într-o mână și ceva de băut în cealaltă. Îmi face cu mâna, apoi îmi dă băutura.

— Așa cum îți place, spune ea, iar comentariul ei mișcă ceva în mine.

Să știi cum preferă cineva cafeaua nu este mare lucru în marea schemă a vieții, dar a face efortul de a obține o ceașcă de cafea perfectă este unul dintre acele lucruri mici care te pot face să zâmbești.

Cu toate astea, zâmbetul pare teribil de deplasat în acest moment. Ne așezăm la una dintre micile mese verzi instalate la marginea pieței, înconjurați de hipsteri care mănâncă falafel și beau sucuri de ghimbir. Întorc un scaun și mă așez pe el, sprijinindu-mi antebrațele pe spătar. Iau o înghițitură din cafea și îi mulțumesc din nou.

Natalie își trece o șuviță de păr blond după ureche și afișează un zâmbet scurt în timp ce așază căpșunele pe masă. Bagă mâna în poșetă și scoate câteva hârtii.

— Am descărcat ieri pachetul pentru un divorț necontestat în New York. Sunt o tonă de formulare, și majoritatea nu se aplică în cazul nostru, dar ar trebui să le parcurgem oricum. Din câte am înțeles, întregul proces ar putea dura între șase săptămâni și câteva luni.

— Aoleu! De ce atât de mult timp?

— New Yorkul te obligă să mergi pe sârmă.

Frunzăreşte formularele referitoare la împărţirea bunurilor conjugale, răspunderea pentru datoriile comune, custodia şi întreţinerea copiilor, întreţinerea soţului/soţiei, beneficiile de asigurare şi o mulţime de alte detalii juridice care mă fac să mi se învârtă capul în stil *Exorcistul*. Ah, da, îmi reamintesc, de asemenea, şi de faptul că sunt un idiot pentru că am sugerat să ne căsătorim în acea seară. Ceea ce trebuia să fie distractiv şi îndrăzneţ s-a transformat într-un nod al naibii de greu de descâlcit.

Clatin din cap.

— La naiba, asta chiar mă face să mă simt ca un idiot de talie mondială pentru că te-am cerut în căsătorie de la bun început. Nu aveam nicio idee că se va transforma într-o asemenea încurcătură, spun oftând din toţi rărunchii.

— Nici eu. Dar ce poţi să faci decât să-ţi sufleci mânecile şi să te apuci de treabă?

Îşi întipăreşte un zâmbet pe chip, şi trebuie să recunosc că sunt impresionat că se descurcă bine cu mizeria pe care am făcut-o noi ca adulţi. Apoi, şopteşte conspirativ:

— Este ca şi cum am fi copiii obraznici care s-au furişat târziu cu maşina. Dar, în loc să ne bucurăm de emoţia unei plimbări la miezul nopţii, am dărâmat cutia poştală a vecinului, iar acum avem de îndeplinit sarcini suplimentare ca să plătim pentru daune.

Eu râd.

— De ce am impresia că vorbeşti din experienţă?

Arată cu degetul mare spre ea însăşi.

— Fata asta a comis-o.

— Fără mişto?

— Şaisprezece ani şi mult prea periculoasă pentru binele ei.

— Dacă tot ne jucăm de-a confesiunea, încep eu pe un ton tărăgănat, te uiţi în oglindă.

Îi pică faţa.

— Şi tu?

— Ne-am dus acasă la unchiul meu pe timpul verii, iar eu am ieșit cu Cadillacul lui și am trecut din greșeală peste tufele de trandafiri ale vecinului său. Nu a fost fericit. A trebuit să prind un tren spre Jersey în fiecare sâmbătă din acea vară pentru a-i tunde gazonul și gardul viu, ca să compensez costul trandafirilor.

Ea ridică o mână și batem palma.

— Asta ne face să fim oile negre ale familiilor noastre?

— *Behehe...*, spun, imitând animalul cu pricina.

Ochii i se aprind.

— Poți să imiți sunete de animale?

— Vrei să mai auzi?

Ea încuviințează din cap cu entuziasm.

— Calul, te rog.

Îmi scutur repede capul și scot un nechezat.

Ridicând un deget, ea mai cere unul. Mă decid să-i arăt lătratul meu de focă, cu un *arh, arh, arh* care o face să se prăpădească de râs.

— Bis, bis, bis!

Clatin din cap.

— Deocamdată, asta este tot ce primești de la Lumea Sunetelor de Animale a lui Wyatt. Dacă ești cuminte, îți voi arăta mai târziu leul din repertoriul meu.

— Abia aștept.

Îmi frec palmele una de alta.

— Înapoi în Țara Adulților.

Ne reîntoarcem la hârtii, le analizăm. Cea care îmi atrage atenția ca o casă în flăcări este împărțirea bunurilor conjugale. Cu ochii mijiți, lovesc paginile cu degetul.

— Ce este asta? Este cumva vorba despre apartamentul meu, afacerea sau ceva de genul ăsta?

Mă mângâie ușor pe mână.

— Nu-ți face griji. Nu am de gând să-ți revendic afacerea.

Mă îndrept în scaun.

— Nici nu credeam că asta vrei, spun pe un ton agitat și iau cafeaua, dar se pare că aducerea ceștii la buze este un proces prea descurajant, și reușesc să vărs o parte din cafea pe blugi.

— La naiba! înjur, iar Natalie ia niște șervețele din geantă și mi le întinde.

— E totul în regulă? mă întreabă ea în timp ce mă șterg pe pantaloni.

— Da.

Privirile ni se întâlnesc.

— Fosta mea iubită, cu mult timp în urmă, a încercat să se bage în afacerile mele. Faptul că am văzut hârtia aia mi-a cam...

— A atins un punct sensibil? spune ea cu blândețe.

Încuviințez din cap.

— O prostie, știu.

— Nu este o prostie. Este ceea ce simți. Probabil și eu aș simți la fel.

Îmi trec o mână prin păr.

— Tu nu ești așa. Nici măcar n-ar trebui să mă gândesc la asta.

Mă mângâie pe braț.

— Ai dreptate. Eu nu sunt așa. Dar înțeleg. Jur că înțeleg.

— Da?

— Este logic să te simți așa. Și, uite, și eu aș fi puțin speriată dacă aș fi în locul tău. Ai construit o afacere de succes. Dar ai cuvântul meu, Wyatt, nu încerc să pun mâna pe o bucată din ea. Nu am avut o căsnicie adevărată. Am avut doar una ridicol de distractivă, care trebuia să dureze doar douăzeci și patru de ore. Vreau ca și acest proces să decurgă cât mai ușor posibil.

– Mulțumesc pentru înțelegere! A fost doar unul dintre acele lucruri pe care nu le-am văzut venind, spun, apoi îi împărtășesc alte câteva detalii despre Roxy.

– Este o nebunie, zice ea, clătinând din cap. Nici nu e de mirare...

Îmi înclin capul când se oprește.

– Ce nu este de mirare?

Ea flutură o mână în fața paginilor.

– Nu e de mirare că ar atinge un punct sensibil, asta e tot. Dacă vrei să vorbești cu un avocat să se ocupe de tot, înțeleg.

Pufnesc și ridic mâinile.

– Nu. Jur că nu. M-am săturat până peste cap de avocați, de când cu prostiile lui Roxy. La fel cum a fost și cu altcineva care mi-a spart site-ul cu câteva luni în urmă. A trebuit să implic un avocat și atunci. Nu înțeleg de ce este atât de greu să te ții de plan. Sunt destul de sigur că în contractul pentru site nu era prevăzut ca ea să îl spargă mai târziu, spun eu, sarcastic. Vreau doar să lăsăm totul în urmă.

Afișează un zâmbet mult prea strălucitor.

– De acord. Nu este nevoie de rechini. Să mergem mai departe!

Ne petrecem următoarele douăzeci de minute examinând actele și semnând documente. Când terminăm și ea pune paginile deoparte, îmi ridic ceașca.

– Spune-mi ceva amuzant. Ceva care să-mi scoată din gură gustul divorțului.

Apucă o căpșună, îi îndepărtează codița și o bagă între buze.

– Căpșunele au un gust bun. Dar nu sunt, de fapt, fructe de pădure. Știai asta?

– Nu știam. Dar îmi place încotro se îndreaptă discuția. Continuă!

— M-am gândit că ţi-ar putea plăcea această mică informaţie, din moment ce eşti un colecţionar de fapte ciudate.

— Ce sunt, dacă nu sunt fructe de pădure? Doar un fruct obişnuit?

Clatină din cap şi mai bagă una printre buzele ei frumoase şi roşii. După ce o mănâncă, răspunde:

— Un recipient cărnos pentru seminţe.

Strâmb din nas.

— Sună cam scârbos. De unde ai aflat chestia asta?

— Am căutat zilele trecute. Bănuiesc că din cauza ta mi-a fugit mintea la informaţii stranii.

Îmi întinde o căpşună roşie. În timp ce o mănânc, nu mă pot abţine şi rânjesc la ceva atât de simplu precum ea cercetând ciudăţeniile vieţii din acest motiv.

— Este rândul tău, spune ea. Povesteşte-mi ceva din Enciclopedia Informaţiilor Ciudate despre Animale a lui Wyatt.

— Ştii de ce pisicile se pot strecura pe sub dulapul din baie ca şi cum n-ar avea oase? încep eu, şi nimic nu se compară cu vechea anecdotă cu pisicile care nu au oase pentru a mai îmbuna faptul că divorţezi de femeia cu care ţi-ai tras-o pe biroul ei săptămâna trecută.

De fapt, pisicile fără clavicule şi fără oase sunt aur curat atunci când ai nevoie de un lubrifiant pentru conversaţie. De asemenea, am adăugat un mic amănunt despre curcanii domestici (nu pot zbura), informaţii despre elefanţi (cu patruzeci de mii de muşchi în trompă, pe care îi pot folosi pentru a ridica obiecte minuscule, inclusiv o monedă mică) şi o mică informaţie despre peşti (beau apă prin osmoză şi nu pe gură).

Natalie zâmbeşte şi râde în timpul *prelegerii* mele, aşa cum o numeşte ea.

— Fascinaţia ta pentru informaţiile despre animale... de unde a apărut?

— Obișnuiam să citesc *National Geographic* pe când eram copil. Ceea ce probabil sună ciudat, din moment ce toată lumea crede că Nick și Josie sunt cei mai deștepți.

Îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Cine crede asta?

Ridic din umeri.

— Nu știu. Dar probabil că toată lumea, mă gândesc, din moment ce ei sunt cei mai deștepți. Josie se descurcă de minune cu cărțile, iar Nick este pur și simplu... ei bine, este Nick. Tărtăcuța îi funcționează foarte bine. S-au descurcat mai bine la școală decât mine.

— Știi deja care este poziția mea în această privință, spune ea și ridică un pumn. Oile negre unite.

Batem pumn în pumn.

— Se pare că avem câteva lucruri în comun, aproape-fostă doamnă Hammer.

— Ce păcat, pentru că este un nume de familie amuzant.

— Este. Apropo, presupun că faptul că ne întâlnim la piața agricolă, nu la birou, înseamnă că încercăm să nu ne-o tragem iar ca iepurii? întreb, încercând să mai detensionez situația.

Ea izbucnește în râs și face un gest spre corturile care vând sparanghel, ruccola și anghinare.

— Ce? Crezi că nu te voi înghesui în spatele unui stand de legume ca să ne-o tragem în spatele unei cutii de ciuperci?

Cercetez rapid piața.

— Unde sunt nenorocitele alea de ciuperci?

Mă lovește ușor cu palma și ne îndreptăm spre ieșirea din piață.

— Cred că ar trebui să încercăm să fim băieți și fete cuminți, spune ea, pe un ton ceva mai serios. Ești de acord cu asta?

Îi petrec un braț peste umăr.

— Sunt de acord. Și se pare că am supraviețuit ținându-ne mâinile departe unul de celălalt, datorită strategiei tale cu ciupercile. Să nu crezi că a trecut neobservat faptul că aici, astăzi, nu există standuri de ciuperci.

Ea pocnește din degete într-un gest de „ah, ce naspa".

— M-ai prins.

Ochii i se îndreaptă spre mâna mea așezată pe umărul ei, ca și cum ar vrea să spună că m-a prins și ea.

Întind mâna, recunoscându-mi vinovăția.

— Încerc, femeie. Încerc să fiu un băiat cuminte.

Și sunt. Mă străduiesc din răsputeri să n-o iau pe sus, s-o car prin mulțime și s-o sărut de să-i sară ochii pe lăzile cu fructe de pădure, pe cutiile cu sparanghel sau în spatele ciorchinilor de banane.

Pentru că, într-adevăr, să mi-o trag cu ea la un stand cu banane ar fi absolut în stilul nostru.

— Uită-te la standul ăla cu banane, spun arătând cu capul și mișcând din sprâncene.

Ea mă lovește ușor.

— Ești rău. Încercăm să fim prieteni.

Mă îndrept de spate și adopt un ton serios.

— Am vrut să spun ca prieteni, bineînțeles. Vreau să mă împrietenesc cu tine în spatele standului cu banane.

Ea își dă ochii peste cap.

— Că tot veni vorba despre a fi prieteni, îți voi trimite mai târziu acele videoclipuri. Sunt gata să ți le arăt.

Când deschid e-mailul în acea seară, jur să mă concentrez ca să o ajut, nu ca să i-o trag.

Pentru că are nevoie de ajutor.

Videoclipurile nu sunt deloc reușite.

26

Când Natalie îl loveşte cu piciorul pe tipul filiform îmbrăcat în trening negru, acesta cade pe podea într-o grămadă graţioasă.

Ca şi cum ar fi exersat mişcarea înainte.

— Vezi? spun, arătând spre videoclipul care rulează pe telefonul ei luni seara la *dojo*-ul McKeon Karate. Este ca şi cum ar mai fi făcut-o şi înainte. Pare mai degrabă o reclamă decât o situaţie din viaţa reală.

Ne aşezăm cu picioarele încrucişate pe saltelele albastre. Şi-a terminat cursurile pentru seara asta şi m-a rugat să ne întâlnim aici pentru a revedea înregistrările video, deoarece am lucrat până târziu la remodelarea bucătăriei lui Violet. Aceasta este singura şansă de a ne vedea pe care am avut-o toată ziua.

Îşi aranjează coada de cal, trăgând de şuviţe. Îmbrăcată în uniforma de karate, arată dură şi lipsită de prejudecăţi în pantalonii albi şi cămaşa asortată şi cu centura neagră. Picioarele ei însă sunt adorabil de drăguţe. Sunt goale, iar unghiile de la picioare sunt vopsite în nuanţe de verde mentă şi violet aprins. Exact cum mi-a spus în Vegas că îi place să le coloreze.

— Este prea agil, vrei să spui? întreabă ea.

Îmi ating nasul cu degetul.

— Bingo!

— Crezi că trebuie să dea mai mult impresia de autenticitate?

— Încerci să ajungi la un public mai larg cu aceste videoclipuri. Să inspiri femeile să învețe tehnici de autoapărare. Vrei ca videoclipurile să pară mai naturale, în opinia mea. Ca și cum *s-ar putea* întâmpla asta și ai fi capabilă să te învârți și să-l pui în genunchi pe un nenorocit.

Se întinde și se trântește cu fața în jos pe covor.

— Slavă Domnului! spune ea expirând adânc. Credeam că o să zici că sunt plictisitoare.

— Ha. Nu, spun, fluturând telefonul. Tipul ăsta este atât de *Karate Kid*! Mă uit la videoclip și nu mă gândesc la autoapărare. Mă gândesc la doi experți în karate care fac ceva ce eu nu voi putea face niciodată. Este foarte... coregrafiat.

Se ridică, se întoarce cu fața la mine și mă apucă de braț.

— Pot să fac asta, Wyatt. Le pot corecta. Le-am arătat oamenilor de aici, și toți au spus că sunt grozave, dar eu știam în adâncul sufletului că nu sunt, spune și mă înghiontește în umăr. Îți mulțumesc că ai fost sincer cu mine. Aveam nevoie de cineva din afara lumii artelor marțiale.

Am decis oficial că Natalie este una dintre cele mai mișto persoane pe care le cunosc. Nu am văzut niciodată pe cineva care să accepte criticile atât de bine ca ea. Nu este defensivă, nu este supărată. Vrea cu adevărat să facă videoclipurile să iasă cât mai bune.

De asemenea, uitați-vă la noi cum ne descurcăm de minune la capitolul prietenie.

Notă pentru sine: Să te concentrezi pe ajutarea angajatei tale să își urmeze pasiunea este o utilizare mult mai nobilă a timpului tău decât să plănuiești cum să i-o tragi din nou până leșină.

Mda. Așa pot fi un băiat cuminte. Ăsta este Wyatt cel de după salata uleioasă.

Se ridică și se plimbă prin studio. Suntem doar noi doi acum. Este închis pentru restul serii.

– Bine, deci vrem ca acest lucru să pară real. Ca și cum un tip m-a acostat pe stradă.

– Absolut.

– Merg pe jos, el încearcă să mă apuce...

Îmi ia brațul și mă ridică de pe podea.

– Fă-o!

Clipesc nedumerit.

– Ce?

– Atacă-mă!

– Ai înnebunit?

– Nu.

Ochii ei albaștri au o sclipire sălbatică.

– Am o idee. Aleargă spre telefonul ei, îl așază pe un scaun de lemn de la marginea covorului și atinge ecranul. Hai să facem asta!

– Așteaptă, spun, când îmi dau cu adevărat seama de planulei, și arăt spre pieptul meu. Fac *eu* asta cu tine?

– Videoclipurile erau prea șmechere. Nu ai mai făcut niciodată karate, nu?

– Corect.

– Și vrei să mă ajuți?

– Da.

– Hai să facem lucrurile să pară autentice, spune ea, apoi se apropie de mine și își așază mâinile pe umerii mei. Fii cobaiul meu!

Și nu am cum să o refuz. În niciun caz, iar răspunsul meu afirmativ nu are nimic de-a face cu faptul că o vreau sub mine, ci doar cu dorința de a o ajuta să-și urmeze visurile.

— Bine, fată ninja. Fă-mă manechinul tău!

Îmi ia brațul, se întoarce cu spatele la mine și și-l înfășoară în jurul gâtului.

— Ești pe cale să mă sufoci.

— Nat, nu sunt atras de genul ăsta de joacă, îi reproșez.

Peste umăr, mijește ochii, care acum sunt de un albastru oțelit.

— Doar fă-o, Hammer!

Îmi încordez mâna, și apoi, într-o fracțiune de secundă, mi se taie răsuflarea când îmi înfige un cot în stomac și mă trântește la pământ.

— Uuuuf.

Întins pe podeaua studioului de karate, mă uit la Natalie ca un personaj de desene animate amețit. Piciorul ei gol poposește triumfător pe burta mea, ca un lider militar care cucerește inamicul.

— Păi, da. Cam așa ceva, spun sec.

— Să vedem cum arată...

Ia telefonul, îngenunchează lângă mine și pornește videoclipul. Și la naiba! Femeia este o bestie.

— Ești al naibii de impresionantă.

— Facem echipă bună, spune ea, dându-mi un ghiont jucăuș. Nu cunoști aceste mișcări, ceea ce face ca totul să pară mai natural. Ca și cum asta este ceea ce s-ar putea întâmpla cu adevărat dacă m-aș apăra. Nu te voi ataca în plin, dar voi face mișcările și mă voi reține puțin. Vrei să faci mai multe cu mine?

— Trebuie să fie toate atacuri-surpriză?

Ea se bosumflă.

— Te-a durut?

Încerc să fac pe durul.

— Nu chiar.

— Atunci, am încredere că te poți descurca.

Se ridică, iar eu o urmez, nesigur care este următoarea mișcare. Dar tocmai asta este și ideea.

— Hai să o facem! Să facem totul să pară cât mai real cu putință.

Ridic fericit din umeri.

— Promite-mi un singur lucru.

Tresare scurt când îi cer să-mi *promită*, dar apoi încuviințează pur și simplu din cap.

— Ce este?

Îmi duc mâna la mădular.

— Nu mă lovi cu piciorul în boașe.

Cu o mișcare rapidă, se apropie de bijuterii, dar nu le atinge, ci doar își apropie mâna suficient de mult pentru a mă tenta. La un centimetru distanță, poate. Își apropie fața de a mea și îmi șoptește sexy:

— Promit că nu-ți voi răni frumoasele ouă.

Mă simt străfulgerat de dorință. Și, deși mă bucur că nu le va face rău, nu pot nega că mi-ar plăcea mult să se joace cu ele... *cam în acest moment*. Să-și bage mâna în blugii mei, în interiorul boxerilor și peste nenorocita de marfă. Aproape că gem în timp ce imaginația mea se dezlănțuie pornind de la o imagine atât de simplă, dar fierbinte ca-n iad. Totuși, ea este concentrată pe karate, așa că opresc rola porno pe care camera video din mintea mea vrea să o filmeze.

Săltând pe vârfuri, Natalie îmi spune cum să o atac în continuare. Se plimbă pe covor, cu spatele la mine, iar eu mă strecor pe la spate ei și încerc să o trag deoparte.

Este rapidă și furioasă, mișcându-se cu viteza luminii în timp ce mă lovește și mă trimite la pământ. Sunt în patru labe și în genunchi. Nu sunt rănit; sunt doar fără suflu, pentru că sunt surprins. A venit spre mine atât de repede, ca o furtună de nisip.

— N-aș vrea să te întâlnesc într-o parcare.

Îmi trag sufletul. Când îmi ridic privirea, ea radiază.

— Ești gata pentru mai mult?

— Arată-mi cea mai bună lovitură a ta, Mâini Zburdalnice.

Și așa și face. Îmi dă o indicație simplă, apoi mă izbește de pământ. După aceea, o face din nou într-un mod cu totul diferit. După douăzeci de minute de abuzuri, mă întind pe covorul albastru, epuizat de acel antrenament infernal. Ar putea să mă învingă în orice luptă.

— Ai câștigat, spun, respirând greu.

— A fost uimitor. După ce oprește filmarea, se lasă pe jos lângă mine și se întoarce pe o parte. Dar, serios, ești bine?

Își trece mâna de-a lungul brațului meu.

Mă cutremur la atingerea ei, dar fac tot posibilul să ascund reacția.

— *Acum* s-a trezit și femeia să mă întrebe dacă sunt bine, spun către tavan.

— Dar ești, nu-i așa?

Râd și mă răsucesc pentru a mă uita la ea.

— Jur, sunt în regulă.

Mă apucă de braț, emoționată.

— Ești minunat! M-ai ajutat atât de mult. Înseamnă enorm pentru mine că ai făcut asta. Nu trebuia, dar ai făcut-o oricum.

Misiune îndeplinită.

Mă felicit mental, cu o palmă pe spate, pentru că m-am concentrat impecabil să o sprijin, nu să i-o trag în șapte feluri.

— Mă bucur că am putut să o fac. S-ar putea să fiu și genul pofticios când vine vorba despre pedepse.

— Fii pofticiosul *meu*, spune ea.

Chipul îi strălucește, iar ea pare sănătoasă, radiantă, plină de energie. Este total în elementul ei. Este, pe de altă parte, și incredibil de atrăgătoare, ceea ce este extrem de periculos.

Așa că nu spun nimic.

Liniștea coboară peste noi, genul de liniște care este bogată în posibilități. Cumva, a nu spune nimic pare să sugereze altceva – celelalte lucruri pe care am putea să le facem chiar acum. Zâmbetul ei se estompează, dar nu este înlocuit de tristețe. În schimb, mă studiază cu atenție, iar eu fac același lucru cu ea. Privind felul în care îi cade părul din elastic. Înregistrând cum i se ridică pieptul cu fiecare respirație. Observând cum ochii ei albaștri sunt mai întunecați atunci când mă privește astfel.

Este o privire pe care o recunosc. Una pe care mi-o doresc cu disperare. Așa arată înainte de a mă săruta. Își mușcă buzele și își urcă degetele pe umărul meu, apoi și le retrage rapid.

— Îmi pare rău! Încerc să fiu cuminte.

— Și eu, spun cu vocea uscată.

A ei este o șoaptă moale.

— Este greu.

Oftez.

— Atât de greu uneori.

— Funcționează? Să fii cuminte?

— Vreau să fiu băiat cuminte, Natalie.

— Ești un tip de treabă, Wyatt. Ești aici.

Îmi pun mâinile sub cap, ca și cum le-aș prinde cu cătușe.

— Iar asta dovedește că reușesc?

Ea încuviințează din cap.

— Cred că da.

— Îmi acorzi mai mult credit decât merit, spun și îmi las privirea să alunece spre tavan.

Dacă mă uit la ea, voi încerca să o ating. Dacă mă mai uit o secundă în ochii ei, mă voi pierde în toată această dorință.

— Meriți mult mai mult credit decât îți acorzi tu însuți.

Tonul ei este serios și ferm, și îl simt cum se agață de mine.

— N-aș fi atât de sigur că am vreun merit. Nici nu ai habar...

Ea se ridică mai mult, sprijinindu-se într-un cot. Acum, îi pot vedea chipul în timp ce vorbește.

— Habar n-am ce? Cum este să lucrezi alături de cineva pe care îl dorești? Cum este să fii la câțiva centimetri distanță de el sau de ea? Cum este să ai acea persoană și apoi să lupți ca naiba pentru a rezista acelei persoane?

27

Trecându-mi o mână prin păr, încerc să trag o gură de aer plină de cumpătare, dar singurul lucru pe care îl inhalez acum este parfumul ei. Al dorinței mele pentru ea.

— Și eu am toate ideile astea, îi spun cu asprime. Pentru că mă excită atât de tare să fiu lângă tine. Apoi, zici toate astea, și ce altceva ar trebui să fac decât să te doresc și mai mult?

Un mic zâmbet îi apare pe față.

— Deci, suntem chit, atunci.

Râd ușor.

— Chit și fără datorii.

Își mișcă sprâncenele.

— Privește partea bună a lucrurilor. Ți-am spus că nu-ți voi răni frumoasele ouă.

— Eu și ouăle mele îți mulțumim.

Își linge buzele, iar următoarele cuvinte le rostește ca pe o incantație senzuală.

— Cum aș putea să-ți mulțumesc pentru seara asta?

Privirea îi alunecă pe chipul meu, apoi ea se uită la pieptul, talia și, în cele din urmă, la umflătura din blugii mei, pe care a provocat-o.

Pierd această bătălie – o pierd din toate punctele de vedere. Toate planurile mele de a fi un băiat cuminte se duc dracului când mâna îi urmează privirea.

— Ești sigur că sunt în regulă? întreabă ea, cu inocență și îngrijorare, cu palma plutind la câțiva milimetri distanță de perechea în cauză.

Ridic ușor din umeri și arunc prosopul.

— Nu strică să verifici.

Mă atinge prin blugi, palma ei îmi înfășoară penisul și apoi alunecă între picioarele mele, peste țesătura blugilor.

Scot un șuierat.

În grabă, se urcă pe mine, mă apucă de încheieturi și mi le fixează deasupra capului în timp ce se leagănă în sus și în jos pe mădularul meu întărit.

— Nat, mârâi eu, ca un avertisment. Ce facem?

Ea clatină din cap.

— Nu știu. Dar, când mă apropii de tine în felul ăsta, corpul meu preia controlul. Vreau doar să te ating peste tot.

Își trece unghiile peste pieptul meu.

— Rotește-ți pelvisul! mă îndeamnă ea și îmi arată cum îi place.

Gem zgomotos.

— Mă omori când spui chestiile astea. Gura ta obscenă este plăcerea mea vinovată.

— Să nu te simți niciodată vinovat din cauza plăcerii pe care o simți.

Își coboară fața, părul moale din coada ei de cal legănându-se peste gâtul meu și gura ei aproape de urechea mea.

— Este ceva ce nu am făcut cu tine.

Mușchii mi se încordează de nerăbdare.

— Ce anume?

— Vreau să știu ce gust ai. Vrei asta?

Într-o secundă, îmi eliberez încheieturile din strânsoare pentru a o apuca de șolduri, făcând-o să mă călărească.

— Al naibii de mult.

— Ești sigur?

Nu sunt atât de mândru încât să nu cerșesc.

— Te rog, suge-mi mădularul!

Ochii ei se măresc de dorință în timp ce se freacă de mine. Tachinându-mă. Se joacă deliberat cu mine.

O apuc de obraji și încep să-i împing capul în jos.

— Am nevoie de gura ta pe mine, scumpo.

— Mă excită să te aud cum mă implori să-ți fac sex oral, spune ea, torcând sexy. Poți să spui „te rog" din nou?

Mă împing în ea, lăsând-o să simtă oțelul din blugii mei.

— Nat, mârâi. Te implor. Te rog să mi-o sugi.

Închide ochii, cu o expresie pe chip de parcă ar fi visat obscen.

— Vreau să-ți simt gustul spermei în gât.

Un frison de dorință îmi zvâcnește prin corp. Trebuie să o am acum. O împing ușor și îi fac semn spre erecția mea.

— Desfă-mi fermoarul pantalonilor și pune-ți buzele alea sexy în jurul mădularului meu. Nu mai vorbi și începe să sugi!

Ea își arcuiește o sprânceană și îmi deschide fermoarul. O ajut, ridicându-mi fundul și împingându-mi în jos blugii și chiloții până la coapse. Într-o secundă, capul ei este între picioarele mele, iar tachinarea continuă. Este cel mai fantastic mod de a mă tortura cu limba, în timp ce îmi atinge ușor penisul, făcându-mă să îmi doresc cu mult mai mult.

— Haide, Nat!

— Haide ce?

Își ridică fața și mișcă dintr-o sprânceană.

— Vreau să mă joc.

— Atunci, sărută vârful! îi ordon și o apuc de ceafă, trăgând-o în jos.

Ea geme în timp ce-și bagă capul mădularului între buzele calde. Îmi vine să cânt de plăcere. Din cauza căldurii dulci și pure a limbii ei umede pe scula mea.

— Atât de bine, spun cu asprime, frecându-mi mădularul de buzele ei.

Ea se mișcă odată cu mine, învârtindu-și limba pe vârf, în timp ce eu alunec printre buzele ei. Dorința îmi curge în vene când îi simt respirația fierbinte pe penisul meu.

— Acum, linge axul, o îndemn, iar ochii ei dansează obraznic în timp ce își trece limba de la cap până la bază.

Geme mai tare când se uită la mine în timp ce își bagă mâna între picioarele mele. Cuprinzându-mi boașele, se joacă, trecându-și unghiile peste ele. Cu ochii ațintiți asupra mea, îmi șoptește:

— Vrei să le ling?

— La naiba, da, mârâi eu, împingându-mă în mâna ei, îndemnând-o să se apropie.

Se apleacă, își trece limba peste mine, apoi pe dedesubt, îmi linge boașele, își învârte limba pe ele, le suge. Mă înnebunește. O strâng mai tare de scalp.

— Atât de bine, gem.

Îmi dă drumul și se târăște pe mine, cu privirea aia cochetă și lascivă în ochi.

— Atunci, spune-mi cât de mult îmi vrei toată gura.

Îmi trec degetul arătător peste buzele ei obraznice.

— Vreau atât de mult să ți-o trag în gurița aia drăguță.

Plăcerea mă străfulgeră în timp ce ea coboară pe trupul meu, ridicându-mi cămașa ca să-mi poată săruta

pieptul, abdomenul, talia, apoi fâşia de păr ce duce spre zona pubiană, până când se află din nou la nivelul mădularului meu, acolo unde o şi vreau să fie.

– Isuse, Nat! Arăţi atât de bine lângă mădularul meu.

– Sunt de părere că mădularul tău şi gura mea se vor înţelege de minune, spune ea făcându-mi cu ochiul, apoi deschide gura larg şi mă trage până la capăt.

Sfinte Sisoe! Niciodată nu am mai fost supt aşa. Este fioroasă, şi frenetică, şi doar o chestie înfometată şi delicioasă, sugându-mi mădularul cu cea mai extraordinară fricţiune pe care am simţit-o vreodată. Este rapidă, hotărâtă şi are o abilitate aparte, pentru că mă ia pe tot, iar asta nu e uşor.

Buzele ei sunt înfăşurate frumos şi confortabil în jurul erecţiei mele dureroase. Cu fiecare mişcare a limbii ei, cu fiecare mişcare a buzelor ei, şoldurile mele se ridică mai mult, şi tot ce mă interesează este să-mi dau drumul – şi să-mi dau drumul tare. M-a dus pe calea cea mai rapidă, şi, având în vedere cât de excitat sunt din cauza ei, nu-mi va lua mult timp.

Nu cu superba mea Natalie deţinând controlul, nu cu gura ei perversă sugându-mi mădularul şi cu degetele ei talentate jucându-se cu boaşele mele. Ea mă trimite într-o supraîncărcare senzorială, atingându-mă şi jucându-se, lingând şi sugând, până când tot ce este mai jos de centură trăieşte în ţara plăcerii arzătoare şi ameţitoare.

Mădularul meu fredonează o melodie veselă, iar boaşele îmi saltă de bucurie că primesc o astfel de atenţie. Încâlcindu-mi mâinile mai strâns în părul ei, i-o trag, şi i-o trag, şi i-o trag, penetrând-o cu putere în gură. Ea înghite şi suge cu zgomot, dar nu se lasă. Îmi ia scula cât de adânc poate, şi îmi pare rău dacă asta mă face un nenorocit grosolan, dar o femeie atât de hotărâtă să-mi

facă sexul oral al visurilor mele are ceva care mă face să o doresc și mai mult.

Și o fac. Tânjesc după tot ce are legătură cu ea.

Vreau să mă trezesc așa. Să o găsesc la duș, cu mâinile pe perete, pregătită pentru mine. Vreau să mă las în genunchi și să mă pun pe treabă pentru femeia mea. Să o simt cum îmi picură pe față în timp ce o devorez, și, la naiba... un orgasm mă străbate în timp ce-mi imaginez cum o fac să aibă orgasm.

— O să-mi dau drumul atât de tare.

Apoi, ejaculez în gura ei, iar ea înghite. Gâfâi, gem și mă zvârcolesc, și nu cred că voi mai fi vreodată sănătos la cap.

Dar apoi, dintr-odată, sunt sănătos la minte și la trup, pentru că știu, cu o claritate perfectă, ce trebuie să se întâmple în continuare.

— Treci pe fața mea, frumușico, îi spun.

În câteva secunde, și-a dat jos pantalonii de karate și chiloții și se așază pe mine, coborându-se până la gura mea.

Asta.

Plăcerea ei. Dulceața ei. Excitarea ei intensă. Apucându-i șoldurile cu mâinile, o mișc pe gura mea, pe limba mea, pe buzele mele, ghidând-o în timp ce-mi regulează fața. Mă acoperă, și jur că sunt pe un alt tărâm. Este paradisul meu, cu păsărica ei delicioasă, fantastică, minunată, care are un gust al dracului de bun, poposind pe fața mea.

— Ah, Dumnezeule, o să-mi dau drumul pe tine! strigă ea.

Și, cu alerta ei că se apropie orgasmul, ajunge pe culme, udă, fierbinte și sălbatică. Mâinile ei se sprijină pe covor deasupra capului meu în timp ce mă călărește cu

dulcele ei abandon, regulându-mi fața ca și cum ar fi fost pusă pe acest pământ pentru plăcerea ei.

Nu i-a luat mult, dar a fost suficient timp de odihnă pentru runda a doua. După ce coboară de pe înălțimi, o întorc pe spate. Ea este acum cea țintuită, și așa vreau să fie.

— Acum, cine e pe spate?

Mișc o sprânceană în timp ce îi apuc genunchii, îi împing la piept și alunec în păsărica ei fierbinte și strâmtă.

— Ah, la naiba, geme, arcuindu-și spatele în timp ce mă împing adânc în ea, sprijinindu-mă pe brațe, cu palmele lângă umerii ei.

Așa, preiau frâiele. Ea a fost vedeta spectacolului, sugându-mi mădularul și călărindu-mi fața, iar acum vreau să fiu eu bărbatul de deasupra. Să i-o trag. Să o iau. Să o am. Să mă asigur că știe câtă plăcere îi pot aduce.

În timp ce mă cufund în centrul ei fierbinte, ea își ridică șoldurile, legănându-și corpul mic și sexy spre mine.

— Desfă-ți picioarele pentru mine, îi spun. Frumos și larg. Vreau să mă uit cum ți-o trag.

Cu un geamăt carnal, își desface și mai mult coapsele pentru mine. Mă uit la locul unde corpurile noastre se întâlnesc, pur și simplu mă uit țintă în timp ce mădularul meu o umple.

— Uită-te la noi, îi spun cu voce răgușită.

Îmi urmărește privirea și tremură în timp ce se uită la scula mea, care alunecă înăuntrul și în afara ei.

— Arătăm excitant, Wyatt.

Îmi duc degetul mare la clitorisul ei umflat, frecându-l în timp ce ea mă privește cum intru și ies în și din păsărica ei. Se umezește și mai mult în timp ce se uită țintă. Mă las mai jos, cu pieptul lipit de trupul ei frumos, în vreme ce îi frec clitorisul.

— Nu mai suport, spun cu greu. Nu mai suport cât de mult te doresc.

Apoi, ea se cutremură și își înfige unghiile în fundul meu. Capul îi cade pe spate, gâtul îi este expus, și se destramă. Se prăbușește sub mine, având orgasm și strigând:

— Ah, Dumnezeule, ah, Dumnezeule, ah, Dumnezeule, ah, Dumnezeule!

O serie nesfârșită de *ah, Dumnezeule!* sfâșie aerul, iar eu o urmez, căutându-mi eliberarea, mârâind și gemând, înnebunit de cât de bine ne simțim împreună.

Apoi, pe hol se aud niște pași, zgomotul tălpilor pe podea.

Natalie face ochii mari, iar eu mă dau jos de pe ea, cu mădularul încă întărit și acoperit de... noi. Ea sare în picioare, și nu am văzut niciodată pe cineva să se îmbrace atât de repede ca femeia asta.

Pocnetul ușii care se descuie îmi răsună în urechi în timp ce îmi ridic chiloții și blugii, apoi mă închid la fermoar. Nici măcar nu am timp să închei nasturele de sus. Doar îmi trec o mână peste tricou, mă ghemuiesc și gem, ca și cum Natalie mi-ar fi tras una în coaste.

— Nu știam că o să faci chestia cu lovitura în stomac, murmur când ușa se deschide și intră o roșcată tunsă scurt.

— Ah. Nu mi-am dat seama că încă ești aici, Natalie. Cum merge treaba? Mi-am uitat peria de păr.

Perie de păr? Te-ai întors pentru o nenorocită de perie de păr? Învață să te piepteni cu degetele, dragă.

— Bună seara, doamnă McKeon. Nu am văzut niciuna, spune Natalie, cu respirația încă îngreunată.

Doamna McKeon arcuiește o sprânceană.

— Se pare că ți-ar prinde bine una, totuși, spune femeia, arătând spre părul dezordonat al lui Natalie.

Inima mi se oprește de îngrijorare că a fost prinsă. Femeia asta a lăsat-o să folosească studioul, iar acum o să-i dea o lovitură de karate lui Natalie pentru că l-a transformat într-o saltea de hopa-țopa. Obrajii lui Natalie sunt ca o sfeclă în timp ce își trece mâna prin părul răvășit de sex.

— Ah, eu...

— Este de nestăpânit, intervin eu. M-a bătut la fundul gol cu mișcările ei de centură neagră.

Roșcata își încrucișează brațele la piept.

— Abia aștept să văd seria videoclipurilor când va fi gata, atunci. La ce mișcări ați lucrat în seara asta?

— În mare parte, prinderile de cap, spun eu, cu o expresie serioasă. O mulțime de prinderi de cap.

28

Natalie: Nu pot continua să-mi risc slujba în felul ăsta. *Cealaltă* slujbă a mea. Cursurile de karate.

Wyatt: Îmi pare rău, Nat! Mă simt groaznic.

Natalie: Nu este vina ta.

Wyatt: Este numai a mea. Ar fi trebuit să fiu mai deştept. Să te aduc la mine acasă ori ceva de genul ăsta.

Natalie: Este şi vina mea. S-ar putea să te surprindă (sau nu!), dar îmi cam place sexul riscant.

Wyatt: Şocat. Şocat, îţi spun eu.

Natalie: Cu tine, aş vrea să adaug. Îmi place cu tine. Îmi face ceva. Pericolul. Ideea că aş putea fi prinsă.

Wyatt: Hmm. Da! Este al naibii de excitant.

Natalie: Dar este atât de riscant.

Wyatt: Cu siguranţă este prea periculos...

Natalie: Chiar este. Ştiu că ai încercat, dar, când doamna McKeon m-a rugat să rămân după ce ai plecat... ei bine, să spunem doar că am impresia că nu este prea mulţumită de mine.

Wyatt: Ah, rahat! Nat. Mă simt groaznic. Ce pot face ca să te ajut?

Natalie: Să devii urât. Poartă-te ca un nemernic. Nu mai fi atât de grijuliu.

Wyatt: La fel și aici, ai putea să începi să te comporți ca o căţea cu inima de gheaţă, care mă va înjunghia pe la spate? Mi-ar fi mult mai ușor să nu te ating.

Natalie: Dacă ai putea să-ți întorci pe dos simțul umorului, ca să nu mai râd atât de mult în preajma ta, ar fi și asta de ajutor.

Wyatt: Dacă tot am ajuns la momentul adevărului, te rog să nu mai ai atât de multe în comun cu mine.

Natalie: Și încă ceva. Poate că nu mai încerci să mă ajuți să reușesc în ceea ce mă pasionează.

Wyatt: Și ce-ar fi să încetezi să mai faci sendvișuri pentru mine? Asta chiar a depășit limita.

Natalie: Mă bucur că ți-a plăcut sendvișul :)

Wyatt: Ar trebui să mărturisesc, totuși, că i l-am dat unui om al străzii.

Natalie: Ce drăguț din partea ta! Vezi? Asta e ceea ce vreau să spun. Faci lucrurile astea...

Wyatt: Stai. Înainte să crezi că sunt dulce, lasă-mă să fiu sincer. Mi-a fost teamă că mă otrăvești.

Natalie: DECI AI ÎNCERCAT SĂ OTRĂVEȘTI O PERSOANĂ FĂRĂ ADĂPOST ÎN LOCUL TĂU???

Wyatt: Nu! M-am speriat. Mintea mea a luat-o razna. Ți-am spus despre fosta mea iubită și despre ce a încercat să facă ea cu afacerea mea. Câteodată, nu mă pot abține să nu mă gândesc că o femeie este chitită să-mi facă felul. A fost o prostie și o greșeală să cred asta despre tine, dar am făcut-o oricum, imaginându-mi că pui ceva la cale. Am aruncat sendvișul, iar mai târziu am aflat că

unui om al străzii i-a plăcut la nebunie și, ei bine, m-am simțit ca un fraier.

Natalie: Asta te cam face să pari prostănac.

Wyatt: Un prostănac de clasă mondială, aș adăuga. Mă vei ierta?

Natalie: Da, pentru că ai fost deja destul de pedepsit prin faptul că ai ratat prânzul meu spectaculos. Sunt tare la capitolul sendvișuri.

Wyatt: Mă pot revanșa față de tine cu un *stir-fry*. Sau cu o supă de creveți. Sau această nouă rețetă de *fajita* de somn, care este grozavă.

Natalie: Răspunsul meu la toate trei este da. Și, de asemenea, vreau să știi că... înțeleg. Chiar înțeleg. Cu toții avem temeri. Ție îți este frică să nu fii tras pe sfoară. Ultimul meu iubit era plictisitor, așa că mi-e teamă să nu mă plictisesc.

Wyatt: Cum de o femeie ca tine a ajuns să fie cu un tip plictisitor? Tu ești opusul. Ești cea mai incitantă, interesantă, fascinantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Natalie: La vremea respectivă, am crezut că trebuie să fiu mai serioasă. Mai puțin aventuroasă.

Wyatt: Simțul tău de aventură este unul dintre lucrurile care îmi plac la tine, Nat.

Natalie: Și mie la fel.

Natalie: Pe de altă parte, m-am înșelat.

Wyatt: Înșelat? În legătură cu ce? În legătură cu simțul tău de aventură?

Natalie: Nu. Îți amintești când am spus în Vegas că nu există ciocolată fără calorii... sau un tip amuzant, bine dotat și dulce?

Wyatt: AI GĂSIT CIOCOLATĂ FĂRĂ CALORII??? Vin la tine.

Natalie: Aș vrea eu!!! Dar am dat peste un tip care este amuzant, bine dotat și dulce.

Wyatt: Nu te cred. Sună ca și cum ar fi un unicorn.

Natalie: Îmi plac unicornii.

Wyatt: Pun pariu că și unicornii te plac pe tine. Am auzit că le plac fetele aventuroase, sexy, fierbinți, amabile, grijulii, organizate și absolut minunate.

Natalie: Există o singură problemă cu acest unicorn.

Wyatt: Care-i problema?

Natalie: Este șeful meu.

Wyatt: Da, mă aflu într-o situație foarte asemănătoare cu un angajat.

Natalie: Ce facem, Wyatt?

Wyatt: Aș vrea să știu, Nat. Aș vrea să știu. Tot ce știu este că nu mă pot abține să nu mă gândesc la tine, dar nu vreau să stric lucrurile pentru tine. La oricare dintre slujbele tale.

Natalie: Ăsta este un adevărat unicorn. Care le are pe toate.

29

Charlotte îmi întinde o margarita când intru în sufrageria lui Max, în apartamentul său din Battery Park City.

— Este reţeta mea secretă. Făcută cu Gummi Bears, spune ea cu un zâmbet larg.

Iau paharul şi dau pe gât o înghiţitură. Este rece, delicioasă şi dulceagă ca o bomboană.

— Nu prea este secretă de când te-a luat gura pe dinainte, nu-i aşa?

Râde şi bate cu palma pe perne, aşa că iau loc lângă ea pe canapeaua imensă în formă de L, de un maro-ciocolatiu, îndreptată spre ferestre. Toată gaşca este aici. Nick este aşezat pe colţul canapelei, cu Harper ghemuită lângă el. Chase este la celălalt capăt, iar eu le zăresc pe Natalie şi pe Josie în bucătărie cu Max. Spencer este lângă Charlotte şi ridică un pahar în cinstea mea.

— Mă bucur să aud că ai câştigat derbyul cavalerului de onoare. Numai să nu te dai la domnişoara de onoare, glumeşte el, apucând-o de umăr pe Charlotte.

Ridic mâna.

— Nu-ţi face griji, omule. Sunt destul de sigur că soţia ta nu este singura domnişoară de onoare inaccesibilă, spun, deoarece Harper le-a cerut lui Charlotte şi lui Josie să fie domnişoare de onoare, precum şi altor câteva prietene.

— Apropo de domnișoarele de onoare, spune Harper, întinzându-se peste Nick pentru a mă bate pe genunchi. Prietena mea Abby cunoaște pe cineva care are nevoie de serviciile tale de tâmplărie. Îți amintești de ea? Amândoi sunteți enciclopedii de informații despre animale. O voi pune să ia legătura cu Natalie.

— Excelent! Apreciez că ne-ai lăudat, mai ales către cineva care poate câștiga detașat la trivia, spun, iar Harper râde.

Apoi, îmi înalț privirea spre priveliștea Manhattanului și spun un „mișto" pe mutește.

N-am fost până acum la noua locuință a lui Max, dar, la naiba, casa asta este de primă clasă. De aici, de sus, de la etajul douăzeci și cinci, se văd Statuia Libertății și râul Hudson. Soarele de început de seară strălucește prin ferestrele din podea până în tavan.

— Hei, Max! strig, întorcându-mi capul spre bucătărie. Acum construiești mașini pentru Seinfeld și Leno sau ceva de genul ăsta? Locul ăsta e din altă lume.

Vine din bucătărie cu o bere într-o mână și o margarita în cealaltă și râde pe un ton profund, de bariton.

— Nu pot divulga cine sunt clienții mei celebri.

— A, da, sunt informații confidențiale, spune Chase, schițând ghilimele în aer.

— Cum *merg* afacerile? Bine, bănuiesc? îl întreb pe Max.

Așază margarita pe un suport de pahar de pe o măsuță de cafea din lemn deschis la culoare, care pare a fi făcută manual, și ia o înghițitură din bere.

— Știi, chiar nu mă pot plânge.

— Sunt destul de sigur că asta este afirmația anului, spune Chase, cu o notă de mândrie în glas. O zice bine.

Ridic paharul în cinstea lui Max.

— Ca să avem în continuare noroc pe frontul afacerilor! spun și fac un gest către noi toți.

Barurile lui Charlotte și Spencer sunt adevărate succese, cu trei locații înfloritoare și un al patrulea bar ce se va deschide în curând. Nick tocmai a lansat un al doilea desen animat obraznic, de noapte, pe o rețea premium, iar ambele sale emisiuni fac ravagii în ceea ce privește audiența, în timp ce Harper continuă să fie unul dintre cei mai populari magicieni pentru copii din New York. Josie este o vedetă în lumea făinii, iar Max este regele afacerii cu mașini personalizate din Manhattan, construind de la zero vehicule frumoase și puternice. Dacă Chase este băiatul de aur, atunci Max este cavalerul întunecat, așa cum îmi place să îi spun. Păr negru, ochi negri, constituție robustă și conduce o mașină elegantă, de culoarea miezului de noapte, care l-ar face gelos și pe Batman.

Max își ciocnește sticla de paharul meu, apoi îi face semn din cap fratelui său.

— Voi bea pentru asta. Și pentru faptul că fratele meu mai mic s-a întors în oraș.

— Oh, ți-a fost dor de mine, spune Chase cu un zâmbet caraghios.

Max îl bate prietenește pe spate.

— Mi-a lipsit doar asistența medicală gratuită.

— Membri ai propriei familii, comentează Chase. Nu pot trăi cu ei, dar nici nu le pot face o lobotomie fără permisiune.

— Unde e Mia? întreb, pentru că sora lor este singura care nu se află aici în seara asta.

— Mia a trebuit să plece din oraș într-o călătorie de afaceri. Max arată cu degetul mare în direcția bucătăriei. Mai bine mă duc să verific puiul.

Mă uit la Chase și mă încrunt. Max nu este cunoscut pentru priceperea lui în ale gătitului.

— A gătit pentru tine?

Chase râde și scutură din cap.

— Nu. Josie și Natalie au făcut-o. Știai că soția ta face cel mai bun pui la grătar?

Orice conversație încetează într-o clipă.

Spencer se îndreptă de spate.

— Ce?

Fratelui meu îi cade fața.

— Nu se poate.

Harper azvârle cu o pernă în mine.

— Nu ai făcut-o.

Din bucătărie, Josie țipă:

— Când ți-am spus să-i arăți obiectivele turistice, nu mă refeream la A Little White Wedding Chapel.

Sora mea străbate cu pași mari și apăsați podeaua de gresie, pufnind nervoasă, și mă îmbrâncește cu putere în piept.

— Au!

Îmi încordez gâtul și întâlnesc privirea lui Natalie, din bucătărie.

— Ți-am spus că amicul meu are cea mai mare gură din Manhattan?

Natalie ridică din umeri cu un zâmbet de „ce poți să-i faci?"...

— Cred că de aceea pisicile nu au clavicule. Ca să le fie mai ușor să iasă din sac[22].

Și, pentru o scurtă clipă, suntem doar eu și aproape fosta mea soție, al cărei simț al umorului mă face să vreau să mă alătur ei în bucătărie, să o sărut de să-i sară ochii din cap, apoi să o ajut să pregătească și restul mesei. La naiba, aș spăla bucuros și vasele cu ea.

22 În original, *to let the cat out of the bag* (engl.) se referă la a divulga informații (n. tr.).

— Este adevărat?

Ochii verzi ai lui Josie sunt mari în timp ce îi adresează întrebarea lui Natalie.

— Şi tu nu mi-ai spus?

— Mulţumesc, Chase, că ai împărtăşit acest mic amănunt, murmur în acelaşi timp.

Dar, înainte ca Natalie să poată răspunde, Spencer izbucneşte în hohote de râs.

— O, da. Sunt de acord cu asta. Îşi ridică paharul de margaritaşi continuă: Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns, Chase. Tocmai mi-ai oferit subiecte pentru următorii câţiva ani.

Spencer se uită la mine cu un zâmbet de mâţă care tocmai a mâncat canarul.

— Acum, cred că vrem cu toţii să auzim minunata poveste despre cum Wyatt a cerut-o în căsătorie pe sora soţiei mele.

Nick zâmbeşte către mine şi clatină din cap.

— Amice. Ţi-am spus că Vegasul este o reţetă pentru probleme. Ştiam eu că pui ceva la cale.

Josie mă loveşte peste cot.

— Te-am întrebat dacă i-ai spus vreo prostie în Vegas. Am avut dreptate.

— Am spus „hai să ne căsătorim". Bine? Aşa. Sunteţi toţi fericiţi?

Fac un semn către gaşcă, iar toţi cei şapte râd copios pe seama mea.

— Ia staţi puţin!

Vocea fermă a lui Natalie străbate apartamentul. Toată lumea se întoarce spre blonda cu ochi albaştri din uşa bucătăriei.

— De ce nu se ia nimeni şi de mine? De ce toată lumea se ia numai de Wyatt? Credeţi că nu am fost implicată? Că a fost doar una dintre ideile lui măreţe şi

nebunești? Am jucat un rol, oameni buni. Am spus „da". O grămadă de „da"-uri, de fapt, spune ea, iar sprâncenele lui Josie se ridică până la linia părului la această aluzie abia voalată. Apoi, am spus marele „da".

Harper clatină din cap, iar coama lungă de păr roșcat se mișcă odată cu ea.

— Ne jucați o farsă?

— Vă asigur că nu este vorba despre nicio farsă.

Natalie se îndreaptă spre mine, se trântește în poala mea, mă prinde de față și îmi plantează un sărut pe buze. Încă o dată, toate gândurile mele se estompează, rămânând doar noi doi. Buzele ei moi. Respirația ei dulce. Gustul ei amețitor. Ochii mi se închid singuri, și, chiar dacă acesta este cel mai scurt sărut din toată istoria, tot îmi taie respirația. Când se retrage, mă simt amețit.

Toți ceilalți rămân fără cuvinte. Se holbează la noi.

Natalie pune capăt tăcerii.

— Va trebui să acceptați cu toții că Wyatt Hammer m-a sărutat ca și cum ar fi singurul lucru pe care vrea să-l facă pe lumea asta, iar eu nu i-am putut rezista. Dar nu vă faceți griji. Vom divorța, și cu asta, basta. Acum, putem să mâncăm, vă rog?

— Așteaptă, spune Spencer, dregându-și glasul.

Gesticulează către mine și către ea.

— Nu mai sunteți împreună acum? Pentru că păreați a fi.

Apoi, tresare și își coboară o mână la coapsă, în locul de unde îl strânge Charlotte.

— Adică, spune Spencer, corectându-se, haideți să mâncăm.

Când conștientizez ceea ce tocmai s-a întâmplat – Charlotte l-a ciupit ca să-l facă să tacă –, nu pot să nu mă întreb ce i-a spus Natalie surorii sale.

Pentru că Charlotte știe în mod clar tot ce știu eu și poate chiar mai mult.

***

Prăjitura cu cocos a lui Josie este divină.

Chase își dă ochii peste cap pentru a douăzecea oară.

– Vreau doar să intru într-o cadă și să mă scald în prăjitura asta.

Arcuiesc o sprânceană.

– O cadă plină cu prăjituri?

Chase încuviințează din cap.

– Absolut. Umple-o până sus!

Josie râde, apoi întreabă:

– S-o umplem cu aluat de prăjituri sau cu produsul final?

– Produsul final. Apoi, glazura, răspunde el.

Își pune furculița jos.

– Asta înseamnă că vrei să fii și tu glazurat în această cadă cu prăjituri, Chase?

Mai ia o mușcătură.

– Cu prăjitura asta, da, te rog.

Își înclină capul într-o parte, uitându-se la ea peste masă.

– Apropo, îmi place noua coafură, spune el, arătând spre părul ei.

Josie este brunetă, dar și-a vopsit câteva șuvițe în roz.

Ea își învârte pe deget o șuviță roz.

– Îți mulțumesc. Mi-am făcut-o cât ai fost plecat.

– Pentru că ți-a fost dor de mine?

Ea mișcă dintr-o sprânceană.

– Ha! Da, când mă gândesc la tine, mă gândesc la roz.

În curând, vine momentul să ne strângem farfuriile, și, în timp ce facem curat, eu și Natalie ne trezim singuri în bucătărie, la chiuvetă.

— A fost... ciudat, spun eu.

— Felul în care flirtează Chase cu sora ta?

Râd.

— Păi, da. Dar și toată chestia cu noi.

— Ți s-a părut că s-au holbat la noi pe tot parcursul cinei? mă întreabă în timp ce clătește o farfurie de desert.

— Ca și cum eram exponate de la grădina zoologică.

— Cred că voiau să ne sărutăm din nou.

— Nu erau singurii, spun cu blândețe, apoi îi iau farfuria din mână și o strecor în suportul de vase.

Îmi întâlnește privirea în timp ce apa curge. Vocea ei este blândă, destinată doar mie.

— *Cu siguranță* nu erau singurii.

Îmi trec ușor vârful degetului de-a lungul gâtului ei, de la lobul urechii până la claviculă.

— Chiar aici. Vreau să te sărut chiar aici.

Îi demonstrez, atingându-mi buzele foarte ușor de pielea delicioasă de pe gâtul ei, inspirându-i aroma.

Ea se cutremură.

— Când mă săruți așa, mă faci să uit să respir, șoptește ea, apoi își întoarce fața astfel încât buzele noastre să se atingă ușor.

Iar acum, eu sunt cel care tremură.

Când plecăm, ne înghesuim împreună în lift, Spencer cu brațul în jurul lui Charlotte, Nick ținându-se de mână cu Harper, Chase spunându-i lui Josie o poveste despre biluța pe care a scos-o în ziua anterioară din nasul unui copil, iar Natalie lângă mine. Este atât de aproape, încât aș putea să o țin de mână, să-mi trec un braț pe după umerii ei, să-i sărut părul.

Toate lucrurile pe care vreau să le fac.

Și vreau să vină acasă cu mine în seara asta.

Dar nu o face. Când ajungem în stradă, o luăm pe drumuri separate.

30

Câteva zile mai târziu, ne confruntăm cu altă enigmă când Hector doarme din nou până târziu și lipsește de la serviciu.

Natalie încearcă să dea de alți câțiva tipi, dar toți sunt ocupați. Din moment ce nu m-am extins încă și nici nu am angajat pe cineva permanent după lucrarea anulată din Vegas, sunt din nou doar eu, iar ceasul ticăie. Mă îndrept spre casa lui Violet, nerăbdător să termin la timp renovarea.

Concentrat impecabil, nu fac altceva decât să lucrez toată dimineața. Să dau găuri pentru balamale. Să reglez ușile. Să agăț dulapuri. Pentru reamenajarea ultramodernă a bucătăriei din apartamentul ei de lux din Upper East Side, Violet a comandat un lemn exotic care arată uimitor în casa ei și care trebuie tratat cu mare grijă. Exact așa îl și tratez, asigurându-mă că fiecare piesă se aliniază perfect, fără nicio crestătură, zgârietură sau adâncitură.

Pe de altă parte, asta este meseria mea și asta îmi propun să fac de fiecare dată pentru fiecare client.

Dar, pe la jumătatea dimineții, pare extrem de improbabil să termin lucrarea la timp. Sunt pur și simplu prea multe de făcut. Abia am timp pentru o pauză de prânz, dar stomacul îmi chiorăie, iar o picătură de sudoare îmi alunecă pe piept de la atâta cărat și bătut cu ciocanul. Am nevoie de combustibil în meseria mea, așa că, în timp ce ies din clădirea lui Violet în aglomerația de

la amiază și în soarele strălucitor, îmi urmez stomacul în direcția celei mai apropiate bodegi. În timp ce mă plimb de-a lungul străzii pline de copaci și clădiri de gresie, o sun pe Natalie.

— Hei, spun, și simt cum un zâmbet mă trage de colțurile gurii.

— Hei și ție.

Sunetul dulce al vocii ei face ca zâmbetul să mi se lățească pe toată fața și inima să îmi tresalte.

Suntem colegi de muncă, dar acum nu părem așa. Parcă am fi iubiți. Ca un tip și iubita lui. De parcă așa ne vorbim când ne sunăm fără motiv. Și la naiba dacă știu măcar de ce am sunat-o. Poate doar pentru a o auzi spunând „Hei și ție".

Mi se pare un motiv suficient, și asta îmi doresc – să pot vorbi cu ea așa, să o sun oricând și să discutăm despre ce-am făcut în ziua respectivă, fără ca toate celelalte lucruri să ne apese pe umeri.

Îmi pun ochelarii de soare la ochi și mă îndrept spre magazinul de la colț pentru a cumpăra un sendviș.

— Cum merge treaba la sediu?

— Totul este bine aici, în Peștera lui Batman, zice ea, apoi îmi spune ce se petrece, și este încă o zi în care îmi conduce compania ca o campioană.

Femeia asta este neprețuită pentru mine.

— Și am verificat la tribunal. Totul este în regulă și cu divorțul, îmi spune ea, dar nu am chef să vorbesc despre sfârșitul uniunii noastre, și se pare că nici nu e nevoie să o fac, deoarece trece la următorul subiect. M-a sunat astăzi Abby, prietena lui Harper. Tipul pentru care lucrează ea investește într-un nou restaurant și vrea să discute cu tine să îi faci o parte dintre dulapuri.

— Interesant, răspund, deoarece nu mă ocup, de obicei, de lucrări comerciale.

Dar ea îmi spune mai multe despre lucrare, și mi se pare fezabilă.

— Poți să treci pe la el după ce termini la Violet, ca să faci o estimare? Ne putem întâlni acolo. E în Village.

Inima face din nou acel salt sălbatic în clipa când aud că o voi vedea mai târziu. Ceea ce este ridicol, din moment ce o văd aproape în fiecare zi. Dar îmi place atât de mult să o văd!

— Da, sună grozav, spun în timp ce intru în bodegă, iau o pungă de chipsuri și un suc dietetic și mă așez la coadă.

— Deci. Face o pauză, apoi continuă: Ai sunat. Este totul în regulă?

Corect. Motivul pentru care am sunat. Care naiba era? Mă holbez la vitrina de sticlă a tejghelei, sperând să găsesc răspunsul în șuncă. Dar, sincer, nu mi-a plăcut niciodată șunca, așa că nu mă ajută cu nimic. Apoi, îmi amintesc de ce sunt într-o pauză de prânz scurtă.

— Nu cred că pot să termin treaba la Violet astăzi. Există vreo șansă să găsești pe cineva pentru după-amiază? Am nevoie de încă o pereche de mâini pentru câteva ore.

— Ce-ar fi să vin eu?

— Ești sigură?

Încerc să nu par prea entuziasmat.

— Am mai făcut-o, la Lila. O putem face din nou. Voi fi acolo în douăzeci de minute.

— Ești un ninja, o zeiță și o stăpână extraordinară a afacerii de tâmplărie din Manhattan. Pot să-ți iau un sendviș? Curcanul de aici arată bine.

— Mulțumesc, dar am mâncat deja. O ciabatta otrăvită. Ar trebui să mor în scurt timp.

Puțin mai târziu, mi se alătură și ne apucăm de treabă. Uitându-mă la ea cum bate cu grijă un cui,

conștientizez încă o dată tot ce face pentru afacerea mea – ea este cea care salvează ziua.

În timp ce lucrăm, este liniștită și concentrată, la fel cum sunt și eu. În jurul orei șaptesprezece, ia o scurtă pauză de mers la baie, dar se întoarce repede. Las jos uneltele pentru a-mi turna un pahar de apă. Natalie lucrează pe scara din bucătărie, ștergând lemnul unui dulap de deasupra aragazului, asigurându-se că strălucește. Dar umerii ei tremură, de parcă ceva este teribil de în neregulă.

— Hei, ce se întâmplă?

— Nimic, murmură ea înghițind în sec în timp ce coboară o treaptă.

— Ești sigură?

— Sunt în regulă.

Îi pun o mână în partea de jos a spatelui.

— Hei, spune-mi! Ce s-a întâmplat?

Ea inspiră adânc și se uită în ochii mei. Cuvintele i se revarsă din gură ca picăturile de ploaie care cad.

— Doamna McKeon a spus că nu mai are nevoie să țin cursurile.

Îmi pică fața.

— Ce?

— Mi-a trimis un mesaj mai devreme. L-am văzut când am fost la baie. Vocea i se frânge. Mi-a spus că saltelele nu erau în stare bună după seara aceea. Cred că știe ce am făcut acolo. Sunt atât de jenată.

Coboară de pe scară, își cuprinde obrajii în mâini și lasă lacrimile să curgă. Îmi înfășor brațele în jurul ei. Nu știu ce să spun, din moment ce este și vina mea, așa că doar o țin în brațe în timp ce plânge în tăcere. Îi dau părul la o parte de pe obraz în vreme ce o altă lacrimă alunecă. Este o plângăcioasă tăcută. Nu plânge – doar o prelingere constantă a lacrimilor pe chipul ei. Chiar și așa, pot simți

toată tristețea din ea și toată rușinea pe care nu ar trebui să o simtă.

— Nu vreau să fiu oaia neagră, șoptește ea, cu nasul îngropat în cămașa mea.

— Nu ești, draga mea, spun eu, cu blândețe. Îți jur că nu ești.

— Dar sunt. În liceu, am fost copilul sălbatic. Poate că atunci luam mașina tatălui meu pentru o plimbare nocturnă, dar uită-te la mine! O fac din nou, spune și mă înghiontește fără vlagă în piept. Te scot la o tură nocturnă.

Reușesc să râd puțin la efortul ei de a se lua singură peste picior.

— Hei. Ciobule, fă cunoștință cu oala spartă. În plus, niciunul dintre așa-zisele tale păcate nu este atât de grav.

— Știu, dar îmi plăcea mult acel *dojo*. Începusem să-mi construiesc o reputație acolo.

O mângâi pe păr.

— Iar reputația ta va rămâne intactă, pentru că ești extraordinară în ceea ce faci. Vom găsi un alt *dojo*. Încă ai cursuri de tehnici de autoapărare la celălalt studio, nu-i așa?

Ea încuviințează din cap, lipită de mine.

— Am un singur curs pe săptămână. Cel pe care îl urmează Lila.

Îmi odihnesc bărbia pe creștetul ei.

— E mișto că Lila este în grupa ta.

— Este o femeie drăguță. De fiecare dată când o văd, îmi spune că face tot ce poate pentru a reîncepe activitatea din Vegas. A spus că arată bine. Dar, Wyatt, mă simt ca o ratată.

Mă depărtez puțin de ea și îi pun un deget sub bărbie.

— Nu ești. Sunt la fel de vinovat.

Mă loveşte uşor.

— Ar trebui să te concediez, atunci!

— Mi-aş dori să fac schimb cu tine. Mi-ar plăcea. Îţi jur că aş vrea. Urăsc teribil că s-a întâmplat asta.

Ea înghite în sec şi respiră adânc. Pare să o ajute să-şi găsească echilibrul.

— Trebuie să ne hotărâm ce facem.

— Ştiu, spun, disperarea colorându-mi tonul, pentru că aş vrea să ştiu cum aş putea avea totul.

Vreau să lucrez în continuare cu ea, şi vreau să fiu cu ea, şi vreau să şterg greşeala noastră din Vegas şi să merg mai departe, aşa cum ar face în mod normal un bărbat şi o femeie care ies la întâlniri în Manhattan. Dar, de fiecare dată când facem un pas, întâlnim un obstacol.

Tot ce ştiu este că, atunci când îşi înclină bărbia şi se uită la mine, e atât de bine să o am în braţe. Dar totul merge prost când o ating. Anularea aia ratată, cearta dintre noi, iar acum faptul că a pierdut nişte cursuri de karate.

— Wyatt, îmi şopteşte ea, vreau să te sărut chiar acum, dar, de fiecare dată când o fac, simt că se întâmplă ceva prostesc.

— Adaugă şi cititoare de gânduri la setul tău de abilităţi, pentru că şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, spun în timp ce o strâng în braţe încă o dată.

Spatele ei este lipit de scară în timp ce îi las un sărut blând pe frunte.

— Fără sărutări, atunci, îi şoptesc, cu o atingere uşoară a buzelor mele pe pleoapele ei. Doar asta.

Ea încuviinţează din cap lipită de mine, şi printre buze îi scapă un oftat uşor. Îmi apropii buzele de obrajii ei, de bărbie, de maxilar, apoi le las să poposească atât de ispititor în dreptul buzelor ei.

– Vom fi în regulă, îi spun cu voce șoptită. Pe bune. Hai să terminăm cu divorțul, și, dacă sentimentele nu se schimbă, atunci putem încerca să ne dăm seama cum naiba ar putea un fost soț să iasă în oraș cu fosta lui soție.

– Care este și angajata lui, adaugă ea cu un zâmbet, iar eu sunt ca o plastilină în mâinile ei.

Pentru că... zâmbetul ăla... acele buze...

Ea.

– O să ne descurcăm noi, spun, chiar dacă gândul de a afla *cum* anume îmi dă aceeași senzație ca matematicile avansate.

Dar vom trece peste acest hop când vom ajunge la el. Sper doar ca următoarele săptămâni, până când va deveni fosta mea soție, să treacă repede. Niciodată nu m-aș fi gândit că îmi voi dori atât de mult să ies în oraș cu fosta mea soție. Dar vreau. Chiar vreau. Poate că sună nebunește. Poate că așa și este. Dar vreau să o iau de la capăt cu ea într-un mod normal. O tabula rasa cu femeia asta după care sunt înnebunit? Pare a fi un mod perfect de a o lua de la capăt.

Îi cuprind obrajii în palme și îi mai depun un sărut rapid pe frunte.

Ea își pune o mână pe pieptul meu și mă împinge ușor.

– Dacă nu încetezi să mă săruți așa, o să ajungem să o facem pe scara asta, și Dumnezeu știe că, la ce noroc am, o să-mi rup un picior.

Îmi mângâi bărbia.

– Scară, zici?

– Să nu-ți vină vreo idee creață.

– Acum, am una, spun, mă las în genunchi și o împing pe scară, cu mâna pe abdomenul ei. Mi-ar plăcea să-ți fac asta chiar acum.

Îmi trec mâinile de-a lungul picioarelor ei, sărutând-o prin denim.

— Dar am să-ți arăt cât de cumsecade pot fi.

Îmi înfășor mâinile în jurul fundului ei, o strâng și depun un sărut între picioarele ei, chiar dacă este complet îmbrăcată.

— Pot fi atât de cumsecade, gem, în timp ce o sărut încă o dată prin țesătura hainelor.

Ea oftează, afundându-și mâinile în părul meu. Rămân așa. În genunchi. Buzele mele pe blugii ei. O tachinez. Lăsându-i instrucțiuni foarte clare despre ce voi face când se va termina moratoriul ăsta.

— *Wyatt*, murmură ea și mă trage și mai tare de păr.

Îmi împing fața mai aproape, inhalându-i aroma, apoi mușc din denim înainte de a mă ridica și de a-i săruta rapid fruntea.

— Vezi? Nu am fost un dulce?

Buzele ei se curbează într-un rânjet.

— Ești un unicorn.

Mă uit în jos la ridicătura din blugii mei.

— Cu siguranță sunt un unicorn în momentul ăsta.

Râde, apoi mă trage mai aproape de ea și mă îmbrățișează strâns. Când ne despărțim, ne reluăm munca și terminăm treaba. Puțin mai târziu, Violet descuie ușa, intră cu pași mari și radiază. Părul ei negru și elegant este prins în vârful capului, iar o dâră de ruj în nuanța piersicii îi acoperă buzele.

— Bucătăria arată grozav.

— Și este gata la timp, declară Natalie.

Violet clatină din cap uimită.

— Sunt încântată. Foarte încântată.

Își plimbă privirea de la mine la Natalie, apoi din nou la mine.

— Voi doi faceți o echipă pe cinste. Sunt atât de impresionată de tot ce ați făcut!

Când mergem să încărcăm scara și sculele în camioneta mea, mă gândesc că există ceva teribil de nedrept în ceea ce tocmai s-a întâmplat. Natalie a fost pusă pe liber la studioul de karate. Eu am scăpat nepedepsit acasă la un client. Bine, nu eram dezbrăcați și nu o făceam în casa lui Violet, dar eram intimi într-un cu totul alt fel. Este ceea ce am împărtășit pe scară cu mult mai „sigur" decât ce am făcut pe saltea? Poate că da. În același timp însă, nu mă pot abține să nu mă simt și mai apropiat de Natalie acum, și aș vrea să o pot proteja. Să nu permit să fie rănită. Să o scap de orice fel de tristețe.

Indiferent de ceea ce făceam, cert este că responsabilitatea cade asupra ei pentru ceea ce se întâmplă între noi, nu și asupra mea. Nu știu cum să schimb scorul sau dacă pot să o fac. Tot ce știu este că vreau, și trebuie să-mi dau seama cum.

Dar acum, avem o altă treabă, așa că ne îndreptăm spre Village, spre locul unde se află restaurantul unde trebuie să facem estimarea. Natalie îmi face cunoștință cu un tip solid, cu brațe uriașe. Este investitorul restaurantului, și arată ca unul dintre frații Hemsworth.

— Simon Travers, spune el și îmi întinde o mână.

Are și o voce gravă.

— Wyatt Hammer. Mă bucur să vă cunosc.

— Și eu. Am auzit lucruri minunate despre felul în care lucrezi.

Ne prezintă planurile restaurantului, în timp ce Natalie ia notițe pe laptop. Cât stăm așezați la una dintre tejghelele neterminate, ea îi arată schema pe monitor, și totul, în acest moment, este perfect normal, nimic special, nimic ciudat, până când o blondă drăguță deschide ușa și intră. Prietena lui Harper, Abby. Ține de mână o fetiță

care pare a fi la grădiniță. Abby lucrează pentru Simon; Harper mi-a spus că este bona fiicei lui.

Micuța aleargă spre Simon și își aruncă brațele în jurul lui.

— Tati! Lecția a fost atât de distractivă!

El o ia în brațe și radiază, efectiv radiază când se uită la micuța lui.

— Asta este grozav, scumpo! Îmi povestești totul în secunda în care am terminat?

Ea încuviințează din cap și își lipește buzele de obrazul lui, apoi își sprijină capul de al lui, mulțumită să fie în brațele sale.

Îi arunc o privire lui Abby și o salut. Ea mă salută. Am ieșit de câteva ori, cu Harper și Nick. Abby are părul blond și creț, ochii de culoarea mierii și este mai tânără decât Simon cu vreo opt sau zece ani. Dintr-un motiv oarecare, nu-mi pot lua ochii de la ei. Poate pentru că și Natalie se uită la ei. Este ceva cu acest bărbat și această femeie. Greu de spus ce anume, și nici măcar nu se ating.

— Hei, Abby, spune Simon, iar vocea lui îmi aduce aminte de cineva.

Ea nu pare să se poată opri din zâmbit în timp ce îi întâlnește privirea.

— Bună, Simon!

— Cum a mers treaba astăzi?

— Hayden a fost grozavă. Ne-am simțit extraordinar la muzeu, apoi la lecție. O să-ți povestesc totul mâine. Ne vedem mâine-dimineață. La aceeași oră?

— La aceeași oră.

Abby se apropie de fetiță și îi ciufulește părul.

— La revedere, drăgălașă mică!

Apoi, își ia rămas-bun de la Natalie și de la mine înainte de a pleca. Potențialul meu client o urmărește cu privirea tot timpul. În vreme ce se îndreaptă spre ușă.

Cum o deschide. Când iese. Când ne face cu mâna pentru ultima oară.

Şi ştiu ce se vede în ochii lui. Ce se aude în vocea lui. Dar nu am loc în capul meu să mă confrunt cu asta acum, aşa că mă străduiesc să mă concentrez pe muncă, doar pe muncă, în timp ce analizăm planurile.

Când plecăm, eu şi Natalie ne plimbăm în amurgul unei seri de început de iunie în New York. Amândoi suntem tăcuţi timp de o jumătate de stradă sau cam aşa ceva, până când ea rupe tăcerea:

– Ciudat, nu-i aşa?

– Ce-i aşa ciudat?

– Cum îţi poţi da seama doar din priviri de ce simte pentru ea.

Mă împiedic de o crăpătură din trotuar, pierzându-mi echilibrul. Mă agăţ de un stâlp.

– Eşti în regulă? întreabă ea, alarmată.

Încuviinţez din cap şi îmi trec o mână peste cămaşă cu o aparentă detaşare.

– Da. În regulă.

– Eşti sigur?

– Absolut.

– Mă întreb, totuşi..., spune ea, ca şi cum ar medita la ceva.

– Ce te întrebi?

– Cum se va descurca cu faptul că se îndrăgosteşte de bona fiicei sale.

Mă întorc iute către ea, îi întâlnesc privirea şi ridic din umeri neputincios. Pentru că ştiu de ce tonul lui mi s-a părut atât de familiar. De ce privirea lui îmi dădea o senzaţie de déjà-vu. Era ca şi cum aş fi privit într-o oglindă şi m-aş fi văzut pe mine însumi.

Răspund din cele mai sincere străfunduri:

– Nu am nici cea mai vagă idee.

31

A doua zi dimineață, mă trezesc cu mai multe mesaje pe telefon.

Primul este de la bancă. În contul firmei a fost făcut un depozit uriaș. Îmi place semnul dolarului, iar acesta are o mulțime de zerouri. Scărpinându-mă în cap, nu sunt sigur ce să cred până când văd următorul mesaj.

De la Lila.

Nu vreau să fiu îngâmfată, dar lucrarea a fost reluată, așa că mi-am permis să vă plătesc avansul. Anunță-mă când te poți întoarce în Vegas să lucrezi la apartament.

Fac ochii cât cepele când încep să înțeleg ce înseamnă asta.

Apoi, găsesc un mesaj de la Natalie.

Natalie: Ai văzut? Te gândești la ce mă gândesc și eu?

Wyatt: Tu ești cea care citește gândurile. Nu eu. De ce nu-mi spui pur și simplu?

Natalie: Cu lucrarea de la Vegas din nou pe rol, asta înseamnă că putem să... ȘTII TU!

Wyatt: Să o facem din nou în roller-coaster? Să adăugăm roata mare la repertoriul nostru?

Ei bine, un om are dreptul să viseze. În timp ce aștept, mă duc la aplicația mea de știri, dar, înainte de a o deschide, vine răspunsul ei. Speranța crește în mine. Speranța că și ea simte la fel.

Natalie: Putem să facem anularea cum trebuie.

Ah.

Se pare că nu este pe aceeași lungime de undă cu mine.

Absolut deloc.

Nici pe departe.

Sunt ca un balon înțepat, tot aerul se scurge din mine. Telefonul meu sună, anunțând un alt mesaj de la ea.

Natalie: Asta este bine, Wyatt. Nu trebuie să ne facem griji cu toate actele și detaliile unui divorț în New York. New Yorkul este complicat. Ar fi trebuit să ne gândim la asta înainte – așa este mai ușor.

Wyatt: De ce este ușor?

Natalie: Când vom zbura înapoi la Vegas pentru a începe lucrarea, va trebui să fiu acolo în prima zi sau ceva de genul ăsta pentru a ajuta cu organizarea, deci putem obține anularea în persoană. Mergem la tribunal, depunem noi înșine cererea și se rezolvă totul. Dacă judecătorul va vrea să ne vadă, vom fi încă acolo din cauză că avem treabă. Dar concluzia e că totul va fi aranjat. Așa cum ai vrut.

Înghit în sec și îmi frec o mână de maxilar. Așezându-mă pe pat, arunc pătura și îmi balansez picioarele pe podea.

Asta este de bine, nu?

Este ceea ce ne-am dorit amândoi. La naiba, este ceea ce am cerut din clipa în care m-am trezit în Vegas.

Dar acum se pare că ne dorim lucruri diferite. Ea este extrem de entuziasmată de despărțire, în timp ce pe mine perspectiva asta mă face să mă simt de parcă un fel de animal turbat îmi roade o gaură în piept.

***

Această gaură se adâncește în următoarele câteva zile, pe măsură ce mă ocup de diverse treburi pentru clienți. Persistă în timp ce fac exerciții la sală, când beau o bere cu Chase și el îmi spune că agentul imobiliar îi dă acum mai multe bătăi de cap cu apartamentul, când mă ofer voluntar cu Nick la adăpost și, mai ales, când eu și Natalie ne pregătim pentru lucrarea Lilei în orașul păcatului. Și gaura se face și mare atunci când anulăm actele de divorț din New York, deoarece va fi mai ușor să ne ocupăm de anularea căsătoriei noastre în Vegas, și nu vrem ca acele două seturi de acte să creeze confuzie.

În timp ce ne urcăm în avion, într-o după-amiază târzie, pentru a zbura spre orașul în care ne-am căsătorit – același loc nenorocit în care ar trebui să ne încheiem socotelile –, acea durere îmi sapă tuneluri în piept, lăsându-mi organele expuse și sfâșiate.

Chiar și cu partenera mea de distracție și de lucru pe scaunul de lângă mine, nu vreau să spun glume sau să împărtășesc povești. Nu vreau să râd. Tot ce vreau este ca această senzație de rahat să dispară.

Totuși, Natalie este optimistă în fiecare secundă. Undeva pe la mijlocul țării, ea îmi reamintește de planul pentru prima zi de muncă.

— Bine, spun eu, cu jumătate de gură.

Apoi, mă anunță ce materiale mă vor aștepta.

— Este în regulă.

Și menționează încă o dată programul, inclusiv o pauză de prânz la tribunal în prima zi.

— Sună fezabil, spun pe un ton lipsit de încântare.

Își atinge bărbia cu degetul, privindu-mă de pe scaunul de piele aflat lângă al meu.

— Este totul în regulă cu tine, Hammer?

Încuviințez din cap.

— Da, sunt în regulă.

Mijește ochii și mă mângâie pe picior.

— Ești sigur? Pentru că mi se pare că ai intrat într-o stare de depresie.

Flutur o mână în aer, ca și cum asta nu înseamnă nimic.

De nicăieri, Natalie își deschide larg gura și face ca o vacă nebună de legat – un sunet prelung și persistent, care mă face să mă simt de parcă aș fi aterizat într-o fermă.

Speriat, mă holbez, cu ochii ieșiți din orbite.

— Ce naiba...

Își fixează pe chip un zâmbet dulce și inocent și spune cu o expresie serioasă, chiar dacă ceilalți pasageri se uită ciudat la ea:

— Am lucrat la repertoriul meu. Îți place vaca mea?

Și îmi pică fisa deodată și pricep ce a făcut și de ce. Un râs își croiește drum prin mine, și, pentru prima dată după câteva zile, acel sentiment ulceros dispare momentan. Datorită ei. Încearcă să mă scoată din starea mea. Cu un sunet de animal de fermă.

La naiba, cred că sunt în...

— Dar nu uita, încă aștept să aud răgetul pe care mi l-ai promis, spune ea făcându-mi cu ochiul.

Și știu exact de ce mă simt atât de aiurea. Deoarece, cu cât ne apropiem mai mult de Vegas, cu atât mai aproape sunt de a o pierde. Îmi scapă printre degete această femeie prinsă cu mine în încurcătura pe care am făcut-o într-o noapte nebună. Acum, îmi doresc toate acele încurcături. Le doresc cu ardoare. Judecând după

acest gol din pieptul meu, am al naibii de multă *nevoie* de ele, pentru că acest moment cu ea – dulceaţa ei, zburdălnicia ei, simţul umorului absolut pe dos, care se potriveşte cu al meu – este singurul balsam pentru această durere.

Nu mai *bănuiesc*.

Ştiu.

Sunt îndrăgostit de soţia mea.

Iar gândul că va deveni fosta mea soţie mi se pare îngrozitor de greşit. Ca nişte termite care umblă din floare-n floare. Sau ca o mâţă care nu vrea să miaune. Este împotriva naturii.

Femeia pe care o vreau este femeia cu care m-am căsătorit. Cu doar câteva zile în urmă, credeam că nu ar trebui să fim uniţi în felul ăsta, că ar trebui să avem parte de un nou început. Dar acum, că sunt sigur de ceea ce simt, nu vreau ca noi doi să ne despărţim. Vreau să continuăm.

Singura problemă este că ea vrea cu disperare să fiu fostul ei soţ până mâine la prânz.

32

Pot să repar o chiuvetă stricată. Pot să atârn un set superb de dulapuri de bucătărie. Pot să construiesc o nenorocită de casă.

Acestea sunt abilităţile mele.

Dar să ştiu cum să mă descurc în situaţii dificile care implică sexul opus? Să spunem doar că nu a fost vreodată caracteristica mea de căpătâi.

Asta dacă e să mă exprim diplomatic, nu?

Nu mă pricep deloc să fac alegerile corecte când vine vorba despre femei.

După o noapte petrecută la Bellagio – în timpul căreia mă învârt şi mă răsucesc şi cântăresc un milion de opţiuni, dintre care unele includ şi să bat la uşa camerei lui Natalie, să nu spun nimic şi, în schimb, să i-o trag –, mă aflu în aceeaşi situaţie încurcată ca în ziua precedentă.

Nu sunt mai aproape de a şti care ar fi cuvintele potrivite pe care să i le spun, în ordinea potrivită, la momentul potrivit. Cuvintele care nu mă vor face să sfârşesc într-o tocăniţă de ghinion.

După ce fac un duş, îmi iau pe mine nişte blugi şi o cămaşă. În mod normal, nu mă îmbrac elegant în meseria mea, iar ăsta-i nivelul cel mai elegant pe care îl pot atinge. Mă gândesc totuşi că un bărbat ar trebui să se îmbrace cuviincios atunci când merge la tribunal în timpul pauzei de prânz.

Îmi imaginez o clădire de beton impunătoare, cu bărbați și femei în robe negre care îți decid soarta, și mă cutremur. Pe cât posibil, prefer să evit instanțele de judecată. Iar dacă mă prind ce să-i spun lui Natalie, poate că nu va mai trebui să mergem.

„Bună, Nat. Ce-ai zice să ieșim împreună acum?"

„Iubito, știu că poate sună nebunește, dar există vreo șansă să vrei să rămâi căsătorită?"

„Deeeeeci, mă gândeam... ce-ai zice dacă am face o încercare? Să luăm cina diseară, să te muți cu mine și să fii femeia mea?"

Da, după cum spuneam, toate ideile mele sunt aiurea.

Notă pentru sine: Încearcă să dai peste niscaiva claritate în următoarele ore.

Această sarcină ar fi mult mai ușoară dacă aș putea avea încredere în instinctul meu atunci când vine vorba despre femei. Tot ce știu este că o iubesc pe Natalie, și trebuie să îmi dau seama cum să o păstrez. Să pun capăt acestei căsnicii nu pare modalitatea corectă de a obține acest rezultat.

O sun pe singura femeie pe care m-am bazat întotdeauna – sora mea. Răspunde la al doilea apel și vorbește ca un adjudecător la o licitație – cu o viteză extremă.

— Sunt băgată până la coate în aluat de brioșe, dar am mereu timp pentru tine. Doar, știi tu, zi-i repede.

Aud în fundal sunetele familiare ale patiseriei ei.

Pășind pe covorul de pluș, îmi vărs amarul. Dar, înțelegeți, repede.

— Uite cum stă treaba. Sunt îndrăgostit de Natalie și habar n-am ce să fac în legătură cu asta.

Josie nu pierde nicio clipă.

— I-ai spus?

— Nu. Dacă nu simte la fel?

– Este un risc pe care trebuie să ți-l asumi.

– Dar dacă...

Nu este nevoie să termin – Josie știe cum gândesc.

– Dacă o să te înșele? Dacă o să te înjunghie pe la spate? Dacă o să-ți strice afacerea?

Mă încrunt și sunt pe punctul să neg faptul că mi-au trecut prin cap toate aceste posibilități, mult prea înfricoșătoare și reale, când, la telefon, se aude un fleoșc puternic și umed. Aud vocea înăbușită a surorii mele, apoi domnește tăcerea.

Am o bănuială că, în momentul ăsta, telefonul lui Josie face baie într-o cadă plină cu prăjituri.

***

Natalie: Reamintește-mi că asta este decizia corectă.

Charlotte: Of, draga mea. Știu că nu este ușor.

Natalie: Dar asta este decizia corectă, nu-i așa?

Charlotte: Nu pot face această alegere în locul tău. O parte din mine crede că ești nebună. Dar te susțin, chiar dacă nu sunt de acord cu tine.

Natalie: Știu. Apreciez. Dar dacă o dau în bară și mai rău?

Charlotte: Îți asumi un risc. Un mare risc. Trebuie să iei în calcul toate riscurile. Întreabă-te dacă ai făcut-o.

Natalie: Cred că da. Trebuie să fac asta, Charlotte. *Trebuie* s-o fac.

***

Ciocănesc la ușa lui Natalie, simțind ceva, care nu prea seamănă a fluturi, zvâcnindu-mi în piept. Nu prea seamănă nici cu niște păsări colibri care zboară de

colo-colo. Seamănă mai degrabă cu niște ciori negre și nebune, care mă cotropesc din interior spre exterior.

Inspir, încercând să mă concentrez, dar plămânii mi se golesc în întregime de aer când îmi răspunde.

Isuse Hristoase, de ce trebuie să fie atât de fantastică?

Poartă o rochie de plajă portocalie, cu bretele subțiri, un pulover din alea scurte și o pereche de sandale bej cu barete. Este luminoasă, veselă și frumoasă, fără a fi provocatoare.

I se potrivește atât de bine. Soare și vise cu plăcintă americană de mere.

Face un gest spre ținuta ei de vară.

— Este rochia mea de anulare. Ce părere ai?

Nu-mi place deloc.

Urăsc faptul că are așa ceva, că o numește așa și, mai ales, că este atât de entuziasmată să rupă legăturile. Dar este al naibii de uimitoare în timp ce se uită la mine cu un zâmbet care mă ucide, și tot ce pot spune este adevărul rece și neînduplecat.

— Îmi place la nebunie. Arăți superb.

Atinge cu degetul un nasture de la cămașa mea albă.

— Și tu arăți bine.

Își pune geanta pe umăr și spune pe un ton jucăuș:

— Ce-ai zice să mergem la serviciu, să luăm o pauză de prânz pentru a ne despărți și, poate, dacă îți joci bine cărțile, putem lua cina diseară?

Aceasta era una dintre opțiunile mele, dar, acum, că i-a dat glas, abia dacă mi se mai pare de ajuns. Am trecut de stadiul ăsta. Suntem deja mai mult de atât. Trebuie doar să o conving.

Dar nu sunt atât de încăpățânat încât să refuz o întâlnire cu Natalie, așa că accept.

Radiind, arată către ceasul de la mână.

— Trebuie să fim la Lila în treizeci de minute, și pun pariu că vom ajunge mai devreme dacă plecăm acum. Avem timp să ne oprim pentru o cafea pe drum. Ca o întâlnire de început, poate, spune ea, ridicând dintr-un umăr și arătând complet adorabilă în timp ce flirtează cu mine.

Și asta este tot ce-mi trebuie. Ceva se rupe în mine. Nu pot să ies cu ea în oraș. Nu pot să flirtez cu ea în momentul ăsta.

— Nu vreau cafea, spun cu asprime.

— Ce vrei, atunci?

— Pe tine.

Un zâmbet obraznic îi curbează buzele.

— De dragul vremurilor trecute?

— Nu.

Tonul meu este serios.

— De dragul vremurilor noi, Natalie.

Inima îmi gonește cu viteza unui ghepard. Înghit și trec peste agitație și ciori sălbatice.

— Te vreau pe tine. Vreau să fiu cu tine. Sunt nebun după tine, spun, începând cu ceea ce am pe suflet, chiar dacă mai sunt atât de multe de spus.

Dar, înainte de a putea să-i spun mai multe, ea înghite, iar ochii i se umplu de lacrimi. Își pune degetele peste buzele mele.

— Șșșt. Nu o spune!

Mă încrunt.

— Ce să nu spun?

— Nu spune nimic. Nu acum. Vocea ei se frânge. Te rog!

Clatină din cap în timp ce o lacrimă îi alunecă pe obraz, și poate că acesta este motivul pentru care nu înțeleg femeile. Căci sunt al naibii de confuz. Acum câteva minute flirta și era dulce, și eram sigur că vrea să aibă o

relație cu mine. Acum, este tristă după ce i-am spus că sunt nebun după ea. Habar n-am ce să fac în continuare, dar tot ce știu este că nu sunt genul de bărbat care să stea cu mâinile-n sân și să privească o femeie plângând.

— Ce pot face ca să te fac fericită?

Se apropie și îmi șoptește:

— Fă dragoste cu mine!

Acum, asta... asta pot să fac.

Îi cuprind obrajii în mâini, o împing spre peretele de lângă ușă și o privesc din cap până în picioare, memorându-i fiecare curbă, fiecare mușchi, fiecare adâncitură și vale. Nu știu care este planul pentru cum să sfârșim prin a fi împreună. Nu știu ce se va întâmpla în continuare. Dar sunt nebun după ea.

Mișcându-mi mâinile de la umeri în jos pe brațe, până la talia ei, îmi întipăresc în minte cum este să o simt. Este a mea și este cea pe care nu o pot lăsa să scape.

Chiar dacă nu am niciun răspuns, în acest moment, sunt sigur că eu și Natalie suntem pe aceeași lungime de undă. În privința asta nu am avut niciodată rezerve. Îi sărut lobul urechii, prinzându-i-l între dinți. Ea își înfășoară brațele în jurul gâtului meu, trăgându-mă mai aproape.

— Te simt ca și cum ai fi a mea, îi șoptesc.

Își mușcă buza, de parcă s-ar abține să vorbească. Îi dezmierd gâtul, sărutându-i-l, tachinând-o. Gemetele ei devin tot mai puternice, mai stridente, iar eu îi ridic fusta în timp ce mâinile ei zburdalnice îmi dau jos blugii. Doar de asta am nevoie în această secundă – nimic mai mult, nimic mai puțin, doar de această conexiune.

Își înfășoară mâinile în jurul penisului meu, iar eu tremur. Doamne, mă simt atât de bine! Mă mângâie, iar eu închid ochii, legănându-mi șoldurile în mâna ei moale.

— Nat, gem, dar nu mai spun nimic.

Doamna a dat verdictul. Vrea să mă lase fără cuvinte și mă poate lăsa fără cuvinte.

Atât timp cât mă va vrea în viața ei.

Mâinile ei agile se strâng în jurul mădularului meu, și mă trage mai aproape de ea. Îi dau jos chiloții și îmi trec degetele peste căldura ei alunecoasă. Este pregătită pentru mine. Atât de umedă și de luxuriantă!

— Uite cât de excitată ești, gem, pentru că îmi este prea greu să tac.

— Wyatt. Trebuie să te oprești din vorbit și să începi să mă...

Dar se oprește, apropiindu-și fața de a mea, fruntea ei atingând-o pe a mea, și șoptește iar:

— Să faci dragoste cu mine.

Iată-le din nou. Aceste cuvinte. Nu mi le-a spus niciodată până astăzi – *să facem dragoste* –, iar asta mă face să cred că și ea ar putea simți același lucru.

Îmi frec capul penisului de ea și, cu o mișcare rapidă, o pătrund. Este atât de umedă, de strânsă și de strâmtă, și îmi place cum ne potrivim. Ca și cum am fi meniți unul pentru celălalt. Ca și cum tot ce s-a întâmplat înainte ne-a condus la momentul *ăsta*.

Vreau să îi spun totul, ce simt și ce vreau – pe ea în viața mea și mult mai mult de atât.

— Iubito, îi șoptesc la ureche, iar ea tresare.

— O, Wyatt.

Vocea ei dulce este un scâncet dezgolit, iar acel sunet îmi atinge în profunzime inima.

Mă apucă strâns de umeri în timp ce fac dragoste cu ea. Chiar dacă ceasul ticăie, chiar dacă asta nu va dura mult, fac totul pe îndelete, în felul meu. Savurez fiecare sunet pe care îl scoate, fiecare zgomot dulce și sexy, fiecare murmur și fiecare suspin. Îi ridic piciorul mai mult, în jurul taliei mele, și îmi legăn șoldurile mai adânc în ea.

Cu atingerea mea, vreau să șterg orice urmă de tristețe pe care o simte.

S-ar putea să fi făcut niște alegeri greșite. S-ar putea să fi făcut unele greșeli. Dar asta nu este una dintre ele. Ea nu va face parte din trecutul meu pestriț. Ea este prezentul meu și este viitorul meu, știu asta. Sunt convins de asta.

Pentru că există sex, există regulat, există dorință.

Și apoi, mai există și *asta*. Momentul ăsta. Și înseamnă totul, pentru că sunt atât de îndrăgostit de ea.

În doar câteva secunde, mă apucă de fund și mă strigă pe nume, iar eu sunt chiar acolo, alături de ea. Sunetele noastre sunt zgomote înfierbântate, gemete sălbatice și strigăte intense de plăcere în timp ce ea are orgasm, iar eu mă alătur ei în ceea ce sper că este începutul a ceva nou.

***

În timp ce este la baie și se aranjează, eu mă trântesc pe patul ei, uitându-mă prin telefon, și văd că sora mea mi-a trimis un mesaj.

Josie: Îmi pare rău. Telefonul a făcut un triplu-salt în aluat. Oricum, ascultă... dragostea înseamnă să îți asumi un risc. Nu este ceva complicat. Vorbește-i din inimă și spune-i că ea este aleasa.

Zâmbesc, iar un sentiment de calm îmi inundă trupul.

Wyatt: Pot să fac asta. Cu siguranță pot să fac asta.

Josie: Bineînțeles că poți. Doar ai încredere în tine. În noile tale instincte în ceea ce o privește, nu în cele vechi.

Wyatt: Promit. Sunt un bărbat diferit.

Îmi pun telefonul în buzunar, inspir adânc și o aștept pe femeia pe care o iubesc. Se aude apa curgând, deci este încă în baie. În timp ce mă ridic, trec pe lângă consola TV. Telefonul ei bâzâie pe suprafața de lemn. Privind în jos, văd un număr cu prefixul 917 pe ecran. O sună cineva din New York. Nu este treaba mea să răspund, așa că ignor apelul, și bâzâitul se oprește.

Apoi, se aude o vibrație, ca și cum cel care a sunat ar fi lăsat un mesaj vocal. Sunetul îmi atrage din nou atenția, pentru o fracțiune de secundă, asupra ecranului.

Este suficient timp pentru ca mesajul să clipească. A fost transformat din voce în text. Ar trebui să mă uit în altă parte. Chiar ar trebui. Dar nu o fac.

„... Rhonda Hafner de la Hafner și Hickscomb, în urma întâlnirii noastre. Am revăzut informațiile pe care le-ați trimis și, da, aveți o cerere rezonabilă..."

Mă prind de perete în timp ce podeaua îmi fuge de sub picioare. Ce naiba? Capul mi se învârte și mă cuprinde o greață stranie, nouă. Îmi este și mai rău când intru pe telefon, dau o căutare rapidă pe Google și aflu că Hafner și Hickscomb este o firmă de avocatură din New York specializată în dreptul muncii.

În timp ce panica se îngroașă în venele mele, trec în revistă conversațiile noastre despre avocați. Când serviciul Easy Out s-a destrămat, Natalie a menționat că a vorbit cu o prietenă avocat de-a lui Charlotte, cineva specializat în dreptul familiei. Mi-a spus că femeia i-a oferit îndrumări utile cu privire la o anulare *versus* un divorț în New York. La piața agricolă, am vorbit chiar despre faptul că nu avem nevoie de avocați și am convenit să nu implicăm rechinii în despărțirea noastră.

Din câte știu, astăzi nu avem nevoie de un avocat.

Și atunci, răceala din venele mele se transformă în groază. Memoria mea se fixează pe amintirea petrecerii,

pe Charlotte șușotind la urechea lui Spencer, pe mine dându-mi seama că Natalie și sora ei au secrete.

Secrete mari. Poate că avocatul cu care au vorbit nu a fost niciodată cel care se ocupa de dreptul familiei. Poate că Natalie construiește un caz pentru altceva.

Deschid iute secțiunea „Despre noi" de pe site, și atunci cuțitul mi se înfige în spate. Firma este specializată în cazuri de angajare, discriminare, denunțuri și hărțuire sexuală.

Natalie nu a angajat un avocat pentru a divorța de mine. A angajat un avocat ca să mă dea în judecată.

— Ah, rahat, murmur, cu o teamă palpabilă în glas, în timp ce pun lucrurile cap la cap, întrucât rezultatul nu poate fi altul decât ăsta – hărțuire sexuală. De aceea a angajat un avocat specializat în dreptul muncii ca să facă o plângere.

O cerere rezonabilă.

Va avea și mesajele text, întregul schimb de replici despre un șef care se îndrăgostește de angajata lui. Și că respectiva angajată a rămas fără alte locuri de muncă din cauza acelui șef. Nu poate da în judecată *dojo*-ul. Nu are un contract cu *dojo*-ul. Are un contract cu mine.

Stomacul mi se strânge și mă blestem în tăcere.

Am comis-o din nou. Am amestecat afacerile cu plăcerea. Și, de data aceasta, rezultatele pot fi dezastruoase. De data asta, nu este vorba despre ghinionul meu cu femeile. Vina îmi aparține sută la sută, iar asta este mult mai rău decât un sendviș otrăvit.

Ar fi trebuit să renunț la Natalie cu mult timp în urmă.

33

Fac tot posibilul să-mi ascund teama galopantă care mă străbate în timp ce ne oprim la Lila, în drum spre tribunal. Mai că mă gândesc să le evit pe Lila și pe Natalie, dar, după problemele pe care le-am avut data trecută cu această lucrare, nu pot să nu mă duc. În plus, s-ar putea ca acum să am nevoie de banii Lilei mai mult ca niciodată. Nici c-aș putea fi mai fericit că eu și Natalie depunem dosarul peste trei ore. Mi-aș dori să pot accelera procesul.

Ceasul ticăie tare în urechea mea, cu fiecare secundă care trece, în timp ce analizăm planurile pentru remodelarea bucătăriei.

Mă concentrez în timp ce vorbim, fiind atent numai la lucrare, nu la femeia căreia tocmai i-am tras-o și care va încerca să mi-o tragă. N-o voi lăsa. I-am trimis un mesaj lui Chase că trebuie să discut din nou cu vărul lui și sunt sigur că, imediat ce amicul meu termină de scos o perie de păr dintr-un timpan sau un degetar dintr-un buric, mă va suna.

— Ar trebui să o finalizăm în câteva săptămâni, spun eu răspicat.

Tensiunea se răsucește în mine atât de strâns, încât aș putea ceda în orice clipă.

— Sunt atât de încântată că s-a rezolvat, spune Lila și pune o mână pe umărul lui Natalie. Iar această femeie merită toate laudele. Faptul că am ajuns să o cunosc în

timpul cursului de tehnici de autoapărare m-a ajutat să îmi dau seama că îmi doream ca această remodelare să se întâmple și cum am putea face să funcționeze treaba. Eram speriată, dar ea m-a încurajat.

Ochii mei se măresc până la dimensiunea unui ocean.

— Așa a făcut?

Lila încuviințează din cap.

— Are grijă de tine.

— Sunt convins că așa este, spun eu, iar imaginea devine și mai clară.

Natalie trebuie să fi muncit pe brânci pentru a obține această lucrare pentru noi, poate pentru a încerca să pretindă că e și ea la conducerea afacerii mele.

La naiba, la naiba, la naiba! Ce pisicuță șireată este! Se strecoară peste tot. Vârându-se în fiecare nenorocită de geantă.

— Ah, Natalie. Să nu uit să-ți arăt dulapul, spune Lila cu un zâmbet luminos.

Natalie îmi pune o mână pe braț.

— Lila mi-a vorbit cu entuziasm despre dulapul de aici în timpul cursului de tehnici de autoapărare de săptămâna trecută și abia așteptam să-l văd.

În timp ce Lila o conduce spre dulap, nu pot să mă gândesc decât la faptul că sunt cu o oră mai aproape de a pune capăt acestei nenorocite de uniuni cu femeia pe care tocmai am regulat-o.

***

Funcționarul mustăcios, cu ochelari cu rame din sârmă, ia hârtiile, le capsează și le ștampilează cu data.

— Acestea vor fi depuse astăzi și vă vom anunța în câteva săptămâni când se va acorda anularea, spune el, fără să ridice privirea.

Vocea lui monotonă ar trebui să îmi zgârie urechile, dar sună ca o muzică dulce, pentru că sunt cu un pas mai aproape de a o scoate pe această femeie din viaţa mea.

Natalie se balansează pe vârfurile picioarelor.

— Mulţumesc foarte mult! spune ea, şi nimeni, nici măcar Mr. Proper însuşi, nu-i poate şterge zâmbetul de pe chip.

Este atât de fericită că se desparte de mine, iar asta este enervant. Suspect. Încă o dovadă împotriva ei.

Bat cu degetele în lemnul uzat al ghişeului funcţionarului.

— Cât durează? îl întreb pe Nea Plictis.

— Câteva săptămâni, zice el pe un ton tărăgănat.

— Dar, în medie, câteva săptămâni înseamnă o săptămână, două săptămâni, trei săptămâni, patru săptămâni?

Încet, ca şi cum l-ar costa ceva să-şi înalţe capul, îşi ridică privirea.

— Câteva săptămâni, repetă el, ceea ce s-ar traduce liber prin „Taci naibii din gură".

— Dar ce înseamnă asta în general?

Îmi aruncă o privire de „Tu faci mişto de mine".

— Înseamnă mai mult de o zi şi mai puţin decât multe zile.

Oftez, dar, ca un câine cu un os în gură, nu mă las.

— Puteţi să-mi spuneţi, vă rog?

Natalie mă apucă de braţ.

— Wyatt, spune ea, cu blândeţe, a zis câteva săptămâni.

— Dar aş vrea să ştiu ce înseamnă aceste „câteva săptămâni", îi spun eu.

Ea înghite în sec şi îşi întoarce privirea de la mine. Mă răsucesc înapoi către individ, încercând să folosesc miere în loc de oţet.

— V-aş fi foarte recunoscător dacă aţi putea să ne daţi o estimare aproximativă. Doar să mai restrângeţi un pic intervalul, vă rog frumos?

Îmi împreunez mâinile ca într-o rugăciune, sperând să înţeleagă că îl implor şi că va fi milostiv.

Îşi desface încă o dată buzele crăpate.

— Iată o estimare aproximativă, spune el, arborând un zâmbet simandicos. Câteva săptămâni.

Ne întinde un exemplar al documentelor, sună din clopoţelul de argint de la ghişeul său şi strigă un „Următorul".

Mergem pe holul tribunalului, îndreptându-ne spre ieşire.

— Hei. Vrei să-mi spui despre ce-a fost vorba? întreabă Natalie.

Îmi trec o mână prin păr şi mormăi:

— Nu vreau decât să se termine toată afurisita asta de treabă.

— Păi, da, spune ea, dându-şi ochii peste cap. Asta este evident.

— Nu încerca să te prefaci că nu vrei şi tu acelaşi lucru, îi arunc când ajungem la ieşire.

Împing uşa şi o ţin deschisă pentru ea. Manierele încă au importanţa lor, chiar şi atunci când totul se destramă.

Iese în lumina puternică a soarelui de după-amiază din Vegas, punându-şi mâna streaşină la ochi pentru a-i proteja.

— Tu ai vrut-o, spune ea cu răceală. Tu ţi-ai dorit asta.

Mă încrunt.

— Ce?

— Ai făcut să fie clar de la început cât de mult ţi-ai dorit asta, Wyatt, spune ea, iar acum tonul ei este exasperat. Din cauza mea.

Îşi ridică mâinile.

— Am crezut că vei fi fericit. Am crezut că asta îţi doreai. De ce nu eşti fericit?

— Crezi că ar trebui să fiu fericit? îi arunc înapoi, şi frustrarea începe să clocotească şi să iasă la suprafaţă.

Aştept ca ea să lovească. Trebuie să fiu pregătit pentru ambuscada ei.

— Credeam că vom ieşi împreună?

— Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa?

Este mult mai multă blamare în tonul meu decât am intenţionat.

Se îndepărtează de mine. Ridică ambele palme în semn clar de „Nu mă atinge". Se holbează la mine ca şi cum aş fi cineva pe care nici măcar nu-l cunoaşte.

Ochii ei albaştri mă studiază înainte de a vorbi. În ei văd groaza îndreptată spre mine. Este îngrozită de mine.

— De ce te porţi atât de îngrozitor?

Vocea i se frânge.

— Am făcut asta pentru că aşa ai vrut tu. Tu m-ai făcut să pro...

Apoi, îşi duce mâna la gură.

Cuvintele ei îmi gâdilă ceva în minte. Cuvinte rostite slab, şi mă străduiesc să le aud. Fragmente de amintiri îmi rulează în cap, şi simt că sunt ale *mele*. Cum ar fi lucrurile pe care i le-am spus în noaptea în care ne-am căsătorit. În timp ce se auzea o melodie. Melodia noastră.

Promite-mi, promite-mi, promite-mi.

Ce naiba i-am cerut să facă?

Iar acum, este rândul meu să îi cercetez chipul. Buzele îi tremură, iar ochii îi sunt umezi, de parcă s-ar strădui să nu plângă. Durerea pe care am simțit-o zile întregi revine, se înfige în mine, ca și cum animalul care a făcut acea gaură încearcă să-mi spună ceva. Că poate nu Natalie este cauza îndoielii pe care o am. Poate că ea reprezintă sfârșitul acestei îndoieli.

Trecându-mi o mână de-a lungul gâtului, încerc să-mi dau seama ce înseamnă acest moment. Și, mai ales, ce cred eu că este adevărat. Văzându-i ochii serioși și expresia sinceră, nu știu cum ar putea plănui să mă tragă pe sfoară. Nu știu cum ar putea să mă înjunghie pe la spate. Femeia asta... Nu este genul ei.

Spuneți-i instinct.

Spuneți-i o senzație.

Este adevărat.

Întrebarea acum este dacă le pot da ascultare. Dacă m-am fript o dată înseamnă că mă voi frige din nou?

În mintea mea se derulează o rolă de imagini – toate momentele petrecute împreună, până la acel muget din avion. Chiar dacă afurisitul de mesaj primit de ea m-a făcut să vreau s-o iau la goană, inima îmi spune că am greșit. Inima îmi spune să rămân.

Doar pentru că nu acord încredere cu ușurință nu înseamnă că nu ar trebui să nu o cred pe această femeie. Dacă există cineva în care ar trebui să am încredere, acea persoană este Natalie. Și, dacă nu încerc să îmi repar greșeala acum, o voi pierde. Este un risc pe care nu mi-l pot asuma, cu sau fără dovezi.

Mă hazardez.

— Nat, îmi pare rău, spun încet, întinzându-mi o mână spre ea. Sunt o epavă în momentul ăsta. Dar sunt înnebunit după tine și nu vreau ca asta să se termine, spun, și este un început.

Este singurul început de care sunt în stare acum.

— Nici eu nu am vrut.

Nu am vrut.

— Dar acum vrei? întreb pe un ton șovăitor.

— Nu-mi place cum mi-ai vorbit adineauri.

Simt cum mi se strânge inima. Aici, pe treptele tribunalului, ea urcă, eu cobor. Mă întind spre brațul ei. O apuc de mână.

— Așa se termină totul?

Vocea mea abia dacă seamănă cu a mea.

Și a ei este o șoaptă.

— Tu să-mi spui.

Vreau să o întreb despre mesajul primit, despre apel, despre avocat. Vreau s-o întreb ce i-am promis. Vreau să știu dacă am dat-o în bară iremediabil. Mai presus de toate, vreau să știu dacă există vreo șansă de a-mi repara greșeala.

Dar, înainte să pot vorbi din nou, ea ridică o mână.

— Nu pot să vorbesc cu tine acum. Putem vorbi mai târziu, dacă te hotărăști să te porți cu mine așa cum ai făcut-o întotdeauna, nu așa cum te-ai purtat adineauri. Și chiar sper că poți face asta. Dar, acum, am nevoie de o pauză. Am făcut ceva nebunesc și, probabil, prostesc. Așa că mă voi duce să discut cu Lila în legătură cu dulapul ei, pentru că asta îmi va lua gândul de la e-mailul pe care urmează să-l primești.

Coboară treptele și cheamă un taxi care o duce departe de mine.

34

Nu există niciun e-mail.

Continui să verific dacă îmi trimite ceva, în timp ce comand un Uber și o sun pe Lila să o întreb dacă vrea să mă duc acum să mă apuc de lucru.

Vocea ei este dulce, dar fermă.

— De ce nu-ți iei liber în după-amiaza asta? Sunt cu Natalie și avem câteva lucruri de făcut.

Pe fundal, jur că o aud pe Natalie plângând. Sunetul îmi răsucește un cuțit în inimă. Aș vrea să o pot consola, dar nu sunt cel cu care vrea să fie acum.

— Bine. Aveți grijă de ea, vă rog.

— Bineînțeles. Și întoarce-te mai târziu, adaugă Lila, apoi zice mai încet: Uneori, o femeie are nevoie de câteva momente de singurătate.

— Mulțumesc!

Chiar dacă inima îmi este sfâșiată de propria prostie, mă cuprinde, pentru scurt timp, o stare de calm datorită sfatului Lilei. Femeia asta a fost întotdeauna bună cu noi. Va avea grijă de Natalie în timp ce eu mă gândesc cum să rezolv tâmpenia pe care am făcut-o. Închid și îmi verific din nou e-mailul. Nimic.

Întreaga după-amiază se profilează în fața mea ca o gaură neagră uriașă. Vreau să muncesc, să dau cu ciocanul, să agăț și să găuresc, nu să hoinăresc fără țintă

printr-un oraș pe care abia îl cunosc, și toate astea din cauză că sunt un idiot încăpățânat.

Dar, în timp ce șoferul intră pe bulevardul principal în drum spre Bellagio, îmi dau seama că ăsta nu-i doar un oraș pe care abia de îl cunosc. Acesta este orașul în care am început această poveste de dragoste cu Natalie și este orașul în care nu vreau să se încheie povestea.

Mă aplec și îl întreb pe șofer dacă putem schimba destinația.

— Sigur că da. Încotro?

— Dă-mi un minut să găsesc adresa, spun, făcând o căutare rapidă pe telefon.

Eu găsesc adresa, iar el o introduce în GPS.

Zece minute mai târziu, mă îndrept spre o capelă, căutând un tip îmbrăcat într-un costum mulat auriu. Vreau să-l întreb pe Larry dacă își amintește de nunta mea. Dacă mă poate ajuta să-mi dau seama unde am dat-o în bară. Mă agăț de un pai, dar nu am de ce altceva să mă agăț.

Odată ce intru în capelă și aud muzica, sunt propulsat înapoi în timp, în noaptea nunții mele, când Elvis cânta despre cum nu se putea abține să nu se îndrăgostească.

Și, în timp ce cel mai romantic dintre cântecele romantice se aude din nou, notele deblochează cumva cuvintele slabe care îmi gâdilau mintea cu doar o oră în urmă. Ceața provocată de beția de la ceremonia nunții mele nu mai este o negură. Se limpezește, și pot auzi tot ce am spus după jurăminte.

Mă duc împleticindu-mă către o bancă, în timp ce amintirea mă izbește ca un tsunami.

Stau în fața altarului, îi țin mâinile într-ale mele și mă uit în ochii ei, în timp ce Elvis se aude ca fundal sonor al ceremoniei.

— Ești frumoasă, Nat, și, în fiecare zi, când te văd la serviciu, mă gândesc cât de mult îmi place să vin la birou și să lucrez cu tine. Dar nu doar pentru că ești superbă. Datorită ție, afacerea merge mai bine. O apuc mai strâns de mâini, ținând-o bine, asigurându-mă că știe, chiar și în starea mea de ebrietate, că tot ce spun vine din inimă. Datorită ție, lucrurile sunt distractive, dar merg și foarte bine. Fără tine, afacerea nu înseamnă nimic.

Ea clatină din cap, dar nu își poate reține un zâmbet.

— Nu este adevărat. Ești atât de talentat.

Elvis cântă despre proștii care se aruncă cu capul înainte, iar acest cuvânt – proști – îmi rămâne în minte. Nu vreau să fiu prostit din nou. Nu-mi pot asuma acest risc.

— Nu, este adevărat. Ai schimbat firma, și nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns. Și sunt al naibii de norocos că putem continua să lucrăm împreună. Vrei, nu-i așa?

Ea încuviințează din cap, râzând.

— Bineînțeles că da. De ce? Doar nu ai de gând să mă concediezi în seara asta, nu-i așa?

Mă apropii mai mult de ea, îi depun un sărut neîndemânatic pe buze și îi spun că nu.

— Nu. Nu. Nu. În niciun caz nu te concediez. Dar trebuie să știi că, din cauza serviciului, nu putem rămâne căsătoriți. M-am simțit al naibii de bine cu tine și vreau mult mai mult, dar trebuie să obținem o anulare mâine-dimineață.

Ochii ei sunt extrem de serioși, chiar dacă sughiță.

— Păi, bineînțeles.

Apoi, o apuc şi mai strâns de degete.

— Noaptea asta a fost incredibilă, iar o parte din mine se simte exact ca în cântecul ăsta, pentru că îmi e imposibil să nu mă îndrăgostesc de tine.

Face ochii mari surprinsă, şi poate chiar cuprinsă de speranţă, dar eu îi dau înainte cu restul gândurilor neplanificate, pe care pur şi simplu trebuie să i le împărtăşesc acum.

— Dar, când se întâmplă asta, Nat, fac greşeli şi o dau în bară, şi o dau în bară pentru că mă port ca un prost şi sunt prea încrezător. M-am fript. Aşa că nu lăsa să mi se întâmple asta. Vreau să continuăm să lucrăm împreună. Tu nu vrei?

— Ba da, Dumnezeule, ba da.

— Atunci, promite-mi ceva.

— Ce anume?

— Promite-mi că mâine vom termina cu asta. Că vei divorţa de mine. Probabil îţi voi cere să rămâi cu mine pentru că sunt deja nebun după tine. Probabil te voi ruga de o grămadă de ori. O să încerc totul ca să te conving, dar vreau să-mi promiţi că, indiferent de cât de convingător sunt, vom pune capăt căsniciei. Pentru că nu pot amesteca afacerile cu plăcerea. Este punctul meu vulnerabil, şi am nevoie să mă ajuţi. Promite-mi, promite-mi, promite-mi, spun, înghiţind cu greutate, apoi aştept.

Dar nu pentru mult timp.

Ochii ei sunt plini de adevăr în timp ce-mi răspunde cu solemnitate:

— Îţi promit, Wyatt. Îţi promit. Îţi promit. Şi înţeleg. Înţeleg. Chiar înţeleg.

Îmi cuprind fruntea cu palma, în timp ce totul se transformă într-o retrospectivă extrem de clară. De aceea

a rămas fermă pe poziții. Pentru că așa i-am cerut eu. La naiba, am implorat-o să-mi păzească spatele. Am pus-o să jure că va respecta planul. Chiar i-am mai spus asta o dată în ziua în care i-am rupt cecul.

Ți-am făcut o promisiune și intenționez al naibii de mult să mă țin de ea, fie că băusem câteva beri, fie că nu. Sunt un om de cuvânt și mă aștept ca oamenii cu care lucrez să mă trateze ca atare și să se comporte la fel.

Și-a ținut promisiunea pe care i-am cerut să o respecte. M-a protejat de mine însumi. Dar acum eu sunt cel care și-a încălcat alte promisiuni față de ea. Cele nespuse, care au fost făcute prin felul în care ne-am sărutat, prin momentele pe care le-am petrecut împreună, prin felul în care ne potriveam atât de bine împreună.

Ținându-mă de banca din fața mea, mă ridic și aproape că mă ciocnesc de un bărbat îmbrăcat într-o salopetă aurie.

— Salutare! Vrei să te căsătorești astăzi, fiule?

Nu-i răspund pentru că îmi bâzâie telefonul, și, în sfârșit, e-mailul ei ajunge la destinație. Este de la avocatul ei, dar ea este trecută în *cc*, iar cuvintele sunt ale ei. Cu cea mai rapidă glisare din istoria omenirii, deschid mesajul și citesc ultimul lucru pe care mă așteptam să-l văd.

Dragă Wyatt,

Te rog să accepți acest mesaj ca fiind cererea mea de demisie. Mi-a plăcut fiecare moment în care am lucrat cu tine. A fost distractiv, provocator și extrem de productiv. Dar nu pot lucra cu tine dacă vreau să fiu cu tine. Și vreau. Chiar vreau să fiu a ta. Așa că mă hazardez și fac alegerea care ne va permite să fim împreună. Am consultat un avocat specializat în dreptul muncii pentru a mă

35

În domeniul meu de activitate, am dezvoltat o specialitate: remodelarea.

Refacerea completă a unei bucătării este abilitatea mea cheie. Ştiu de ce materiale am nevoie şi ce unelte trebuie să folosesc, şi am devenit un maestru în respectarea termenelor-limită.

Totuşi, aceasta ar putea fi cea mai dificilă remodelare pe care am încercat-o vreodată, având în vedere bila de demolat pe care am folosit-o astăzi mai devreme pe uniunea dintre noi. Dar întocmesc rapid o listă de materiale şi apoi le adun, începând de la hotelul New York-New York.

Odată intrat pe uşă, o iau la goană.

Bine. Nu este adevărat.

Dacă aş fi luat-o la goană, probabil că cei de la securitate ar fi sărit pe mine.

Dar, cu siguranţă, merg cu pas grăbit. Prin cazinou, pe lângă magazine, pe scările rulante şi pe lângă sala de jocuri, uitându-mă cu nostalgie la perdeaua neagră care ascunde aparatul de pinball. Nu mă duc la intrare. În schimb, mă îndrept spre ieşire.

O grămadă de clienţi se revarsă din roller-coaster, în bătaia vântului şi plini de adrenalina unei călătorii cu capu-n jos, buclă după buclă.

35

În domeniul meu de activitate, am dezvoltat o specialitate: remodelarea.

Refacerea completă a unei bucătării este abilitatea mea cheie. Știu de ce materiale am nevoie și ce unelte trebuie să folosesc, și am devenit un maestru în respectarea termenelor-limită.

Totuși, aceasta ar putea fi cea mai dificilă remodelare pe care am încercat-o vreodată, având în vedere bila de demolat pe care am folosit-o astăzi mai devreme pe uniunea dintre noi. Dar întocmesc rapid o listă de materiale și apoi le adun, începând de la hotelul New York-New York.

Odată intrat pe ușă, o iau la goană.

Bine. Nu este adevărat.

Dacă aș fi luat-o la goană, probabil că cei de la securitate ar fi sărit pe mine.

Dar, cu siguranță, merg cu pas grăbit. Prin cazinou, pe lângă magazine, pe scările rulante și pe lângă sala de jocuri, uitându-mă cu nostalgie la perdeaua neagră care ascunde aparatul de pinball. Nu mă duc la intrare. În schimb, mă îndrept spre ieșire.

O grămadă de clienți se revarsă din roller-coaster, în bătaia vântului și plini de adrenalina unei călătorii cu capu-n jos, buclă după buclă.

Aici am avut prima aventură cu Natalie, și, când ajung la ghișeul de poze, sunt pregătit și hotărât să găsesc dovada. Originalul este în siguranță la mine acasă. Din fericire, aceeași femeie care a lucrat în acea seară este aici și astăzi – bruneta veselă cu codițe și ochelari roșii, doar că astăzi părul îi este strâns într-o coadă de cal ce pornește din vârful capului.

– Cu ce vă pot ajuta?

Îmi oferă un zâmbet prietenos.

Urmez încă o dată sfatul lui Chase – fac opusul a ceea ce am făcut mai devreme. În loc să-mi vărs frustrarea pe ea, așa cum am făcut cu funcționarul, îmi spun rugămintea cu glas mieros.

– Bună ziua. Acum două luni, am fost aici cu femeia de care tocmai mi-am dat seama că sunt îndrăgostit nebunește.

Ochii brunetei se aprind, iar eu continui, indicându-i data și ora aproximativă.

– Ne-am făcut o poză, iar numărul nostru a fost șaisprezece. Dacă există vreo șansă să o găsiți și să-mi tipăriți o copie, v-aș fi incredibil de recunoscător și aș plăti cu plăcere dublu, triplu. Oricât. Am nevoie de această fotografie, pentru a-i arăta cât de bine ne putem potrivi împreună.

Bruneta își împreunează mâinile în dreptul inimii.

– Iubesc la nebunie acest oraș. Vegasul este plin de povești de dragoste. Se îndreaptă de spate și adoptă o atitudine serioasă. Categoric o voi găsi pentru dumneavoastră, puteți fi sigur.

Zece minute mai târziu, ies din New York-New York cu o copie cu mine și Natalie sus, în roller-coaster, entuziasmați unul de celălalt.

Apoi, intru într-un magazin de pe colț, folosesc telefonul pentru a căuta o fotografie online, mi-o trimit pe e-mail și o imprim. Cumpăr două rame. După aceea,

mă opresc la Wynn și, douăzeci de minute mai târziu, am toate materialele de care am nevoie pentru o remodelare al naibii de bună.

Singurul lucru care mai lipsește este *ea*.

Fiind cuprins de o nouă stare de neliniște, o sun pe Natalie.

Telefonul ei sună, și sună, și sună, apoi intră mesageria vocală. Am un scurt moment de îngrijorare și mă întreb dacă nu cumva mă evită. Dar ridic din umeri și o sun pe Lila.

— Bună, Wyatt.

— Bună, o caut pe Natalie. Este pe-acolo?

— Este, dar suntem ocupate cu cumpărăturile. Mai lasă-ne puțin, și cred că va fi gata.

— Unde sunteți?

Râde.

— Ah, Wyatt. Natalie mă ajută cu câteva lucruri pe care trebuie să le organizez și se simte foarte bine aici. Nu-ți face griji. Ne vedem în curând!

Și rânjesc în timp ce închid.

O, da, o să mă vedeți foarte curând.

Am sentimentul că știu unde este femeia pe care o vreau. Pentru că o cunosc. Știu ce-i place.

***

Mi-a spus că ar putea trăi fericită aici. Că acesta este locul ei preferat din Univers.

Și, din moment ce o ajută pe Lila cu dulapul ei, spune-mi Sherlock, dar sunt al naibii de sigur că o voi găsi pe Natalie în cutia asta mare nu prea departe de bulevardul principal.

Când mă lasă taxiul, spun o rugăciune rapidă către Univers ca să o găsesc și să fac nu doar un pas, ci toți pașii necesari pentru a-mi repara greșeala. În timp ce ușile se

deschid, scrutez The Container Store, sperând să zăresc o dâră de păr blond, un indiciu de picioare puternice, o sclipire de rochie de vară portocalie.

Rochia aia. Dumnezeule, rochia aia. Îmi lasă gura apă când îmi aduc aminte cum arăta îmbrăcată cu ea și de ce era atât de al naibii de fericită azi la tribunal. Pentru că îmi dădea tot ce credea că-mi doresc. Pentru că mă iubește.

Mă iubește, la naiba.

Merg pe culoar, plimbându-mi privirea dintr-o parte în alta peste marea de accesorii de bucătărie marca Tupperware, cutii de pălării, dulapuri de dosare din pânză, recipiente de mâncare pentru pisici, suporturi pentru ornamente, cădițe de duș, coșuri de rufe, suporturi pentru pastile de toate mărimile imaginabile, umerașe și pungi pentru haine și, în sfârșit, ajung pe tărâmul organizatoarelor de dulapuri.

Portocaliu.

Văd ceva portocaliu.

Și mi se pare că așa arată fericirea pentru mine. Că așa sunt toate amintirile mele preferate și tot ce îmi doresc pentru viitorul meu.

Este cu spatele la mine și ține un sertar de pantofi, arătându-i-l Lilei.

— Și apoi, pui asta pe raftul din mijloc, și te ajută să-ți sortezi toți pantofii, spune Natalie, iar vocea ei mă umple de speranță.

Sper că nu am pierdut-o. Sper să-mi reușească figura. Sper că nu mă crede nebun.

Lila îmi întâlnește privirea, privirea i se luminează, dar își schimbă repede expresia. Natalie își dă probabil seama totuși că sunt aici, pentru că se întoarce într-o clipă, vizibil surprinsă.

Şi nu mă mai gândesc, şi nu mai sper, şi nu mă mai întreb. Pur şi simplu, *fac*.

Mă apropii de ea şi îi vorbesc din inimă. Nu este complicat să-i spun că ea este aleasa.

— Ar fi trebuit să fac multe lucruri altfel, Nat. Ar fi trebuit să-ţi spun mai întâi că te iubesc. Pentru că te iubesc. Te iubesc ca un nebun, şi poate că, uneori, asta mă înnebuneşte.

Un colţ al buzelor i se ridică, de parcă ar încerca să-şi înfrâneze un zâmbet.

— N-ar fi trebuit să depun astăzi cererea de anulare. Nu ar fi trebuit să mă port ca un nemernic pe treptele tribunalului, când tu pur şi simplu făceai cel mai ridicol lucru pe care ţi l-am cerut vreodată. Şi, mai presus de toate, nu ar fi trebuit să-ţi cer niciodată să-ţi ţii o promisiune atât de nedreaptă în noaptea în care ne-am căsătorit.

— Este în regulă, Wyatt, spune ea, iar vocea îi este uşoară ca un fulg. Mi-am ţinut-o pentru că era ceva ce conta pentru tine.

Scutur din cap, supărat din nou pe mine însumi, dar şi mai îndrăgostit de această femeie. Lila face câţiva paşi înapoi, acordându-ne puţin spaţiu, în timp ce eu continui:

— Abia dacă îmi amintesc ceremonia noastră, darămite toate lucrurile pe care ţi le-am spus. Şi asta nu este o scuză, dar este adevărul. Mi le amintesc acum pentru că m-am întors la capelă în după-amiaza asta, şi cânta melodia aceea. *Can't Help Falling in Love*. Ştiu că am simţit-o în seara aia, iar acum o simt de un milion de ori mai mult.

Vine şi mai aproape de mine, iar asta îmi dă curaj. La fel şi expresia de pe faţa ei – blândă şi grijulie –, apoi cuvintele pe care le mimează cu buzele. „Şi eu." Vreau să o sărut, dar mai am atât de multe de spus.

— Nu sunt beat acum. Sunt complet treaz și îți cer o a doua șansă. Sunt îndrăgostit de tine cu sălbăticie, nebunește, până la paroxism, și am adus această poză ca să-ți reamintesc cât de uimitori suntem împreună.

Ochii îi sclipesc în timp ce îi înmânez fotografia.

— Nu, nu mi-ai adus fotografia în care am buzele în formă de *O*, spune ea, supărată, dar nu furioasă.

Este din nou jucăușă, iar mie îmi place la nebunie tonul ei.

Nu mă pot abține și rânjesc.

— Este mult mai mult decât o simplă fotografie în care ai buzele în formă de *O*, draga mea. Aici, spun, arătând spre poza din rama de carton, suntem noi doi împreună. Așa arătăm noi doi împreună. Am adus asta ca să-ți amintesc faptul că aici am început. În acea noapte. În acel moment. Și vreau ca noi să fim așa.

Îi tremură buzele, iar ochii îi strălucesc plini de lacrimi.

— Vreau să ne dăm în continuare în roller-coaster. Să ne urcăm în el din nou și din nou. Să continuăm să ne cățărăm, să cădem și să ne răsturnăm cu capul în jos, chiar dacă ni se face greață sau ne înnebunește. Vreau să simt toată bucuria și entuziasmul alături de tine. Urcușurile și coborâșurile. Pentru că a te iubi este ca o plimbare cu roller-coasterul, și nu vreau să se oprească.

Ea își apasă mâinile pe pieptul meu, strângând în pumni țesătura cămășii. Vocea îi este plină de emoție, iar ea este pe punctul de a plânge.

— Wyatt, am insistat asupra anulării doar pentru că am promis că o voi face. Am făcut-o pentru că te iubesc. Pentru că am crezut că îți dorești asta. Pentru că știu cât de mult contează promisiunile pentru tine. De aceea am plâns mai devreme în camera de hotel. Pentru că știam că trebuia să o fac, dar nu voiam. Și chiar te iubesc. Te iubesc atât de mult, încât nu pot rămâne supărată.

O mângâi pe brațul dezgolit, pentru că nu am cum să nu o ating. În urma atingerii, pielea i se face de găină. Expir un oftat de ușurare.

— Dar trebuie să-ți mărturisesc ceva. Înainte de a pleca din camera ta în această dimineață, am văzut apărând pe ecran numele firmei de avocatură. Al firmei care ți-a trimis scrisoarea mai târziu.

Privirea ei devine întrebătoare.

— Da?

Încuviințez din cap, înghit în sec și spun adevărul.

— M-am speriat și am crezut că înseamnă altceva. Ceva rău. Din cauza asta m-am purtat ca un nesimțit la tribunal. Dar apoi, mi-am dat seama de cât de ridicol era asta cu mult înainte ca tu să trimiți e-mailul. Numai că, de data asta, nu trebuia să-l văd pe boschetar cum mănâncă sendvișul ca să știu că sunt în siguranță. Pentru că te cunosc și îți cunosc inima. Sper doar că nu am dat-o de gard prea tare cu atitudinea de rahat cu care te-am tratat.

Ea mă apucă și mai strâns de cămașă. Mă privește aprig și tandru.

— N-ai făcut-o. Deloc. Îți jur.

Apoi, spune, cu un râset jucăuș:

— Dar intenționez pe deplin să îți fac o farsă cu un sendviș într-o bună zi.

Râd ușor.

— Ai face bine. Dar, chiar dacă am dat puțin lucrurile peste cap, vreau să le îndrept *foarte mult*. Pentru că așa putem fi noi.

Mai arăt încă o dată către fotografie.

— Și putem fi și acest cuplu, spun, inspirând adânc să îmi adun curajul în timp ce bag mâna în punga de la farmacie și scot o fotografie înrămată cu doi giboni legănându-se pe o creangă într-un copac.

Ea râde.

— Vrei să fim... giboni?

Mă întind spre mâna ei.

— Nat, știai că gibonii sunt una dintre puținele specii care se împerechează pe viață?

— Alături de termite, castori și lebede, adaugă ea, ridicând fericită din umeri. Am căutat. Mi s-a părut ceva ce ți-ar face plăcere să știi.

Inima mea dansează un dans sălbatic – pentru că voia să știe și voia să împărtășească.

— Am spus că îți cer o a doua șansă și am vorbit serios, spun, uitându-mă țintă în ochii ei. Dar nu doar șansa de a ieși împreună. Nu doar șansa de a ieși să cinăm. Nu pariez un jeton de cinci dolari pe roșu.

Mă pun în genunchi, iar ea face ochii mari. Eram neliniștit înainte, dar acum nu mai sunt. Niciodată nu am fost atât de sigur de ceea ce vreau și de ceea ce am nevoie.

— Merg până la capăt și îți cer o a doua șansă la căsătorie. Vreau să mă întorc acasă, la New York, să locuiesc cu tine și să împart o viață cu tine – și vreau să fii soția mea. Hai să rămânem căsătoriți! La naiba, hai să ne căsătorim din nou. Să ne reînnoim jurămintele. Căsătorește-te cu mine din nou și din nou. În fiecare an. Să facem din asta o chestie numai a noastră.

Face ochii cât roata de caşcaval și îi pică fața.

— Dumnezeule mare! icnește ea.

Scot cadoul pe care l-am cumpărat de la Wynn – magazinul de bijuterii de lux din cel mai luxos hotel. Deschid cutia de catifea albastră și îi arăt un diamant de două carate cu tăietură de smarald.

— Fii gibonul meu, spun cu o speranță sălbatică.

Cade în genunchi, își aruncă brațele în jurul meu și mă sărută de parcă și-ar dori aceleași lucruri. Au trecut doar câteva ore fără să o sărut, dar, la dracu', este al naibii de bine să o fac din nou, să îi simt buzele pe ale mele,

acolo unde le este locul! Când întrerupe sărutul, îmi întâlnește privirea și îmi spune încet, dulce:

— Voi fi gibonul tău. Dar nu știai că deja sunt?

Zâmbetul ăla care e cea mai mare bucurie a mea se răspândește pe chipul ei frumos, și nu-mi vine să cred cât de norocos sunt.

— Ah, și în legătură cu scrisoarea de demisie pe care mi-ai trimis-o, încep eu, ducându-mi degetul la bărbie. Am avut altă idee.

— Spune-mi! zice ea, aproape țopăind.

Dar apoi se oprește, iar zâmbetul ei dispare în timp ce se uită la ceas.

— Wyatt, șoptește ea, cu vocea aia moale care prevestește probleme.

Inima începe să-mi bată mai repede.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să plecăm. Se închide tribunalul. Ne depun actele de anulare a căsătoriei.

O apuc de mână și o trag în sus.

— Nu vreau ca această căsătorie să fie anulată.

— Nici eu.

Lila intervine:

— Haideți să luăm mașina mea. Cred că asta ar face o zână bună.

Și, știți, asta descrie destul de bine rolul ei în această poveste. Ne grăbim să ieșim din magazin, ne strecurăm în mașina neagră și elegantă și plecăm.

36

— Aaaaaaaaaah.

Funcţionarul ridică de două ori din umeri.

— Îmi pare foarte, foarte rău!

Tonul lui îmi spune că nu-i pare rău deloc.

— Vedeţi dumneavoastră, zice el, înclinându-şi capul într-o parte, din moment ce vă grăbeaţi atât de tare, m-am mai uitat încă o dată la actele dumneavoastră. Aţi fost atât de grijulii, încât aţi lăsat o notă de subsol în care explicaţi că aţi încercat să depuneţi dosarul la Easy Out Divorce. Şi – îşi drege vocea, ca şi cum s-ar pregăti să dea o replică –, din moment ce Easy Out Divorce este recunoscută acum drept escrocherie, instanţele au o ofertă temporară prin care oricine a fost înşelat de Easy Out poate obţine o anulare specială rapidă. Aşa că am depus rapid actele pentru dumneavoastră. Nu-i aşa că este grozav?

— Este? întreb, în timp ce mi se cocârjează umerii.

Funcţionarul îşi împreunează mâinile.

— Cu mare plăcere vă anunţ că astăzi v-a fost acordată anularea căsătoriei şi că această căsătorie a fost dizolvată.

Mă cuprinde deznădejdea.

Dar numai preţ de o secundă. Pentru că, acolo unde există o voinţă, există şi o cale.

— Nicio problemă, spun cu un zâmbet.

De data asta, mă antrenez să fiu un băiat bun. Pentru că băieții buni câștigă.

Iar acest băiat bun știe că există mai mult de o unealtă pentru a repara ceva stricat.

Mă întorc spre Natalie.

— Vrei să punem pariu că există o primărie sau un loc de genul ăsta unde ne-am putea căsători din nou? Hai să o facem cum trebuie. Să o facem acum.

Ea ridică din sprâncene și îl întreabă pe funcționar unde se desfășoară ceremoniile civile.

El arată cu degetul în sus.

— Etajul șase. Biroul de Stare Civilă.

Ne înmânează hârtiile și strigă un „Următorul".

După ce înșfăcăm o aprobare pentru căsătorie, o rugăm pe Lila să ne fie martoră și confirmăm întâlnirea de la începutul serii, eu și Natalie stăm în fața judecătorului în biroul său și ne căsătorim din nou.

De data aceasta, este mai simplu.

De data aceasta, suntem treji.

Nu există o capelă deschisă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru sau un fel de sosie de-a lui Elvis. Doar eu și soția mea, pecetluindu-ne dragostea încă o dată. Nu-i cer să o anuleze mâine, pentru că vreau să fiu legat de ea pentru totdeauna atunci când spunem „da".

Apoi, îmi sărut mireasa în a doua noastră căsătorie, chiar dacă este prima din punct de vedere legal. Dar cui îi pasă de detalii tehnice, când buzele mele sunt lipite de ale ei? Are un gust atât de plăcut, și nu mă voi plictisi niciodată să o sărut. Capul mi se învârte datorită dulcei gurii ei, iar corpul meu se aprinde ca urmare a acestei legături pe care o împărtășim.

— Nu mai scapi de mine acum, spun când buzele noastre se despart.

Cu mâinile petrecute pe după gâtul meu, ea murmură:

— Nici nu vreau să scap.

În timp ce coborâm treptele tribunalului spre apusul acestui oraș, lăsând-o pe Lila pe cont propriu, îmi amintesc de momentul de mai devreme, când totul se ducea de râpă.

Mă întind spre brațul ei. O apuc de mână.

— Hei, hai să facem ca acesta să fie sfârșitul sfârșitului relației noastre. Ce zici de asta?

Mă apucă de mână.

— Ar fi bine să fie sfârșitul despărțirii.

Îmi trec degetele pe spatele rochiei ei.

— Cred că nu mai este rochia ta de anulare.

Ea face un gest către țesătura portocalie.

— Este rochia mea de mireasă. Și, ca să fiu sinceră, am purtat-o astăzi în speranța că se va întâmpla așa ceva.

— Ești o maestră a planificării.

— De aceea ai nevoie de mine.

— Chiar am nevoie de tine. Și de aceea vreau să-ți spun planul meu legat de respingerea demisiei tale.

Își înfășoară brațele în jurul gâtului meu și mă îndeamnă:

— Spune-mi! Dar fă-o repede, pentru că mi-ar plăcea foarte mult să ne consumăm căsătoria.

Se poate spune că propunerea mea o lasă fără cuvinte. Plânge din nou, și sunt lacrimi de fericire. Când ne întoarcem în camera mea, i le șterg cu buzele, o dezbrac de toate hainele, apoi mă dezbrac și eu.

Este goală în fața mea, și îmi dau seama că am mai făcut o singură dată dragoste fără haine pe noi. Întotdeauna ne-am grăbit, am riscat, am ispitit soarta. Ultima dată când am fost lipiți unul de altul, piele pe piele, a fost în prima noastră noapte a nunții, cu câteva luni în urmă.

Și nu mă interesează ce spun instanțele de judecată despre desfacerea căsătoriilor. Nu există. Niciodată nu se va întâmpla.

Am ajuns să fim împreună, iar acum suntem din nou un cuplu, așa că mă alătur ei pe pat. Când intru în ea, amândoi gemem. Electricitatea mă străbate. Mă simt extrem de fericit în timp ce mă afund în ea, savurând felul în care ne potrivim. Ea geme fericită și îmi întâlnește privirea. Este intens felul în care ne privim unul pe celălalt. Felul în care vrem să privim unul în ochii celuilalt.

— Putem să facem asta în fiecare seară? întreabă ea torcând sexy, în timp ce își înfășoară picioarele acelea superbe în jurul fundului meu.

— Și în fiecare dimineață, spun pe nerăsuflate, și ne mișcăm împreună. Vrei să știi de ce?

— De ce? întreabă ea, în timp ce își arcuiește spatele, iar buzele i se întredeschid.

— Pentru că îmi place să i-o trag soției mele, spun cu un geamăt gutural. Și îmi iubesc soția.

Sunt răsplătit cu un strigăt sălbatic de plăcere, apoi cu un altul, și nu-i ia deloc mult timp să zboare pe culmi. Foarte curând, fac lucrul acela care îi place atât de mult — îmi dau drumul tare și zgomotos. Este posibil chiar să fi răcnit ca un leu.

Mi-ar plăcea să spun că ne petrecem noaptea în roller-coaster sau în roata mare. Dar nu. Ne ținem ocupați la orizontală. Toată noaptea. Este cât se poate de perfect pentru o noapte a nunții. Și nu spun asta doar pentru că am comandat o înghețată Oreo de la room-service cândva în toiul nopții.

Dar și asta este în regulă. Și chiar îmi plac biscuiții Oreo.

EPILOG

Scara se sprijină pe peretele alb și luminos din casa noastră. Natalie se echilibrează cu grijă pe treapta cea mai de sus, agățând un semn. Presupun că aș fi putut face asta în locul ei, dar ea a insistat, iar femeia asta chiar adoră să pună mâna pe unelte.

Se pricepe să lucreze cu toate, dar este pricepută în mod deosebit cu una care îmi aparține, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Oricum, iată *scara*. Vedeți ce am făcut? Nu v-am lăsat cu ochii-n soare. V-am promis o poveste obscenă cu o scară de zugrav și am de gând să v-o spun.

Este cocoțată pe scară pentru că știe că îmi place priveliștea asta. Pe cine vreau să păcălesc? Ador priveliștea asta. Așezat pe marginea canapelei din sufrageria noastră, savurez priveliștea din fața mea – Natalie a mea, într-o fustă mică roz, care îi flutură în jurul coapselor.

— Te distrezi bine?

— Este prea *tare* ca să îmi pot desprinde privirea.

Ea râde, apoi ridică ciocanul și bate, bate, bate, până când noul semn este agățat pe perete. Avem unul la fel în birou. Scrie „Hammer & Hammer Carpentry & Construction". Am schimbat numele. Da, *noi*. Pentru că e al *nostru*. Totul ne aparține.

Am învățat că trebuie să oferi puțintel într-o relație. Sau, ar trebui să spun, să oferi mult. Natalie era dispusă să renunțe la mijloacele ei de trai pentru mine. Nu puteam

s-o las să facă asta. În schimb, am găsit o altă soluție. Ea a rămas, iar acum conducem afacerea împreună, ca soț și soție. Eu mă ocup în continuare de construcții; la urma urmei, eu sunt tâmplarul. Dar ea este magia. Ea este lipiciul. Ea a făcut ca această afacere să prospere. Și este a ei la fel de mult pe cât este și a mea. O deținem împreună. Uneori, își pune o centură de scule și dă o mână de ajutor la finisarea unei lucrări, dar ne-am extins, în cele din urmă, iar acum avem angajați care sunt de încredere și care vin la muncă.

Natalie se ocupă de toate. Ea face ca totul să meargă ca uns în fiecare zi.

— Întotdeauna am iubit această meserie. Niciodată nu m-am gândit la mine ca la o simplă asistentă, a spus ea când am convins-o să îmi accepte propunerea, după nunta noastră oficială din Vegas.

— Întotdeauna ai fost mult mai mult. Ai făcut ca totul în compania *noastră* să meargă mai bine.

— Și voi continua să fac asta. Dar voi continua să predau și cursurile mele, a adăugat ea.

— Nici nu m-aș aștepta la altceva de la femeia care poate să mă bată măr.

Acum, se întoarce cu fața la mine, cu o mână ținându-se de treapta de sus, și îmi arată semnul – afacerea noastră, căsnicia noastră, *noi*.

— Cum ți se pare?

— Ca și cum așa a fost menit să fie. Îmi place totul la el, mai ales felul în care se potrivesc împreună cele două nume.

Este stăpână pe inima mea, pe trupul meu, pe afacerea mea, pe casa mea. Faptul că îmi împărtășesc afacerea cu ea abia dacă egalează tot ceea ce mi-a oferit – această dragoste necondiționată. Ah, și, evident, Natalie locuiește cu mine acum, ceea ce înseamnă că Josie își

caută o colegă de cameră, dar asta este o poveste pentru altă dată.

Deocamdată, trebuie să mă ocup de femeia mea. Mă îndrept spre scară, urc o treaptă, îi ridic fusta și îi trag chiloții într-o parte.

O sărut, și o ling, și o gust până când ea suspină, și geme, și oftează sexy.

Ăsta este semnalul meu să o țin în siguranță.

— Haide! Ia-mă de mână! îi spun încet și o ghidez pe scară, o iau în brațe și o așez pe canapea, unde își desface picioarele, iar eu îi devorez dulceața.

Uitați care-i treaba, scările de zugrav sunt amuzante pentru preludiu, dar, atunci când faci sex riscant, trebuie să știi ce riscuri să-ți asumi. Nu-mi pot permite ca soția mea să cadă de pe o scară pentru că o fac să aibă un orgasm puternic.

Și exact asta fac, în timp ce ea se dezlănțuie pe canapea lipită de gura mea. Apoi, fac dragoste cu ea.

După aceea, îmi zâmbește amețită și mă întreabă:

— Să mergem să ne pregătim pentru nuntă?

Da, noi suntem *acei* oameni. Noi suntem cei care s-au căsătorit în Vegas, ne-am întors acasă și am organizat o altă petrecere de nuntă pentru prieteni și familie. Ne place să ne căsătorim unul cu celălalt.

Foarte mult.

Așa că o vom face din nou. Adevărul este că, foarte probabil, ne vom reînnoi jurămintele anul viitor, și peste un an, și peste încă unul.

ÎNCĂ UN EPILOG

Câteva luni mai târziu

A fost odată ca niciodată un bărbat, a fost şi o femeie, şi au fost şi nişte hopuri pe drumul lor spre fericirea până la adânci bătrâneţi.

Dar le-am depăşit pe toate.

Pe parcurs, am descoperit că încrederea nu este o chestiune de dovezi. Nu este vorba despre a fi sau nu păcălit. Este o alegere. Una pe care o faci cu inima. Natalie o are în grijă pe a mea, iar eu a trebuit să învăţ să accept că este în siguranţă în grija ei. Întotdeauna.

Inima ei este şi ea în siguranţă cu mine, chiar dacă îi place să mă bată în videoclipurile ei.

Seria ei de videoclipuri cu tehnici de autoapărare a devenit foarte populară online. Noii cursanţi au găsit-o prin intermediul lor şi au început să participe la cursurile pe care le predă câteva seri pe săptămână. Asta o face fericită, şi, când ea este fericită, sunt şi eu fericit.

Totuşi, s-ar putea să fie nevoită să le întrerupă în curând. Lucrurile se schimbă pe aici. Burta ei este un pic mai rotundă.

Nu, nu a fost un copil *aoleu*. Nu s-a întâmplat într-o noapte de beţie. *Vă rog frumos!* Soţia mea este o planificatoare. Şi am planificat asta. De fapt, aluatul ar fi putut foarte bine să intre la dospit în a *treia* noapte a nunţii. Cea de aici, din New York.

Noi doi suntem primii dintre prietenii noștri care vor avea un copil, dar asta ni se potrivește. Se pare că avem două viteze – fie suntem blocați, fie ne mișcăm cu o sută de kilometri pe oră. Nu mai suntem blocați, așa că, în acest caz, am depășit toate limitele și, în câteva luni, vom fi o familie în toată regula.

Chiar acum însă mă duc cu Natalie la piață. Nu mergem să cumpărăm sparanghel sau ruccola. Întotdeauna ne-a plăcut să riscăm, iar astăzi ne vom încerca norocul.

Avem o întâlnire în spatele standului de banane.

SFÂRȘIT

MULȚUMIRI

Un uriaș mulțumesc, mare cât o zi de post, tuturor cititorilor mei! VOI SUNTEȚI MOTIVUL PENTRU CARE SCRIU! Îmi place să primesc mesaje de la voi, îmi place că îmi citiți cărțile, îmi place că vă plac poveștile de dragoste. Le sunt recunoscătoare atâtor oameni pentru că *BINE DOTAT* a ajuns la voi. Le mulțumesc Sirenei Jen McCoy, Zeiței Copertelor Helen Williams, Celei-Care-Nu-Are-Vacanță KP Simmon și lui Mă-Cunoști-Atât-de-Bine Kim Bias. Multă recunoștință față de Kelley Jefferson, cea care se ocupă de treburile de zi cu zi, față de Dena Marie, care a sugerat petrecerea, față de Lauren McKellar, care face ca totul să se lege, și față de Candi Kane, care este o rază de soare și bunăvoință. Dragoste nesfârșită pentru fetele mele – Kristy, Laurelin, CD, Lili, Corinne, Vi, Kendall și multe altele! Le mulțumesc enorm soțului și copiilor mei! Și, ca întotdeauna, multă dragoste câinilor mei!

MIDNIGHT
BOOKS

Iată ce trebuie să știți despre mine – sunt înstărit, bine dotat și îmi place să spun glume. Femeilor le place un tip care le face să râdă. Cu atât mai mult cu cât e loial și muncitor. Posed toate astea, plus un cont frumușel în bancă, mulțumită afacerii mele în domeniul construcțiilor, care este în plină expansiune. Da, știu cum să-mi folosesc toate *uneltele*.

Pe scenă intră Natalie. Fierbinte, sexy, inteligentă și... e noua mea asistentă. Ceea ce o face să fie total inaccesibilă... Hei, sunt un tip decent. Cu adevărat. Mă străduiesc să stau departe de genul de tentații pe care ea le aduce la muncă.

Până într-o noapte în Las Vegas. Da, ați mai auzit-o pe asta. După prea multe cocktailuri, niciunul dintre noi nu mai poate nega tensiunea acumulată în ultimele șase luni. Prin urmare, inevitabilul se întâmplă – în camera mea de hotel. În camera ei. În spatele aparatului de jocuri mecanice Titanic de la Flamingo (nu întrebați!). Și, înainte de a putea să o fac să mai spună încă o dată „Oh, da, chiar acolo, DA!", amândoi zicem da – marele „da" – într-o capelă de pe marginea drumului, în fața unui tip cu perciuni falși și o costumație de un auriu strălucitor.

Vom anula totul mâine-dimineață, nu? Problema este că... Nu știu cum să-mi țin mâinile departe de viitoarea mea fostă soție.

18+ MIDNIGHT BOOKS

ISBN 978-606-95570-2-0

9 786069 557020